

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

ἢ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

LVCIANI

PSEVDOSOPHISTA,

SEV

SOLOECISTA

Cum notis & animadversionibus

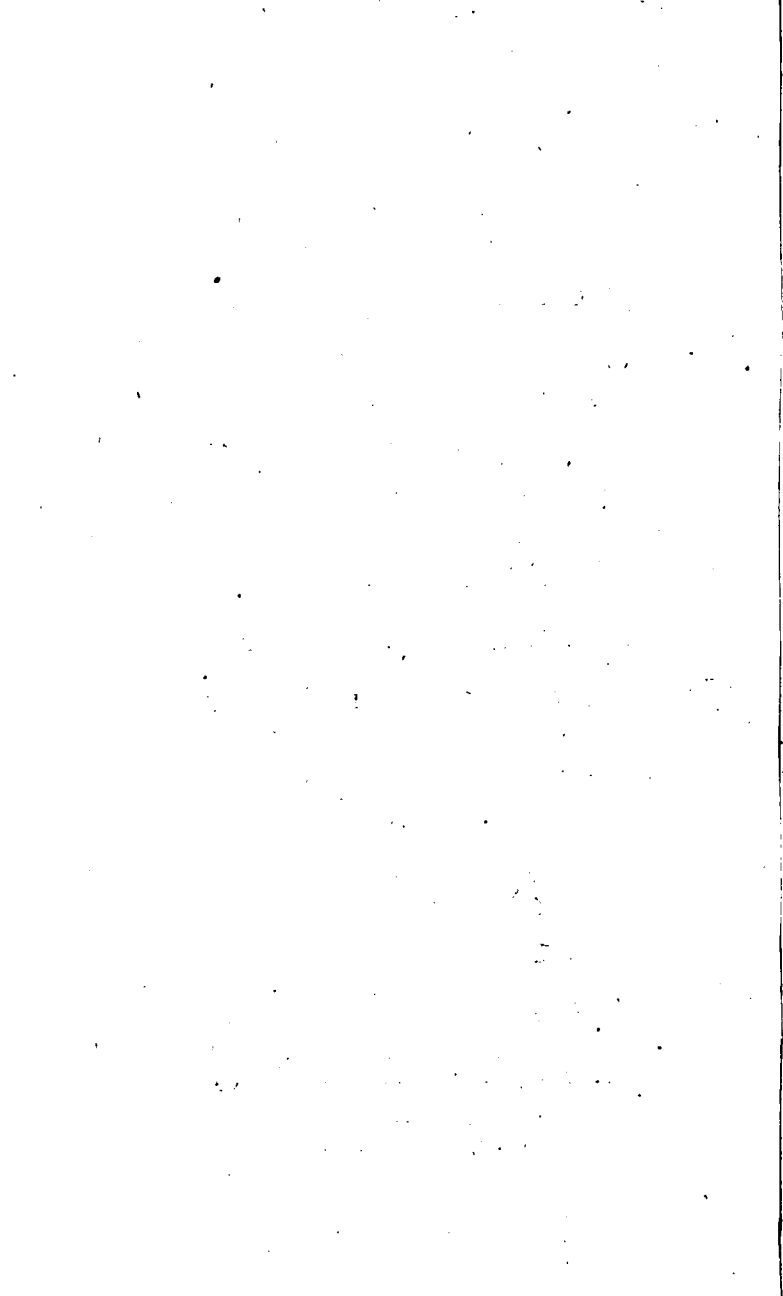
JOHANNIS GEORGII GRAEVII.

AMSTELÆDAMI,

Apud Danielem Elzevirium,

CLC IƆC LXVIII.

SERENISSIMO

E T R V R I A E

P R I N C I P I,

COSMO MEDICI.

uantam & quam insperatam Foederatæ Belgicæ civibus lætitiā Tuus attulerit nec opinus ad eos adventus, omnis ætas, sexus & ordo restantur; qui quacunque transis in publicum effusi Te tanquam de cælo demissum hominem intuentur, ac admirando spectaculo suos pascunt oculos simul & animos. Nemo enim est qui Te adspicit, quin statim cogitet de divinis tuis, gentisque Medicæ virtutibus, quarum fama ut Europam quanta est, & pœne terrarum Orbem peragravit, sic dudum

dum etiam nostros perculit homines, & omnium præconio hic est celebrata. Sic vero comparatum est, ut quæ miramur & suspicimus, ea cupidissime videamus ut satiari adspectu vix possimus, præsertim si nec opinantibus offerantur. Quid autem magis inexpectatum nobis poterat accidere, quam augustum. Tuum os, Serenissime Princeps, in his oris contueri? Quis in animum poterat inducere Etruriam e sinu & complexu suo spem suam unicam dimissuram vel ad exiguum tempus? Quis sibi persuasisset Italiam non tam suas quam Orbis delicias aufuram credere peregrinis gentibus, ac terris fere sole alio calentibus? Hinc vix oculis nostris credimus, & admiratione defixi de tanta felicitatis hujus repentinæ copia, per quam licuit coram venerari, quem
dudum

dudum intra animum cōluimus omnes, & nobis gratulamur, & patriæ nostræ, cui tanti hospitis complexu frui datum fuit. Sed nemo gestit effusius, majoribusque gaudiis exultat, quam Musæ nostræ. Non meminerunt enim unquam antehac majorem eis candidioremque diem illuxisse, quam quo facultatem habuerunt adorandi Magnum Etruriæ Principem, COSMUM, fydus & præsidium Medicæ familiæ, cui vitam, salutem, decus, * & dignitatem, quam nunc tenent, fere debent omnem. Mater, restitutrix & altrix Ea est studiorum sapientiæ. Illa non Italiæ magis quam rei litterariæ salutaria nomina COSMUM & LAURENTIUM MEDICEM nemo nisi barbarus ignorat. Non patriæ solum patres, sed & litterarum parentes fuerunt. Hi Principes in

Europa præclaras artes ubique gentium afflictas recrearunt, illamque barbariei ac inscitiae fœdam noctem, quæ Europæ sex septemve sæcula incubuerat, & quicquid erat liberalioris doctrinæ tanquam eluvies aut pestilens sydus extinxerat, dispu- lerunt, arcessitis Græcis exulibus, qui primi in hac Occidentali plagâ post septingentos annos collapsa literarum studia instaurarunt. Hi, cum immanissimi hostes Græciam subegissent, extorres, desolati, terra marique diu, nemine respiciente, jactati tranquillissimum, in quo conquiescerent, portum invenerunt commune illud ingeniorum asy- lum, domum Mediceam. Hic non solum eis loca lautia præbita, sed & tuta exilii sedes & tam honesta, ut brevi patriæ desiderium exuerent, cum hic meliorem patriam reperis- sent,

sent, ubi benignius habebantur & facilius agebant. Hinc diffusa lux omnium egregiarum disciplinarum per Italiam primo, deinde Galliam, Germaniam, Hispaniam, & omnem Septentrionem. Toti Europæ Majores Tui, Serenissime Princeps, signum quasi dederunt ut ad restituendum litterarum obsoletum splendorem consurgeret. Idque ut tanto felicius procederet, nihilque esset quod auspiciatissima renascentis eruditionis incrementa retardaret, aut reprimeret, miserunt in Græciam & Orientem, ex doctis illis, quos suæ adscripserant cohorti, viros, qui omnem veterum codicum pulverem excuterent, omnia tinearum ac blattarum pabula pervestigarent, ac insanis, sed saluberrimis tamen sumptibus, quorum ratio facile constat, etsi modum excedat,

quicquid esset insignium scripto-
rum, a quibus Dii eruditionis præsi-
des fatalem illam perditissimorum
temporum injuriam defenderant,
compararent, & ad Vos deferrent.
Inde tanta vetustissimorum monu-
mentorum copia in Vestra Urbe
congesta est, ut bibliothecæ, quæ u-
bique celebrantur, quæ cum vestris
comparari queant, sint paucissimæ,
quæ præferri, nullæ. Hinc quicquid
fere politum, elegans, doctum a re-
natis litteris fuit editum, id omne
aut maximam partem vestris debe-
tur pluteis. Ex iis in lucem emerse-
runt tot excellentes in omni doctri-
næ genere scriptores veteres, quot
vix ex ullis aliis. Plures, fateor, Re-
ges, & opulenti homines, exemplo
potissimum vestro excitati ad eam
laudem adspirarunt, sed ea fere con-
tentio unius fuit ætatis. Nam apud
post-

posteror ille refrixit ardor, qui aut
neglexerunt, aut irriferunt hanc de
laudatis artibus bene merendi vo-
luntatem. Vobis hæc gloria propria
est & perpetua. Nec in bibliotheca
locupletanda, nec in ornandis
studiis doctrinarum, nec in foven-
dis eximiis viris Vestra unquam
claudicavit liberalitas, ut vere aula
Medicea prædicetur ab omnibus
nutricula studiorum & ingeniorum.
Tu ipse, ne de aliis nunc dicam, &
præcipue Parente Tuo, optimo &
litterarum amantissimo Principe,
quid contentionis & studii Tibi a
primis annis reliquum fecisti, ut avi-
tam laudem non tucaris modo &
propages, sed & augeas longe ac su-
peres? Magnifica illa & lautissima li-
brorum supellex, quam Majores Tui
conquisiverunt, non Te deterruit a
præclaro consilio novam bibliotheca-

cam maximo studio & delectu ador-
nandi. Nihil tam abstrusum & re-
conditum est siue in naturæ myste-
riis, siue in aliarum rerum scientiis,
quod non sagacissime sis perscruta-
tus, & capacissima mente compre-
henderis. Quid te compulit, ut, re-
lictâ pulcherrima regionum & Ur-
bium, Tibi ipse per multas infestas &
incultas terras indiceres iter tam lon-
gum & periculosum, in quo cum mil-
le molestiis & tædiis fuit conflictan-
dum alienissimo anni tempore, &
asperrima tempestate, quam egregia
& omnibus sæculis commemoranda
cupiditas visendi quicquid ubique
pulchrum, quicquid exemplo, ra-
ritate, antiquitate, aut arte est con-
spicuum? Nulla sunt sacra, cærimo-
niæ, consuetudines, mores tot dis-
sonorum, quos hic vidisti, populor-
um, nullæ opes naturæ exquisitio-
res,

res, quas ex remotissimis gentibus,
ultra solis quasi metam & anni vias,
huc advexerunt nostri nautæ, nullus
Vir ingenio, doctrina, arteque ce-
lebrior, nulla bibliotheca, quam
rariores libri commendant, nihil de-
nique publice & privatim fuit visu
& cognitu dignum, quod aut tuæ
menti, aut tuo Musæo ornando vi-
debatur facere, quod non cognove-
ris & perlustraris. Nam huic uni cu-
ræ Te totum impendisti, neglectis
tralatitiis & inanibus rebus quæ hu-
miliores animas solent oblectare.
Honores quæsitissimos rectores &
magistratus regionum & oppido-
rum, quæ peragraſti, Tibi decre-
verant, festum suis civibus indixe-
rant diem, & tanto apparatu Te ex-
cipere constituerant ubique, quan-
to unquam ulli Reges & Principes
hic sunt excepti. Sed hæc tanquam
insti-

institutum tuum turbantia, aut onerantia modestiam officia es deprecatus. Vocem vero Musarum, in vicina Academia Feliciter Tibi in magno Procerum & populi confessu acclamantium, magna cum attentione, magnaue, quam vultu præte ferebas, cum voluptate audivisti. Ex quo intelleximus Mediceos habere Principibus dignas aures, quibus extra castra & campum nullum suavius acroama potest accidere quam disertum oratoris os, & erudita disputatio. Vident etiam & agnoscunt omnes neminem unquam majore consilio, fructu & gloria peregrinas invisisse gentes. Narrabunt hoc iter annales, quod obscurabit decantatam illam Germanici peregrinationem, obruetque Alexandri Macedonis, ac Ptolemæorum acrostudium indagandi res abditas & avulgi

vulgi oculis & cognitione remotas.
Et sæculi & posterorum interest ut
tam nobile profectionis in longin-
qua loca exemplum memoriæ &
immortalibus mandetur chartis. Sed
licet aut socordia aut negligentia
tanta nostræ esset ætatis, ut nemo
tam illustri argumento manum ad-
moveret, aut difficultas etiam ope-
ris omnes ab hoc proposito scriben-
di averteret, loquetur tamen id o-
mnis posteritas, neque ulla tempo-
rum memoria oblitterabitur. His e-
nim Oceani litoribus æterna virtu-
tum tuarum impressisti vëstigia,
quæ perenniora erunt tropæis, quæ
olim hic populares tui Cæsares Ger-
manici fixerant.

Musæ vero nostræ tenue hoc &
exile munusculum Tibi offerre susti-
nuerunt, dum in hoc articulo de-
prehensæ nihil quod offerrent inve-
niebant

niebant majus. Malebant autem
parvo & exiguo defungi, quam hanc
unam omnium optimam occasio-
nem suam in Te tantum litterarum,
earumque amatorum patronum
pietatem & observantiam declaran-
di amittere. Nec Regum Rex Sinæ-
tam contempsit offerentem manibus,
quam ex profluente hauserat, a-
quam, cum aliud quo Regem vene-
raretur expedire donum tum non
posset: Nec dii castos sui cultores,
si, cum thure & mero non queant,
farre tantum ac fritilla suppli-
cent, rejiciunt. Agnosces, spero,
& Tu Magne Princeps, qua es ad-
mirabili humanitate, & inusita-
ta in tanto fastigio benignitate,
pium rectumque animum, non do-
ni modum & pretium. Veniet dies,
qua luculentiore testimonio Tibi
probaturæ sunt se non immemores
esse

esse Tuarum maximarum virtutum,
meritorumque in optimas artes &
disciplinas. Nunc vota nuncupant
pro inoffenso itu & reditu, Deum-
que venerantur uti reversus do-
mum diutissime feliciter rebus hu-
manis, magno earum bono, interfis.
Trajecti ad Rhenum a. d. x Kalend.
Februar. cIo lOc LXVIII.

Serenissimo Tuo Nomini devotissimus,

JOH. GEORG. GRAEVIUS.

L E-

LECTORI.

Non multis hic tecum agam. *Vides Luciani dialogum perobscurum notis meis illustratum, in gratiam illorum qui Græcis litteris student. Cur inscribatur Σολοικιστής non est ut moneam. Nec paulo humanioribus potest obscurum esse cur Ψαδοσοφία indicem præ se ferat. Tum temporis Sophistæ dicebantur qui cum Philosophia conjunxerant studium eloquentiæ, hoc est, mentem simul & linguam excoluerant. Invidia huic nomini tunc erat detracta, & recuperaverat pristinam, sed diu amissam dignitatem. Antiquissimis enim temporibus σοφοὶ & σοφισταὶ nominabantur, qui in indagandis rerum divinarum & hu-*
mana-

manarum causis & principiis, veritate
que in omni doctrina genere perscrutanda
tempus & operam suam locabant. Postea
hanc personam induerunt homines avari,
vani & ambitiosi, qui omnium discipli-
narum cognitionem sibi arrogabant & de
quavis, quæ poneretur, questione, ex-
templo plurimis argumentis & uberrima
oratione se disputaturos esse promitte-
bant, eamque artem, ut divitias quæ-
rerent, se brevi tempore facillima qua-
dam ratione suos docere posse discipulos ja-
ctabant. Hinc pessime hæc natio audiit,
& a Platone verisque Philosophis suo me-
rito vehementer fuit exagitata. Verum
cum posterioribus temporibus & ipsius
Philosophiæ laus consenesceret, cum nimi-
rum qui pro Philosophis volebant haberi
illis vitiis, quæ priscis Sophistis tantum
odium conflaverant & contemptum, con-
taminarentur: Cum detricto & pannoso
pallio, majestateque opacæ barbæ sapien-
tiam

*etiam vellent censerī : cum grandi superci-
lio in voluptates morumque & hominum
perversitatem inveherentur , domi vero
sibi ipsi facerent delicias , servirent libi-
dinibus & flagitiis , omniaque referrent
ad quæstum & ostentationem , nihil ad
conscientiam , tantopere Philosophorum
nomen exiluit , tamque invisum fuit red-
ditum , ut qui illa tempestate studiis va-
carent , animum ad eloquentiam ap-
plicarent , revocarentque pristinum So-
phistarum nomen in lucem & usum.
Rhetores enim appellabantur ac Sophi-
stæ. Sed hi non tam elate de se sentie-
bant , ut illi priores , & aliis quoque
scientiis egregiam navabant operam ,
precipue tamen artem dicendi cum vir-
tutum studio colebant. Plurimorum vi-
tas Eunapius & Philostratus memoriæ
prodiderunt , ut veterum Philosopho-
rum Diogenes Laërtius. Verum cum &
in his numerarentur , qui provinciam ,
quam*

quam ceperant, ornare digne non possent, quippe qui veram Attici sermonis rationem & proprietatem ignorarent, saepeque in eam impingerent, Lucianus hoc dialogo talis Sophista, qui falso hoc nomen, quod non poterat sustinere, sibi sumserat, confidentiam & temeritatem false & lepide redarguit, plurimis usus periculi faciendi gratia locutionibus a nitore Atticae venustatis abhorrentibus, quas ille deprehendere & cognoscere nequibat. Nos studuimus hos solæcismos patefacere & Græcæ linguæ cultoribus ostendere. Sicubi forte a scopo aberraverimus facile mihi ignoscent, qui cogitabunt quam arduum sit Attica discernere a solæcis, præsertim cum ex annotationibus meis cognoverint & ipsum Lucianum nonnunquam esse hallucinatum, & in aliis operibus suis, a culpis, quas in isto libello reprehenderat, non abstinuisse, & temere quaedam damnassee, quæ in anti-

** 2

quis-

quissimis & artuatiis scriptoribus lo-
guntur. Vale, & si studium meum tibi
non ingratum esse futurum intellexero,
habebis, simul ac per alias curas licuerit,
& in Lexiphanem & in alios quosdam
dialogos meas lucubrationes.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

ἢ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

L U C I A N I

PSEUDOSOPHISTA,

SEU

S O L O E C I S T A.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

Η

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

Ρά γε ὁ γινῶναι τὸν σολοικί-
 ζοντα δεινός, ὅστις καὶ φυ-
 λάξασθαι μὴ σολοικίζειν
 δυνατός; Σο. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Λυ. ὁ
 δέ γε μὴ φυλάξας, εἰδὲ γινῶναι τὸν
 ἔτως ἔχοντα; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ.
 σὺ δ' αὐτὸς φῆς εἰ σολοικίζειν, ἢ πῶς
 λέγομεν πρὸς σέ; Σο. ἀπαίδευτο γὰρ
 ἂν εἴλω εἰ σολοικίζοιμι τηλικῆτος ὢν.
 Λυ. ὁκῶν ἢ ἕτερον φωράσαι δυνή-
 σῃ τῶν δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρ-
 νέμενον; Σο. πάντα πασί γε. Λυ. ἴδι-
 νῶ,

LUCIANI

PSEUDOSOPHISTA,

SEU

SOLOECISTA.

LYCINUS ET SOLOECISTA.

Num qui agnoscere solœcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solœcisset? SOL. Mihi quidem ita videtur. LYC. Qui vero cavere non potest, ille nec agnoscere potest eum qui talis est? SOL. Recte dicis. LYC. Tu vero te negas solœcissare, aut quo pacto de te dicamus? SOL. Indoctus equidem essem, si cum tantæ ætatis sim, adhuc solœcissarem. LYC. Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? SOL. Omnino. LYC. Age

νῦν, ἐμὲ λαβὼν σολοικίζοντι, ἄρ-
 τι δὲ σολοικιστὴς. Σο. ὅκ᾽ ἐν εἰπέ. Λυ.
 ἀλλ' ἐγὼ γε ἤδη τὸ δεινὸν ἐργασμαί,
 σὺ δ' ὅκ' ἐπέγνως. Σο. παίζεις ἔχων.
 Λυ. μὰ θεῶν θεῶν, ἐπεὶ σολοικίσας
 ἔλατόν σε ὡς ὅκ' Ἰππιδάμεινον. αὐ-
 τοῖς δ' ὁκόπη. ἔγάρ σε φημὶ διωάσθαι
 κατὰ νοῆσαι, ἐπεὶ ἂ μὲν οἶδ' ἂ δὲ
 ὅκ' οἶδα. Σο. εἰπέ μόνον. Λυ. ἀλλὰ
 καὶ νῦν σε βλοῖκισαί μοι, σὺ δὲ ὅκ'
 ἔγνως. Σο. πῶς γάρ, σὲ μηδ' ἐν λέγον-
 τι; Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοι-
 κίζω, σὺ δὲ ἔχ' ἐπητέον δρῶντι, ἐπεὶ
 ὄφελον καὶ νῦν ἀκολαθῆσαι διωήσει.
 Σο. θαυμάσια λέγεις, εἰ μὴ διωήσο-
 μαί καταμαθεῖν σολοικισμόν. Λυ.
 καὶ πῶς ἂν διωάιο τὸν ἑνα μαθεῖν,
 θεῶν τερεῖς ἀγνοήσας; Σο. τίνας τερεῖς;

Λυ.

PSEUDOSOPHISTA.

nunc deprehende me solœcissantem.

Jampridem enim solœcissare gestio.

SOL. Proinde dic. LYC. At equidem jam grave istud commisi: tu vero non agnovisti. SOL. Ludis tu nunc?

LYC. Non per deos. Nam solœcismo commisso latui te, perinde ac nescientem. Rursus autem considera.

Neque enim te puto intelligere posse: quoniam alia quidem nosti, alia autem non nosti. SOL. Dic modò.

LYC. Sed & nunc solœcismus a me commissus est, tu vero non cognovi-

sti. SOL. Nam quomodo cognoscerem, cum tu nihil dicas? LYC. Ego

quidem dico, & solœcisso: tu vero non assequeris istud facientem: utinam etiam nunc assequi possis. SOL.

Mira dicis, si nequeam solœcismum quis sit intelligere. LYC. Quo pacto

unum intelligeres, quando jam tres non animadvertisti? SOL. Quos tres?

A 3

LYC.

Λυ. ὅλως δόλιχραίς. Σο. ἐγὼ μὲν σε
 παίζειν δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν
 τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.
 Σο. καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς
 εἰρημύξῃ; Λυ. λέλεκται, καὶ σεβασί-
 κισαι τέτραπλῇ, σὺ δὲ οὐκ ἔγνως.
 ἔμεγα οὐὲν ἄθλον κατέπραξας ἂν
 εἴπῃς ἔγνως. Σο. ἔμεγα μὲν, ἀνα-
 γκαῖον δὲ πᾶς ὁμολογήσαντι. Λυ.
 ἀλλ' ἐδὲ νυνὶ ἔγνως. Σο. πότε νυνὶ;
 Λυ. ὅτε τὸ ἄθλον ἔφλεω σε κατα-
 πρᾶξαι. Σο. οὐκ οἶδα ὅ, τι λέ-
 γεις. Λυ. ὁρῶνς ἔφης, ἔγωγε οἶδα.
 καὶ παρ' ἐμὴν γὰρ ἐς τὸ ἔμπροσθεν, ἔ-
 γωγε θέλεις ἐπεσθαι. ὅτι σωθήσῃ
 περὶ θελήσεως. Σο. ἀλλ' ἐγὼ βέλο-
 μαί· σὺ δὲ ἐδὲν εἶπας ὡς ἄνθρωποι
 σοφικίζοντες λέγασιν. Λυ. τὸ γὰρ νυνὶ
 ῥηθέν

PSEUDOSOPHISTA.

7

LYC. Totos recens natos. SOL. Ego te quidem ludere puto. LYC. At ego te ignorare eum qui in verbis peccat. SOL. Quomodo quis intelligat, quando nihil dictum est? LYC. Dictus est, & solœcismus jam quadrigariam commissus, tu vero non cognovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosces. SOL. Non magnum quidem, sed necessarium confitenti. LYC. Sed neque nunc cognovisti. SOL. Quando nunc? LYC. Quando præmium confecisse te dixi. SOL. Non intelligo quid dicas. LYC. Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede sane in anteriorem partem, non enim vis assequi. Intelligam enim si modo volueris. SOL. At ego volo: tu vero nihil dixisti eorum quæ homines solent cum solœcismum faciunt. LYC. An tibi hoc quod modo dictum est, parvum

ῥηθὲν μικρὸν τί σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὁμῶς δ' ἐκολέθηθον αὐ-
 ρις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.
 Σο. μὰ οὐθὺ θεὸς οὐκ ἔγωγε. Λυ.
 ὦ ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θεῖν λαγῶ τα-
 χέως, ἄρα παρῆξαι; ἀλλὰ καὶ νυνὶ
 ἔξεσιν ἰδεῖν τὸν λαγῶ· εἰ ὅ μὴ,
 πολλοὶ γυρόμενοι λαγῶ λήσασί σε
 ἐν σολοικισμῷ πεσόντες. Σο. ἔλῃσθε-
 σι. Λυ. ἢ μὲν ἔλαθόν γε. Σο. θαυ-
 μαστὰ λέγεις. Λυ. ὅ σὺ ὅ ὑπὸ τῷ ἄ-
 γαν παιδείας διέφθορας, ὥς τε μήδ'
 αὐτὸ τέτο σολοικίζοντας κατανοῶ-
 σαι. ¹⁰ ἔ γ' ὅτε πρὸς αὐτῷ τὸ πινά.
 Σο. ταῦτα μὲν ἐκ οἶδα πῶς λέγεις·
 ἐγὼ δ' ἐπὶ πολλὰς ἤδη σολοικίζοντας
 κατένοησα. Λυ. καὶ μὲν τοίνυν εἴση τό-
 τε, ¹¹ ὅταν πὲρ τῶν παιδίων γῆ, τῶν
 τὰς

PSEUDOSOPHISTA. 9

aliquod malorum videtur esse? Sed tamen sequere denuo, quoniam non animadvertisti cursu digredientem.

S O L. Ita per Deos, ego quidem

non. L Y C. At vero dimisi currere

leporem celeriter. Num præterii-

sti? sed & nunc licet videre lepo-

rem. Si vero non, multi inde le-

pores facti latebunt te in solœci-

smo jacentes. S O L. Non latebunt.

L Y C. At vero latuerunt certe.

S O L. Mira dicis. L Y C. Tu ve-

ro præ nimia eruditione corru-

ptus es, ut neque ipsum hoc so-

lœcissantes intelligere possis. De-

est enim ipsi distributiva vox *τινά*.

S O L. Hæc quidem non intelligo

quo pacto dicas: ego vero multos

jam solœcissantes perspexi. L Y C. Et

me igitur scies tunc, quando puer

quispiam eris, eorum videlicet qui

mammam adhuc sugunt. Aut si

τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ ἔτι
 ἔγνωσ σολοικίζοντά με, ¹² ἔδ' ἐ αὐ-
 ξάνοντα παῖδια σολοικισμόν παίησθ
 τῷ μηδ' ἐν εἰδόπι. Σο. ἀληθῆ λέγεις.
 Λυ. καὶ μὲν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομαι,
 ἔδ' ἐν γνωσόμεθα τῷ ἑαυτῶν, ἐπεὶ
 καὶ τὸς σολοικιστὴν ἀπέφυγέ σε.
¹³ μὴ τίνυν ἐπ' λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ
 καλεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐ-
 τὸς μὴ σολοικίζειν, καὶ γὰρ μὲν ἔ-
 τω. Σωκράτης δ' ἐπὶ ὁ δ' ἀπὸ Μόψου, ὃ
 συνεχρόμιον ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τριαῦ-
 τα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤ-
 λειχε τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μὲν
 τοι γε τὸν ἐρωτήσαντα ¹⁴ πηνίκα ἔξει-
 σι, τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι πρὸς
 τῆς τήμερον, ὡς Ὀξιών; ἑτέρω δ' ἔφη-
 σαντο ¹⁵ ἱκανὰ ἔχω τὰ πατεῶνα, πῶς

Φῆς,

nunc non cognovisti solœcissantem me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil intelligenti. S O. Vera dicis. L Y C. Atqui si hæc ignorabimus, nihil cognoscemus nostrorum priorum: quoniam & hic solœcismus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur dixeris amplius te posse deprehendere solœcissantem, & ipsum solœcismum non committere. Atque ego quidem hoc pacto. Socrates autem qui a Mopso genus ducebat, cum quo in Ægypto versatus sum, huiusmodi dicere solebat citra invidiam, neque aperte coarguebat eum qui sic peccasset: verum ad eum qui interrogabat, *πῶς ἔχει;* Quis enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autem dicente, *ἰκανὸν ἔχω τὴν πατρῴαν.* Quomodo ais? inquit, an tibi pater

Φῆς, εἶπε; τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σε;
 ἄλλα δὲ αὖθις λέγοντί τοι, ¹⁶ συμπα-
 τερώτης ἐσί μοι, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς,
 ἔφη, βάρεσθαι ὦν. ἄλλα ἢ εἰπόντι τοι
¹⁷ ὁ δ' εἰνά ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ
 πῶς λέγεις; ἐτέρη ἢ λέοντας, διπλα-
 σιάζεις, ἔφη, οὐδὲ λέοντας! εἰπόντος δ' ἐ-
 πιντο, ¹⁸ λῆμμα πάρεσιν αὐτῷ διὰ τῆς
 δύο μμ, ἐκᾶν, ἔφη, λήψε, εἰ λῆμμα
 αὐτῷ πάρεσιν. ἐτέρη ἢ εἰπόντος, ¹⁹ πρὸς-
 οῖσιν ὁ μείραξ, ἐμὸς φίλος, ἐπεῖτα,
 ἔφη, λοιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς ἢ τὸν
 εἰπόντα, ²⁰ δεδίηκαμαι τὸν ἄνδρα, καὶ
 φύγω, σὺ, ἔφη, ὅταν τινα δὺλαβή-
 θῃς, διώξει. ἄλλα ἢ εἰπόντος, τῆς ²¹ φί-
 λων ὁ κορυφαιότατος, χάριέν γε, ἔφη,
 τὸ τὸ κορυφῆς ποιεῖν πᾶν ἄνω. καὶ ²² ἐξορ-
 μῶ δ' ἐπινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν,
 ὃν

ter mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτης ἐστὶ μοι : Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam dicente, ὁ δεῖνά ἐστι μεθύσης : Matrifone, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντες ; Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμα πάρειν αὐτῷ, duplici videlicet μμ : Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi inest. Alio autem dicente, πρῶσις οὐ μείραξ ἔμους φίλος : Et conviciaris illi, inquit, cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, δεδιπτομαι τὸ ἄνδρα, καὶ φάγω : Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, τὸ φίλων κορυφαίοτατος : Festivum sane, inquit, quod supra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente : Et quisnam est, inquit, quem

ὃν Ἰξορμαῖς; Ἰξεπιπολῆς δέ τιν' εἰ-
 πόντι, ²³ ἔκ τ' Ἰπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἔκ
 τ' πιθάκνης. λέγοντος δέ τιν', ²⁴ σω-
 ετάξά το μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν
 σωετάξατο. ἄλλ' οὐ εἰπόντος, ²⁵ παρ-
 ἔσω αὐτὸν, ὥς τε λαθεῖν, θαυμαστὸν,
 ἔφη, εἰ εἰς ὧν παρῆσθαι τὸν ἕνα. ἑτέρος οὐ
 λέγοντος, ²⁶ συνεκρίνετο αὐτῶν, καὶ δεκρί-
 νετο πάντως εἶπεν. Εἰώθει οὐ καὶ παρὰ
 σολοικίζοντας Ἀττικῶς παίζειν ἀν-
 επαχθῶς. παρὰ γὰρ τὸν εἰπόντα ²⁷ νῶϊ
 τῆτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ ²⁸ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς
 ἀμαρτάνομι. ἑτέρος δὲ παρὰ δὴ δὴ γα-
 ρύς τι τῷ Ἰπιχωρίων, καὶ εἰπόντι
²⁹ ἢ οὐ παρὰ Ἡρακλεῖ μιχθῆσα, ἐκ ἄρα,
 ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. ³⁰ κα-
 ρῆναί δέ τιν' εἰπόντι, ὡς δέοιτο, τί
 γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἰργασαί, καὶ
 ἄξιον

quem ἑξορμαῖς. Εἰς πολλῆς autem quodam dicente: subjecit, ἐκ τῆς πολλῆς ὡς ἐκ τῆς πιδάκνης. Dicente autem quodam, συνετάξατό μοι, & manipulum, inquit, Xenophon συνετάξατο. Alio autem dicente: πείσεις αὐτὸν, ὥστε λαθεῖν. Mirum, inquit, si tu cum unus sis, πείσεις. Alio rursus dicente, συνεκρίνεο αὐτῷ, subjecit, καὶ διεκρίνεο πάντως. Solebat autem & eos qui solœcismum Attice loquendo committebant, eadem festivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat, νῶϊ τῆτο δοκεῖ. Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μίχθησα: Non igitur, inquit, Hercules ἐμίχθη αὐτῇ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus καρῶσαι: Quidnam grave adeo, inquit, & quod

ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τι-
 νος λέγοντι, πρὸς τὸν ἐχθρὸν εἶπε,
³¹ ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος
³² βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσῶν-
 τα, Ἰππὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βελομήδης ἔβα-
 σανίζοντι; ³³ πρὸς τὸν δὲ εἰ-
 πόντι ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ ἦ Πλά-
 των, ἔφη, τὸν Ἰππιδόνα καλεῖ. ἐργ-
 μῶς δέ πινος, εἰ ³⁴ μελετήσῃ ὁ δεῖνα,
 πῶς ἔν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετή-
 σμαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀπικίζοντος
 δέ τινος, καὶ ³⁵ τεβνέξῃ εἰπόντος Ἰππὶ ἔ-
 τείτῃ, βέλιον, ἔφη, καὶ ἐνλαῦθα μὴ
 Ἀπικίζειν κατὰ νόμον. καὶ πρὸς τὸν
 εἰπόντα ἦ, ³⁶ σοχάζομαι αὐτῷ, Ἰππὶ ἔ-
 φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, δῆμαρτες
 βαλὼν; ³⁷ ἀφιστάν δέ τινος εἰπόντος
 καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν, ἀμφω μὲν, ἔφη,
 οὐκ

quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tune adversus hostem, inquit, ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum suum morbo decumbentem βασιλίσκειναι: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? προκόπηδ vero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, respondit: At Plato ἐπιιδόναι vocat. Interrogante autē quopiam, εἰ μελετήσῃ ὁ δαῖνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δαῖνα; Volente autem quodam Atticismum exprimere, & dicente, περὶ τῆς die tertio: Satiū, inquit, foret, etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, τοχάζομαι αὐτῷ, προφείδομαι αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberrasti jaculando? Quodam vero ἀφιστᾷν dicente, & altero ἀφιστάνειν: Vtrun-

ὅκ οἶδα. πρὸς ᾧ τὸν λέγοντα ³⁸ πλιῶ
 εἰμὴ, ταῦτα, ἔφη, ³⁹ διπλᾶ χαρίζοι.
 καὶ ⁴⁰ χρεῶς δέ πινθ εἰπόνῃ, ψα-
 δάτικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. πᾶς ᾧ λέγοντι
⁴¹ ἔκθλε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
 ρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, εἰς ποτε λέγει.
 πᾶς ᾧ ⁴² ἰδὲ Ἰπὶ τῷ ἰδὲ χρωμύς πινός,
 ἕτερα ἀνδ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις.
⁴³ ἀνιλαμβάνομαι ᾧ Ἰπὶ τῷ συνίη-
 μι λέγοντός πινθ θαυμάζειν, ἔφη,
 πῶς ἀνιποιεύωμαι τῷ λέγοντι, φη-
 σιν ἀνιποιεῖας. ⁴⁴ βράδιον δέ, τινθ
 εἰπόνῃ, ὅκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον πᾶς
⁴⁵ τάχον. ⁴⁶ βαρεῖν δέ τινθ εἰπόντος,
 ὅκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρυῖν, ἢ νενόμι-
 κας. ⁴⁷ λέλογχα ᾧ, τὸ ἔληχα λέγον-
 τῷ, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρ-
 τάνειαι. ⁴⁸ ἱπιαὺς ᾧ Ἰπὶ τῷ πέτασθαι

πολ-

que, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat *πάλιν εἰ μὴ*: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et *χρᾶδι* cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum dicenti *ἐκλοπῇ*: Pulchrum, inquit, fuerit *ἐκπέρυσιν* dicere. nam Plato *εἰς ποτὶ* dicit. Ei vero qui *ἰδὲ* pro *ἰδὲ*: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem *ἀνὴλαμβάνομαι* pro *συνίημι* diceret: mirari se ait quo pacto ὁ *ἀνὴλπιεῖσθαι* *ἔ* λέγοντ^ς, diceret *ἀνὴλπιεῖσθαι*. *βράδιον* autem dicente quopiam: Non est simile, inquit, verbo *πάχον*. Et rursum *βαρεῖν* dicente quopiam: Non licet, inquit, *βαρυῖν*, quemadmodum putasti. *λέλογχα* item pro *εἰλήχα* dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur: Multis autem *ἵπιασθαι* pro *πίπιασθαι* di-

πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἄπὸ τῆς
πήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν.

49. ὡς εὖ ἐρῶν δὲ τινὲς εἰπόντες, ὡς
οἷον Ἀθηκόν, καὶ τὸν Φάπτον ἐρεμν
ἔφη. 50. Φακόν δὲ τινὲς εἰπόντες,

ἐδοκίμασα, καὶ πῶς αὖν, ἔφη, φα-
κόν τις Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σω-
κράτεια. ἐπανίωμεν ὃ, εἰ δοκεῖ, ὅτι
τὴν ἀμίλλαν τῆς περὶ τῶν λόγων,
καὶ γὰρ μὲν καλῶ οὖν βελτίστες εἶναι
ὄλγας, σὺ ὃ γινώσκον· οἶμαι γὰρ σε
καὶ νῦν διωήσεαι, τσέτων γε ἐπα-
κτάσαντα τῆς ἐξῆς λεγομένην. Σο.

ἴσως μὲν ἔδ' εἰ νῦν διωήσομαι σε
λέγοντες, ὅμως εἶπέ. Λυ. καὶ πῶς
Φῆς ἐ διωήσεαι; 51. ἢ γὰρ δύρα γε-
δὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐ-
τῶν. Σο. εἶπε τρίτος. Λυ. ἀλλὰ

εἶπον.

centibus, quod *δοτὸ δὲ πλήσας* quidem verbum hoc descendat, plane scimus. *περὶ τὸν* autem quodam dicente quasi hoc Atticum foret, etiam *δὲ φαίην* dicamus, inquit. Rursum dicente quodam se *φαγὸν* comedisse. Et quomodo, inquit, *φαγὸν* aliquis comederit? Atque hæc quidem Socratica illa sunt. Redeamus autem, si videtur, ad certamen priorum verborum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse te, quippe qui tam multa ordine jam audieris. S O L. Fortassis ne nunc quidem potero te dicente, sed tamen dic. L Y C. Quomodo ais te non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi aperta est. S O L. Dic igitur. L Y C. At

εἶπον. Σο. εἰδέν γε, ὥς τε ἐμὲ μαθεῖν.
 Λυ. εἰ γὰρ ἔμαθες, τὸ ἀνέωχρ; Σο. ὅκ
 ἔμαθον, Λυ. τί οὐκ πεισόμεθα, εἰ
 μηδὲ νυνὶ ἀκολυθῇσαις τῆς λεγομέ-
 νου; καί τι παρὸς γε τὰ καὶ δαχὰς
 ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ¹² ὅμῳ ἱπ-
 πεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ ὅδῳ ἱππεῖς
 καλενόνσας. ἀλλὰ ἔοικας εἰ φροντί-
 ζειν τῶν λόγων μάλιστα, εἰς ¹³ νυνὶ κα-
 τὰ σφᾶς αὐτὰς διήθομεν. Σο. ἐγὼ
 μὲν φροντίζω, σὺ δὲ ἀδήλως αὐτὰς
 διεξέρχῃ. Λυ. πάνυ γὰρ ἀδήλόν ἐστι,
 τὸ κατὰ σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμε-
 νον· ἀλλὰ τὰ μὲν δῆλον, σὺ δὲ εἰς
 ἀνθρώπων ἀγνοεῖν παύσεις, πλὴν γε ὁ
 Ἀπόλλων. ¹⁴ μακροδύεαι γὰρ ἐκείνου
 πᾶσι τῆς ἐρωτῶσι. σὺ δὲ τὸ μακροδύ-
 ον καλενόνσας; Σο. μά ὅδῳ θεός·
 εἰ γὰρ

jam dixi. S O L. Nihil certe quod ego intelligam. L Y C. Annon intellexisti quod dixi *ἀνέωξον*? S O L. Non intellexi. L Y C. Quid igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio abs te dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare: tu vero equites cogitasti. Sed videris non curare verba, maximè quæ inter nos ipsos prosecuti sumus. S O L. Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. L Y C. Nempe omnino obscurum est, quod dixi, *κατὰ σφᾶς αὐτῆς*. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum *μαντιόμενον* intelligis? S O L. Per deos equidem.

ἔγχεσθαι. Λυ. εἰ ἄρα⁵⁵ καθεὶς λαν-
 θάνει σε περὶ τῶν. Σο. εἰ οἴκασί γε. Λυ. ὃ ὅ
 καθεὶς πῶς παρήλθεν; Σο. ἐδ' ἐτ' ἔ-
 μαθον. Λυ. οἶδ' αὖ δέ τινα⁵⁶ μνηστύ-
 μνον αὐτῷ γάμον; Σο. τί ἔν τ' ἔσται; Λυ.
 ὅτι σολοικίζει ἀνάγκη τὸν μνηστύ-
 μνον αὐτῷ. Σο. τί ἔν πρὸς τέμνον πρᾶ-
 γμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστύμνον;
 Λυ. ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἶδέναι· καὶ
 τ' ἐτο μὲν ἔτι εἶχε. εἰ δέ τις λέγοι σοι
 παρελθὼν, ⁵⁷ ὥς δ' ἀπολείποι τὴν γυναι-
 κά, ἄρ' ἂν ἑπιτρέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ
 οὐκ ἂν ἑπιτρέπομι, εἰ φαίνοιτο ἀδι-
 κέρμει; Λυ. εἰ δὲ σολοικίζων φαί-
 νοιτο, ἑπιτρέποις ἂν αὐτῷ τ' ἐτο; Σο.
 οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὅς τ' ὡς γὰρ λέγεις·
 εἰ γὰρ ἑπιτεπλέον σολοικίζοντι τῷ
 φίλῳ. ἀλλὰ διδασκτέον ὅπως τ' ἐτο
 μὴ

non enim didici. L Y C. Si ergo καθεὶς
 latet te circumiens. S O L. Videntur
 certe. L Y C. At καθεὶς iste quo pacto
 præteriit? S O L. Neque hoc didici.
 L Y C. Nosti autem quempiam sibi
 ipsi γάμος μνηστέρῳ. S O L. Quorsum
 igitur hoc? L Y C. Quod necesse est
 solœcismum committere τὸν μνηστέρῳ
 αὐτῷ. S O L. Quid igitur ad meum
 negotium hoc, si solœcismum com-
 mittit quispiam despondens? L Y C.
 Quod ignorat is, qui se scire dicta-
 bat. Et hoc quidem ita se habet. Si
 vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς
 ἀπολείπει τὴν γυναῖκα, num permittes
 hoc illi? S O L. Quid ni permittam si
 videatur injuria affectus esse. L Y C. Si
 vero solœcismum committere vi-
 deatur, etiamne hoc permittes illi?
 S O L. Haud equidem. L Y C. Recte di-
 cis. Neq; enim concedendum amico
 ut solœcisset: sed docendus potius est,

μὴ πείσῃαι. καὶ ἴ' εἴ τις γενεῶν ψο-
 φοίῃ τιτὼ δύραν εἰσιῶν, ἢ ὀξιών κό-
 πιοι, τί φήσομεν σε πεπονθέναι;
 Σο. ἐμὲ μὲν ἔδ' ἐν, ἐκεῖνον δὲ ἐ-
 πεισελθεῖν βέλεσθαι, ἢ ὀξιέναι.
 Λυ. σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὸν κόπιοντα,
 ἢ τὸν ψοφῶντα, ἔδ' ἐν, ὅλως πεπον-
 θέναι δ' ὀξομεν ἀπαίδ' αὐτὸν ὄντα; Σο.
 ὑβριστεῖς εἶ. Λυ. τί λέγεις; ὑβριστεῖς
 ἐγὼ ἢ νεῦ δὴ γρήσομαι σοι διαλε-
 γόμενον; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ
 νεῦ δὴ γρήσομαι, σύ δ' ὅκ' ἐγnows.
 Σο. παῦσαι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ'
 εἰπὲ τί τοιῦτον, ὥς τε καὶ με μα-
 θεῖν. Λυ. καὶ πῶς ἂν μάθῃς; Σο.
 εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σο-
 λοικίσας ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ-
 τι ἕκαστον σε σολοικίσαι. Λυ. μη-
 δαμῶς,

ut hoc ne illi accidat. Quod si quis autem nunc crepare faciat januam ingrediens, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? SOL. Mihi quidem nihil: illum vero vel exire velle, vel introire. LYC. Tibi vero, cum ignorares τὸ ἐπιόντα, aut τὸ ψοφόντα, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? SOL. Contumeliosus es. LYC. Quid dicis? Ego contumeliosus vero nunc γνήσιον qui tecum disputo? Videtur autem solæcissare etiam ipsum γνήσιον quo nunc usus sum: tu vero non cognovisti. SOL. Desine, quæso per Minervam: ac dic potius tale aliquid, quod etiam ego intelligam. LYC. Ac quo pacto intelligas? SOL. Si mihi omnia ista percurras quæ modo dixisti a te cum solæcismo dicta, a me autem non animadversa esse: & quo pacto in singulis peccatum sit exponas. LYC. Nequa-

θαμῶς, ὃ ἄρῃσε μακρὸν γὰρ ἀνποιή-
 σάμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν
 τέτων ἕξεσί σοι καθ' ἑκάστον αὐ-
 τῷ πιπυθαίεσθαι. νυνὶ δ' ἕτερόν τινα
 ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ· καὶ πρῶτόν γε
 αὐτὸ τέττο τὸ ἄττα μὴ δασέως, ἀλ-
 λά φιλῶς ὀξενεγκεῖν, ὁρθῶς φαίνε-
 ται ῥηθῆναι μὲν τοῦ ἕτερου συνπιθέμε-
 νον, μὴ γὰρ ἔτῳς ἄλογον ἢ ἄν.
 ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως. ἡ μὲν φησὶ
 ὅτι ὕβρισαί, εἰ μὴ ἔτῳ λέγοιμι, ἀλλ'
 εἰς σὲ φαίλω ἴδιον, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ὅτι τὸ μὲν σὲ ὕβριζειν τὸ σῶμα
 ἐστὶ τὸ σὸν, ἢ τῇ πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ
 ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δ' εἰς σέ, ὅταν εἰς πῶς
 σῶν γίγνηται ἢ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖ-
 κα ὕβριζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὕβριζει· καὶ ὅς-
 τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέ-
 τιν.

quaquam, o optime. longum enim modo facturi essemus dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi singulatim quærere. Nunc autem alia quædam persequamur, si videtur. Ac primum ipsum hoc *ἄλλω*, absque aspiratione, & cum tenui spiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo *ἐνεα* compositum. Non enim ita præter rationē fuerit. Deinde & *τὸ τῆς ὑβρεως*, qua te a me affectum ais, si non hoc pacto dicam, sed *εἰς σὲ*, contumeliosum dicam, proprium id esse ego quidem non possum dicere: quoniam *σὲ* quidem *ὑβρίζειν*, idem est quod corpus tuum, sive plagis, sive vinculis, sive etiam alio aliquo pacto. At *εἰς σὲ* quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumeliosus est, & qui puerum tuum, & amicum, & certe qui servum quoque.

τῶν. πλὴν γὰρ ποῦ τῶν πραγμά-
 των ἔτις σοι, ἐπεὶ τὸ εἰς πραγ-
 μα ὑβρίζειν λέλεκται· οἷον εἰς τὴν
 παρρημίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν
 τῇ συμποσίῳ. Σο. κατὰ νοῶν τὸ διά-
 φορον. Λυ. ἄρ' οὐκ καὶ τὸ κατὰ
 νοῆς, ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν σολοικίζειν καλεῖται; Σο. ἀλ-
 λά νυν εἴσομαι. Λυ. αὐτὸ δὲ τὸ
 ὑπαλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲν ταῦτόν
 λέγειν δόξει. Λυ. καὶ πῶς ἀνείηται-
 τὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ὑναλλάττειν,
 εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γί-
 νεται, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς πρὸς τὸ ὀρθόν,
 τὸ δὲ ἔμμηλον πρὸς τὸ ὄν; Σο. κα-
 τέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ λέγειν ἐστὶ.
 τόδ' ὑναλλάττειν πότ' μὲν τῷ κυρίῳ,
 πότ'

que. Nam præterquam de rebus ita tibi se res habet: quoniam & in res contumeliosum esse dictum est, ut in proverbium, quemadmodum Plato dicit in Symposio. SOL. Intellico differentiam. LYC. Num igitur & hoc intelligis, quod si dicam, *πῶτε ὑπαλλάττειν*, solæcismum vocant? SOL. At nunc scribam. LYC. Ipsum autem dici debere, *ἐναλλάττειν*. SOL. Mihi quidem videtur idem utrunque dicere. LYC. At quomodo idem fuerit *ὑπαλλάττειν* & *ἐναλλάττειν*. quando illud quidem est alterum cum altero commutare, videlicet id quod rectum non est, cum eo quod rectum est: hoc autem, id quod non est, cum eo quod est. SOL. Intellico quod *ὑπελάττειν* quidem sit id quod proprium non est, pro eo quod proprium est, dicere. *ἐναλλάττειν* vero aliquando quidem eo quod propriū est, aliquando
vero

ποτὲ ἢ πρὸ μὴ κυρίῳ χεῖρ᾽ ἔχει. Λυ. ἔχει τι
 νὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν ὅσα ἄχαριν.
 τὸ ἢ⁶² σπαστάζειν πρὸς ἴνα, τὴν οἰκίαν
 ὠφέλειαν. Ἔ. σπαστάζοντος ἐμφαίνει
 τὸ ἢ πρὸς ἴνα, τὴν ἐκείνη πρὸς ὃν σπασ-
 τάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-
 ται, ἴσως ἢ καὶ ἀκριβῶς⁶³ πρὸς αὐτοῖσι. βέλ-
 τιον ἢ τὸ ἀκριβῶς ἐκάστω. Σο. ὁρθῶς
 γὰρ λέγεις. Λυ. τότε μὲν καθεζέσθῃς ἔ
 καθίσαι, καὶ τὸ καθίζον τέ καθήθε, αἶψ'
 οἶδ', ὅτι διενήνοχεν; Σο. ὅσα οἶδα.
 ὃ τὸ καθεῖσθαι ἤκαστόν σε λέγοντος, ὡς
 ἔστιν ἐκφυλον. Λυ. καὶ ὁρθῶς γε ἤκαστας,
 ἀλλὰ τὸ καθίσειν, τέ καθήθε διαφέρειν
 φημί. Σο. καὶ πρὸ ποτ' αὖ εἴη διαφέρειν;
 Λυ. πρὸ τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐς ὧτα λέγεσθαι,
 τὸ καθίσειν. τὸ ἢ πρὸς τὸν καθεζόμε-
 νον, ἥσο ξεῖνε, ἡμεῖς ἢ καὶ ἄλλοι δι' ἡμῶν
 ἔδρῳ,

vero eo quod proprium non est, uti.
 LYC. Habent quandam & hæc considerationem non injucundam. *παραδίδειν* autem *πρός τινα*: id est, propriam utilitatem ejus qui satagit, indicat: cum autem dico *πρός τινα*, illius indicat, circa quem quis satagit, sive obsequiosus est. Atque hæc quidem fortasse confunduntur a quibusdam, fortassis autem etiam observantur: melius autem est observare unumquenque. SOL. Recte dicis. LYC. *καθίστασθαι* vero a *καθίστασθαι*, & *καθίστασθαι* a *καθίστασθαι*, scis quo pacto differant? SOL. Haud scio. *καθίστασθαι* quidem audiui te dicere quod sit alienum. LYC. Et recte quidem audisti. Sed *καθίστασθαι* a *καθίστασθαι* differre aio. SOL. Et quomodo tandem inter se differunt? LYC. Quod *καθίστασθαι* quidem ad eum qui stat, dicitur: alterum autem ad eum qui sedet. ut, *ἡσυχάζειν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλήλοις δὴσόμεθα*.
 C *ἑδρεύω.*

ἔδρῳ, ἀντὶ τῷ μὲν ἐκαθέζομαι. πάλιν οὐκ εἰρήσῃ, ὅτι τὰ ταῦτα ᾤξαλλά πιν, ἀμαρτάνειν ἐστί. τὸ δὲ καθίζω, τῷ καθέζομαι ἄρα σοι δοκεῖ μικρῶ πιν διαφέρειν, εἴπερ τὸ μὲν ἕτερον δρῶν μὲν, τὸ καθίζειν λέγειν. τὸ δὲ μόνος ἡμᾶς αὐτὸς, τὸ καθέζεσθαι. Σο. ἢ ταῦτα ἱκανὸς διελήλυθας; ἢ δὴ λέγε· ἔγω γάρ σε δεῖ περ διδάσκειν. Λυ. ἑτέρως γὰρ λέγονται καὶ κατανοεῖς, ὅσα οἶδα, οἷόν ἐστι ⁶⁴ ξυγγραφῆς ἀνῆς; Σο. πάνυ οἶδα νῦν γέ σε ἀκρίσας ταῦτα λέγοντος. Λυ. ἐπεὶ καὶ τὸ ⁶⁵ καταδελῆν σὺ μὲν ἔως ταυτὸν τῷ καταδελῆσαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν ἐκ ὀλίγου ἔχον. Σο. τίνα ταύτην; Λυ. ὅτι τὸ μὲν ἑτέρω, τὸ καταδελῆν δ' ἐαυτῷ γίγνεται. Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ

ἔδρω. Rursum itaque dictum sit, quod qui hæc commutat, vitium incurrit. καθίζω autem a καθέζομαι, num tibi parum distare videtur? Siquidem καθίζειν dicendo, alterum sedere facimus: καθέζεσθαι vero, nosmet ipsos solos. SOL. Et hæc sufficienter prosecutus es. Atqui dic: ita enim oportet te docendo præire. LYC. Nam me alio pacto dicentem non intelligis. Non nosti quale sit ξυγγραφῶς ἀνὴρ? SOL. Omnino novi, ut qui te audierim hæc dicentem. LYC. Quoniam & καθάδελῶν tu quidem fortassis idem cum καθάδελῶσθαι putasti: ego vero scio differre non parum. SOL. Quomodo? LYC. Quod hoc quidem alteri, κατὰδελῶν autem sibi ipsi fit. SOL. Pulchre dicis. LYC. Etiam alia vero multa licet tibi discere, si modo

πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ
αὐτὸς εἰδέναι ὅκ εἰδῶς δόξεις. Σο.
ὅκ ἂν δόξαιμι. Λυ. ἐκὼν τὰ λοιπὰ
εἰσαῦθις ἀναβαλόμεθα, νυνὶ δὲ δια-
λύσωμεν τὸν διάλογον.

non ipse tibi scire, cum nescias,
videbere. SOL. Non videbor faci-
le. LYC. Proin reliqua in poste-
rum rejiciemus, in præsentia autem
dialogum dissolvamus,

N O T Æ

I N

LUCIANI SOLOECISTAM.

I. ῥῆ Σολοικισμῷ.] Hoc est, *modo solæcissabo*. Quæ locutio jam solæcismo fœdatur. Ἀῖϛῆ enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsentī, aut præterito. Ἀῖϛῆ ἤξω, inquit Thomas Magister, ἔκ εἴπης ἀλλ' ἄρῃ ἐρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἀῖϛῆ ἤξω μήδεσσι εἴπης ὅτι μέλλοντι, ἀλλ' ὅτι ἔσονται καὶ παρωχημένοι, ἄρῃ ἤκω, καὶ ἄρῃ ἀφικόμην. Ubi male doctissimus interpres Joannes Nunnescius. Ἀῖϛῆ ἤξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρῃ ἀφικόμην *modo veni*. Quibus significant ἄρῃ particulam futuro junctam non carere solæcismo, cæterum præterito & præsentī recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Jampridem enim solæcissare gestio*. quippe qui putarit σολοικισμῷ hic deside-

siderantis vim habere, & esse præsentis temporis, cum a themate σλοικίζω sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σλοικιῖς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus Moschopuli verba. Idem male credidit ἄρπ non posse jungi præsentī, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρπ πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρπ etiam præsentī jungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρπ ἢ ἤκεις ἢ πάλαι. Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρπ dicit ἐξ ὑπογῶς significare, hoc est, modo, nuper, dicique de præterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille ἄρπ, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικρῆ, ἢ νυνὶ δὴ ὃ ἐστὶ παύσιν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρπ, idem infra repetemus in νυνὶ δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα σλοικιῶ dicendum. Sic & modo futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo ut appareatur dicam, atque huc renuncio.* Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In avibus: *ὅσα ἄρπ θύω τῷ δεκάτῳ παύτῳ ἐγὼ καὶ τένομα ὡσαύτῃ παιδίῳ νυνὶ δὴ ἐθέλω.* Idem in pace: *ἴθι νυνὶ ἀκχοσον οἶον ἄρπ μ' ἤρεπ.* Eustathius ad Iliad. α. p. 75.

male putavit ἤδη ὅ σλοικιῶ hic legi. Τὸ ὅ ἤδη, inquit, καὶ τὰς παλαιὰς τοῖς τελοσὶ χρό-
νοις συνεπιμερίζεται τῷ παρωχημένῳ, ὥς ἐν-
παύθαι ἐν τῷ ἤδη γάρ ποτε ἐγώ. καὶ τῷ, δι' ἡδη δύο
ἡμερῶν ἔφθιντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὥς τὸ ἡδη γάρ μοι εἰ-
κρὸν ἔτος ἐστὶ. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λακκι-
αὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἀπαρέσκεαθ', ὥς τὸ ἡδη λοίστια ἔργα
παύειν ἔστι. εἰ δὲ πινες τὸ αὐτὸ ἄλλως γράφουσιν, ἡ δὲ
λοίστια ἔργα ἔσται ἀντὶ τ', ὅπως δὴ. Idem alio
loco: Καὶ τὸ ὄρθον, πᾶσι λοιπὸν θήσμενον τὸ Λα-
κκιανέον σλοικιζόμενον, τὸ λέγοντα ἡδη σλοικιῶ.
qui locus etiam a Suida refertur, sed ab
interprete Latino male ille Suidæ locus
versus est & intellectus. Ἀρξὶ apud Latinos
eleganter exprimitur per *tantum quod*, &
commodum. quæ & ipsa futurum respuunt.
Sueton. August. cap. 94: *Juliam primum*
Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod
pueritiam egresso, deinde ut is obiit M. Agrippæ
nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautæque de*
navi Alexandrina, quæ tantum quod appule-
rat. In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii &c.*
xviii Kalendas Januarias tantum quod
exoriente sole. Vespas. c. 4. Cic. xv ad Atti-
cum ep. 13. *Hæc cum scriberem tantum quod*
existimabam ad te orationem esse perlatam.

[I. Α' μὴ οἶδα, ἀ' ὅσον οἶδα] Hunc

locum exponit Thomas Magister: Α' μὲν
 αὖ ἢ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ πινὰ μὲν, πινὰ ἢ, εἰ καὶ Λε-
 κκιανὸς λέγῃ. οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε παρ-
 δάζων. λέγῃ γάρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλῷ.
 Ἐπειτα ἢ καὶ αὐτὸς αὖ μὲν περιόντι ὀπιδεικνύς
 καὶ πλὴν ὁδόν, αὖ ἢ καὶ παραινῶν καὶ πάλιν ἐν
 Τίμωνι. Διδὼς ἀπαρὶ τοῖς δεομένοισι αὖ μὲν πέντε
 στραχμαῖς, αὖ δε μναῖν, αὖ δε ἡμιτάλαντον. ὁ ἢ
 αὐτὸς εἶπῃ ἐξελέγχῃ τετὸ ἐν ψευδοσοφιστῇ
 αὐτῷ. Male legitur in editis ψευδοσοφιστῇ
 qui alterius dialogi index est. Hic vero
 Thomas duobus productis locis altero ex
 Rhetorum magistro, altero ex Timone
 docet Lucanum eo ipso usum, quod in
 Pseudosophista suo damnat. Nec re-
 spuunt alii. Herodianus in tertio ὦν μὲν
 ὀπισθολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in v:
 εἰς μὲν ἀπέκλειεν, εἰς δὲ ἐφυγάδασεν. & in
 octavo: αὖ μὲν ἐκφορήσαντας, αὖ ἢ καταπε-
 σαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα
 ἐξέκοπιν, αὖ ἢ ἐνεπύμπρασιν. Josephus: εἰς
 μὲν πατρῴα Φιλία προσῆλθῃ, εἰς δὲ τὸ αὐτῷ
 κλέῃ. Polybius in primo: εἰς μὲν ἐξέβα-
 λον τῷ πολιτῶν, εἰς ἢ ἀπέσφαξαν. Et in de-
 cimo sexto: εἰς μὲν ἐπίτρωσκον, εἰς δὲ παρ-
 ἑλυον αἰεὶ πρὸς πλὴν χρεῖαν ἀναγκαίων. A-
 postolus ad Romanos ix: ὁ μὲν εἰς πρην

σκοῦσθαι, ὃ δὲ εἰς ἀπμίαν. Et ad Timoth:
καὶ ἀ μὲν εἰς πμλῶ, ἀ ᾗ εἰς ἀπμίαν. Æ-
lianus: οὐς ᾗ ἀπέδοντο, ἔς ᾗ ἀπέκλεινον.

III. Ὅφελον διωήση] Hic rursus Tho-
mas: Ὅφελον ἀντὶ ᾧ εἶθε ὅπερ αἰεὶ δὲ κληκῶ μὲν
σωταίσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, Ὅφελον κα-
τάθωθαι εἶσαν αἱ ὁδοί μιν. Παρεληλυθότι ᾗ ὡς τὸ
ᾧ θεολόγῳ. Ὅφελόν γε μηδὲ ὡς περὶ δρῶντα.
καὶ ἀπαρεμφάτω ᾗ ὅπερ ἀντὶ ᾧ εἶθε ἔμελλον πίθε-
ται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν Ὅφελον.
quo significat Ὅφελον semper cum optati-
vo jungi, quando significet utinam &
ponatur pro εἶδε, aut cum præterito, aut
cum infinitivo, præsertim cum pro εἶδε
ἔμελλον accipiatur. vide & Moschopulum
in collectione vocum Atticarum, qui
pluribus hoc exemplis declarat. Vides
igitur in Ὅφελον διωήση solœcismum, hic
enim cum conjunctivo conjungitur.

IV. Ὅλως δὲ γνημείς] id est, omnes pu-
bescentes, cum δὲ γνημνήτας nuper natos, sive
recentes dicere debuerit. quemadmodum
ea voce utitur in Alexandro, φέρων, in-
quit, ἅμα καὶ τὸ δὲ γνημνήτων Ἀσκληπιδόν. Idem
in Deorum dialogis: αὐτῶ πε καὶ τὸ βρέ-
φῳ αὐτῆς δὲ γνημνήτων. pro quo alibi νεο-
γνόν, & δὲ πτόκον dicit, de furto Mercurii
adhuc

adhuc infantis agens, qui cum id ætatis
esset fertur etiam testudinem, id est che-
lyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

καὶ χέλυς ἢ τ' ἐλίγη, πῶς δ' ἄρ' ἐπὶ καὶ ὠδῶ
λίχνῳ

Εὐμείας ἐτόρησεν.

Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur
Mercurius parvis manibus quam dicitur
olim*

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀπρὸς δουλόσας
in finis fabricatus. Appianus in Libya
historia: διέπλωσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ'
ἑαυτὸν δόρυφους ὀπιλέκεις τελαχσίους. ubi
δόρυφνῆτες non potuisset dicere.

V. Μέγα ἔν' ἀθλον κατέπραξας ἄν] Hic
μέγα ἀθλον dicendum fuit, masculino
genere. Proprie igitur Lucianus, ἀθλόν
πῶς τῶν τῷ βασιλεῖ ὀπιτελῶν. Idem in fu-
gitivis: Τελοκαίδεκαλον γέν' ἀθλον οἷς τῶν
ἑμικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio:
ἔν' ἀγῶνι τ' ἀθλὸν εἶσι ἀναγνῆς τὸ μῆλον.
Ubi legendum: τὸ ἀθλον, ut præmium si-
gnificet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἀ-
θλα διύαινο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnali-
bus: καὶ ἀθλα ἀναιρεῖσθαι τὸ αἰλόντα. Quod
autem

44 JOH. GEORGII GRÆVII
autem Lucianus ἀθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id
Plato in secundo de legibus φέρειν νικητή-
ρια, accipere præmia. Αἶθλα, βραβεῖα,
ἀρεταῖα, γέρας, ἐπέχειρα, ἑπαθλα & νικητή-
ρια idem significant propemodum. De-
mosthenes in epistola ad Athenienses de
Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας ἢ Φυγίω δῖτι-
χειρα τῷ ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Am-
monius: ἀθλα, inquit, & ἀθλον ἀφαι-
ρεῖ. ἀρεσενικῶς μὲν γὰρ τὸ ἀγῶνα δηλοῖ, ἐδετέρως
τὸ ἑπαθλον. Paria his scribunt Moscho-
pulus & Thucydidis interpretes ἀνώνυμοι.
ἀθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον,
ἀθλα δὲ ἀγῶν.

VI. Σωήσω ἂν εἴπερ θελήσεις] *Intelle-
xisses utique, siquidem voluisses.* Sic inter-
pretare. Ut σωήσω dictum inusitate, pro
quo Atticus dixisset σωήσας ἂν. Medius
scilicet aoristus pro activo. Micyllus ta-
men σωήσω putavit esse futuri activi pri-
mam personam, & in εἴπερ θελήσεις ver-
bo optandi modo juncto solœcismum es-
se. forte non male. Nam εἴπερ indicativo
junctum omnino usitatus est.

VII. Ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θεῶν λαγῶ] De
hoc accusativo Athenæus lib. IX, p. 400.
Τρύφων δὲ φησι, πὺν λαγῶν ἐπὶ αἰπαλῆκῃς ἐν

Δα-

Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτονως, καὶ μὲν ἔν λε-
 γη. Ὀύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν παρὰ πᾶσι
 ἡμῶν καὶ ἐν Δαιδαλώσιν. ἀπόλωλα πύλων τ'
 λαγὼν ὀφθήσκει. Ξενοφῶν δὲ ἐν Κυρηναϊκῷ
 χωρὶς ἔν λεγῶ καὶ παρὰ πᾶσι, ἐπεὶ τὸ
 κατ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς γὰρ ναὸν λεγόντων
 ἡμῶν ἐκείνοι φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, ἔτω λα-
 γὸν ὀνομαζόντων ἐκείνοι λαγὼν ἔρῃσι. τῇ δὲ τ'
 λαγὸν ἐνικὴ αἰτιατικῇ ἀκρόασις ἐστὶν ἡ ὡς Σο-
 φοκλῆς ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνο-
 μαστικῇ.

Γέροντες, κερῶναι, γλαῦκες, ἱκίνοι, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἡ ἀπὸ τῶ ὡς πλησίως παρὰ
 αγορονομία, λαγὼ παρ' Εὐπλίδι ἐν Κόλαξιν
 ἵνα μὴ ὡς μὴ βαπίδες καὶ λαγὼ, καὶ γυναι-
 κες εἰσπίδες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ παῦτ' ἀλόγως καὶ
 τὴν περὶ τῶσαν συλλαβὴν παρὰ πᾶσι παρ-
 φέρονται. δὲ ἢ ὀξύτονον τὴν λέξιν. ἐπειδὴ πᾶ-
 ρις ὅς λήγοντα τ' ὀνομάτων ὁμότονα ἐστὶ, καὶ με-
 ταληφθῇ εἰς τὸ ὡ παρ' Ἀπικῆς, ναὸς, καλῶς,
 νεὼς, κάλως. ἔτως δὲ ἐξήσατο τῷ ὀνόματι καὶ
 Ἐπίχαρμῳ καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ ὁ δὲ Εἰλωίας
 ποιήσας, εἴπα ἐστὶ τὸ μὴ ἰαχὸν λαγός.

Λαγὸν παρὰ πᾶσι πᾶσι τ' ἱκίνοισιν.

Τὸ ἢ λαγὼς Ἀπικόν. λέγεται ἢ καὶ Ἀπικὸν λα-
 γοί. ὡς Σοφοκλῆς.

Γέροντες, κερῶναι, γλαῦκες, ἱκίνοι, λαγοί.

Τὸ μὲν τοι ἡ πῶκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν Ἰωνικὸν
 πλεονάζει τὸ ω. εἰ δ' Ἀττικὸν τὸ ο. Tryphon in-
 quit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν
 accusandi casu acuto notavit accentu, addita
 v littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem
 nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus:
 Perii dum leporem vello, me quisquam adspi-
 ciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit
 absque v, accentu circumflexo. Nos enim λα-
 γὸς nominandi casu dicimus, & accusandi ca-
 su λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenien-
 ses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo
 singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in
 Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγοὶ.
 Grues, cornices, noctua, milvi, lepores. Accu-
 sativo vero singulari λαγῶν pluralis nomina-
 tivus λαγῶ scriptus per ω apud Eupolidem in
 Assentatoribus: Ubi aderant raia, lepores
 & fœmina inflexis pedibus incedentes. Qui-
 dam præter rationem horum ultimam sylla-
 bam cum accentu circumflexo proferunt.
 Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda
 est, quandoquidem quæ vocabula in Θ fi-
 niunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, re-
 tinent tamen eundem accentum, ut ναὸς κα-
 λὸς, νεῶς καλῶς. Sic Herodotus videlicet u-
 sus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Ei-
 lotas

lotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγόν,
id est, leporem turbatum ferit. Et λαγόν (h. e.
leporem) marinum edit. λαγώς quidem cum
ω Atticum est, quamvis & interdum Attici
λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cor-
nices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πῶκα
λαγών, id est, timidum leporem, si Ionicum
est redundat ω, sin Atticum redundat ο. Ex
quo loco discimus Atticos dixisse λαγών
in quarto casu, non λαγώ, ut hic Lucia-
nus. qui & de domo sua: ἀνέχων τὸν
λαγών. Herodotus λαγών μηχανησάμεν.
Ibid. δίδοντα τὸν λαγών κύρω. Idem in Poly-
hymnia: ἵππῳ γὰρ ἔτεκε τὸν λαγών. Hero-
dotus in Thália etiam λαγῶς dixit, & in
Melpomene λαγόν in accusativo. Quod
autem Athenæus recte observavit Xeno-
phontem τὸν λαγῶ dixisse docent loca sub-
jecta ex venatione: ὅταν ᾗ πρὸς αὐτὸν ὥσιν τὸν
λαγῶ. Ibidem ἐστὶ τὸ καὶ αὐτὸν εὖ εὐρίσκειν τὸν
λαγῶ ἄγειν τὰς κυώας. Et in primo institu-
tionis Cyri: πρὸς δὲ αὐτὸν λαγῶ. Et in se-
cundo: Ἀετὸς δὲ ὅστις πιάμεν αἰσὶν ὡς κα-
εἶδε τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumfle-
ctenda erunt contra fidem exemplarium
si Athenæo credimus. Videtur etiam
Lucianus in θείν pro θείν ὑποσλοικίζαν.
 Liba-

Libanius certe in ἀντιρρήτικῳ Ἀγαμέμνονα; inquit, περιθίειν ὄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Julianum in- vectiva, Διὰ τὸ ἀγορεύς θίειν βοῶντες καὶ λέγον- τις Χριστιανοί.

VIII. Πολλοὶ γρόμμοι λαγῶ] Hic λα- γοὶ dixisset Sophocles ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ ἢ καὶ ἔλαφοι, & οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί, & Xenophon etiam λα- γῶ dixit in primo institutionis Cyri: καὶ πρὸς οἷα χωρία φάγειν αἰρῶνται οἱ λαγῶ ἐν τέποις τὰ δίκτυα δυσέρχεται ἐνπετάννυες ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φάγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπῳν ἐνέδῳ. Quæ male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendis- ses, quo in vehementi cursu ipse seipsum inci- dens convinceret. Sed quis hæc intelligit? Verte: Quæque ad loca lepores fugere insti- terint, in eis latentia retia intendebas, ut ra- pido cursu ipse se in retia indueret.* Dicimus enim φάγειν αἰρῶμαι pro fugam adorno, meditor.

X. Σὺ ἢ ὑπὸ τῷ ἄγαν παιδείας διέφθορας] *Corruptus es, vel periisti.* passive. cum ta- men hoc verbum proprie perdidisti signi- ficet. Sic sane docuit Moschopulus: διέ- φθορον ἦν τὸ διαφθεῖρον, ἢ τὸ διαφθαρεμένον.

Α' ΕΛ-

Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορον τὸν ἄρχον.
 Μένανδρον Ἀδελφοῖς· εἰ δὲ ἔστι τὴν κέρην
 διεφθορῶς. Ὅμηρον· φρένας ἤλθεν διεφθορας,
 (id est, διεφθάρης τὰς σεαυτῆ φρένας) ὅθεν
 εἰ διεφθορὸς αἷμα· εἶπες ἀτεχνῶς σολοικιεῖς.
 Phrynichus· Διεφθορὸς αἷμα τῷ ἀμαθῶν πι-
 νες ἰατρῶν ἔτω σολοικίζοντες. δεὸν λέγειν διε-
 φθαριδμόν αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν.
 Ammonius ferme eadem omnia. Non
 satis igitur Attice Plutarchus in præce-
 ptis Politicis· Ἀφελὼν πολὺ τῷ διεφθορότος
 αἷμα. Idem in præceptis valetudinis·
 Τοῖς μὴ καχεκλιῆσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα
 καὶ χολὴν κινεῖ. Idem in libello εἰ περὶ βυ-
 πέρῳ πολλὸν πόνον. Διεφθορόσι τελείως ὑπὸ δρ-
 γίας. Etiam in Phocione· Ἡ κάτωθεν δρ-
 γαιοτροπία ἐπιχνομένη βίοις διεφθορόσι. Jo-
 sephus V Orig· γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἤδη.
Corruptum lac. Synesius· Ἡ μὴ κλίνωσιν οἱ
 διεφθορότες τὴν δίκην. *nisi judicent qui cor-*
rumpitis sunt judiciis. Audiamus nunc Tho-
 mam Magistrum qui in diversa est sen-
 tentia· Διεφθορεν, inquit, ἀντὶ τῷ διεφθάρη.
 Λακκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιδίου
 λόγῳ· Ὅτι ἀμφοῖν διεφθορῶς τὸ σῶμα. ἀπαξ
 δὲ ἀντὶ τῷ ἐφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρῳ·
 τὰς ἑσας τέ με καὶ τὰς ἀπ᾽ ἑσας ἐλπίδας διεφθο-

ρεν. ἔστι ᾗ καὶ ὁ ὠδρακείμενος, ἐν χρήσει. Ἀρ-
 τείδης ἐν Περικλει· Ἡ' πῶς οὖν Ἀθλωαίως εἴη
 διεφθαρκώς. Josephus μὲν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν
 διεφθορότων τὰς ὀφθαλμὰς πυνώμοσιν. id
 est, captus oculis. Cleomedes lib. 2 κυ-
 κλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμωαίαν αὐτῶν
 διεφθορότα passive. Utraque significatio-
 ne utitur. Philostratus. In Critia : τὴν
 Θετταλίαν καὶ τὴν ἐκείνη ὁμιλίαν διεφθορέναι
 αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Sco-
 peliano : ἐκέλευσε τὰς τῆς λίθου βάλλεσθαι ὡς
 διεφθορότας αὐτῶν τὸ ὕον. *Fussit Rhetorum ima-
 gines lapidibus peti propterea quod sibi filium
 perdidissent.* Idem in Polemone : φορέ-
 δω δὲ ἐσεφοίτα διεφθορότων ἤδη αὐτῶν τῶν ἄρ-
 θρων. Et in eodem : ὄνομα ᾗ τῶν μειρακί-
 οῦν, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν καλῶν. Lu-
 cianus in Nigrino : ἀκάν διεφθορότων ἀσ-
 μάτων. quod active & passive potest acci-
 pi *audiens corruptas cantilenas, aut corrup-
 tentes.*

X. οὐ γὰρ παρῶσιν αὐτῶν τὸ τίνα.] Eun-
 dem habet intellectum quem his verbis
 expressit Ammonius : διέφθαρται μὲν γὰρ
 ὑφ' ἑτέρου, διέφθारे ᾗ τὸν ἕτερον, ut τὸ τίνα &
 τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέ-
 φθारे cum activum proprie sit exigere
 post

NOT. IN LUCIANI SOL. 51
post se accusativum. Interpres τὸ τίνα pu-
tat referendum ad λαγῶ.

XI. Οὔτεν τι τῶν παιδίων γῆν τῶν πᾶς τί-
θας θήλαζόντων.] hoc est, *nutrices lactentium*
ut solœcismo solœcismum explicemus.
Audiamus nunc Thomam & Moscho-
pulum quorum hæc sunt verba: Θηλάζει
τὸ θῆλυ μετὰ βαλκῶς αἰ ἔπεκε, καὶ θηλάζεισι τὰ
παιδία ἀμετὰ βάτω. *Lactat mulier quos pe-*
perit & lactent nati absolute. Attice igitur
Ælianus XIII, 1: Ἡ δὲ εἶσε τῷ βρέφει ἐθή-
λασεν αὐτό. *Delectata infante ubera ei præ-*
buit. Et Philostratus Sophista in imagi-
nibus, λέγειται οὐδὲ πρὸς θῆλε & θηλάζειν τε
αὐτὸν αἰ ἔπεκε. Et Lyfias: Εὔπειδὴ παιδίον ἐ-
γύρειο ἡμῖν ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλασεν. Recte ha-
bet & illud in hymnis Davidis: ἐκ σώμα-
τος νηπίων καὶ θηλαζόντων. *Ex ore infantium*
& lactentium. Nec illud male in sacris co-
dicibus: οὐαὶ τῷ ἐν γαστρὶ ἐχέσας, καὶ τῷ θηλα-
ζέσας. Cum illo μακάρεαι αἰ εἶραι καὶ κοιλία
αἰ εὖ ἐγύνῃσιν, καὶ μαστοὶ οἱ εὖ ἐθήλασαν. Con-
tra illud Luciani præceptum vero facit:
Μακάρεα ἡ κοιλία ἡ βαστάσαι σε καὶ μαστοὶ
εὖ ἐθήλασαι. Dic igitur τῷ ἐκ τῆς πίττης θη-
λαζόντων non autem πᾶς πίττης auctorita-
tem secutus Luciani in Antiocho: τὸ θ

ἔπρον, inquit, ἐκ τ' ἵππε θηλάζῃ εἰς τ' παλι-
κὸν τρέπον. De Hippocentauro agens pul-
lorum instar fugente. Male Plutarchus
in Romulo matrem aut nutricem θηλα-
ζομήνιν vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν
τὸ θήρ. Galenus ὑγιεινῶν primo: Α' φρε-
σιῶν τε παντάπυσιν ἀπὲς χεῖρ' κελύω τὰς θη-
λαζίστας παιδία γυναικας. Idem eodem in
loco: ἔγωγε συμβεβλῶσαιμι ἂν εἰ κυήσειεν ἡ
θηλάζου τὸ παιδίον. Suidas de hac voce
paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀν-
τιλαμβάνομεθα τῷ ῥήματι. ὅτι τ' παιδίων τ'
θηλαζόντων. Λυσίας δ' παθητικῶς ὅτι γυναικὸς
παρεχέσθης γάλα. Attice igitur Lysias in
supra posito exemplo. Interpres hic a ve-
ro longissime aberravit.

XII. οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμόν
ποιήσθ.] Carpit hic eos Lucianus, qui ver-
bo αὐξάω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐ-
ξομαι. Et sane apud idoneos auctores,
Aristotelem, Theophrastum, Plato-
nem, Demosthenem, Isocratem, Xe-
nophontem, Thucydidem, Philostrat-
um, Lucianum verbum αὐξάνω in no-
tione passiva, ut loquuntur, nusquam
invenitur. Active vero nonnunquam.
Plato in Timæo: Σπέρμας καὶ ὑπαρξάμε-
ν

καὶ ἐγὼ ἀγαθώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀγα-
 νάτω θνητὸν προσουφαινόντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ
 καὶ ἡμιᾶτι, τροφὴν τι δίδόντες αὐξάνετε καὶ
 φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantis-
 sime vertit in libro de universo ut om-
 nia: *Quorum vobis initium statusque tra-*
ditur. Vos autem ad id quod erit immortale
partem attexitote mortalem. Ita orientur
animantes, quos & vivos alatis, & consum-
ptos sinu recipiatis. Sed pro *status* in hoc lo-
 co legendum est *satus*. Nec enim ratio-
 nem & conditionem harum rerum tra-
 dit, sed originem & causas originum.
 Et sic legendum esse ex Græco satis con-
 stat, ubi ἀείρας legitur, quod Cicero *sä-*
tus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi
 utitur. In eodem fragmento, & eodem
 cap. II, paulo ante: *Sic igitur, ut ab his*
traditum est, horum Deorum ortus habeatur,
atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Cæli
satu, Terraque conceptu generatos editosque
memoremus. Ibid: *Hac vos qui Deorum satus*
orti estis attendite. Tuscul. quæst. lib. II:
Cultura animi Philosophia est, quæ extrahit
vitia radicitus & preparat animos ad satus
accipiendos. Idem de senectute: *Quid ego*
vitium ortus, satus, incrementa commemo-

rem? Sed redeamus in orbitam. Scrip-
tor incertus apud Stobæum: αὐξάνειν
δι' οἴκους. Nam illud Euripidis apud Sto-
bæum: καὶ σὺ πνήρως μήποτ' αὐξάνειν πόλιν,
alibi apud eundem legitur castigatius αὐ-
ξάνειν ἐν πόλιν. Est tamen alius locus Euri-
pidis, in quo active capitur. In suppli-
cibus: πόλεμος τ' αὐξάνειν ἀνδρῶν δίκης. Et
in illo Zoroastri: μή σὺ γε αὐξάνειν τιὼν εἰμαρ-
μόντων. Synesius περὶ φιλανθρωπίας passive di-
xit: ὅτι τρέχεις καὶ τοῖς ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ'
ὅτι πεθνεώτων αὐξάνεις, id est, crescunt. Acti-
ve autem, εἴτι μὲν οὐ καὶ αὐξήσκειν ἡμῶν
ἐν τῇ πόλιν τὴν ἐξωλεσθέντων κατὰ λόγον. Sy-
nesius idem περὶ προνοίας: αὐξάνειν δὲ ἀπαν-
τάναν καὶ τὸ πτωχότατον, καὶ ἔρρειν ἀνάγκη τὸ ἀμε-
λές. Ratione autem caret quod il-
lud Sophoclis in Trachiniis. Τὴν καθύπερθε-
ν ἡ τέφρα, τὸ δ' αὖξιν βίοντα πολυπύον. Id est,
Herculem alit & auget industria. Interpres
Græcus ita interpretatur αὐξίν ἀντὶ τῆς αὐ-
ξίας. Condonandum autem est reveren-
tiæ sacrae scripturae, quæ his supersticio-
sis Grammaticorum & Atticorum legi-
bus semper soluta fuit. Magnus Erasmus
in illud Apostoli scribens quarti ad E-
phesios: Αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ne-
gat

gat verbum αὐξάνω aliam habere significationem quam neutralem. Sed præter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπότισεν ἀλλ' ὁ Θεὸς ἤυξεν, ὥς τε ἔτε ὁ φυλάων ἐστὶ π, ἔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ subjiciemus exemplis passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Coloss. II, 19. 11 Thess. I, 3. Petrus II ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ κυρίου. Josephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μάλλον αὖξεν καὶ φύεσθ. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operæ pretium est audire. Τὸ αὖξεν, inquit, ὅτι ἐνεργήκα, οἷον αὖξεν Ἡλίου, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτὰ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ σφάνης. Τὰς δόξας τὴ παλαιᾷ θεωρεῖν, πῶς αὖξεν, μὴ τέτων εἶναι. Καὶ αὖξεν ἀντὶ τὸ αὖξεται. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ εἰς Πύρρον. Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἤυξεν ἡ δόξα. αὐξάνει ὅτι παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξεν δέχεται καὶ αὐξάνομαι ὅτι τὸ αὖξεν σημαίνει.

Ο αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. Οὐκ ἔστιν ἐπαύξει καὶ ἡ πατρὶς ἡϋξάνειν. Hic docet αὐξάνειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat. Αὐξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὐξέω, & αὐξάνω, passive vero αὐξομαι & αὐξάνομαι, tametsi elegantissimus scriptor Josephus in secundo δεχαιολογίας passive dixerit καὶ αὐξομένης ἔπαυσε. Et eodem capite active: τῷ οἰκείῳ αὐξέουσιν ὠδαιμονίαν. Et in octavo Α'λώσεως rursus passive: Φιλία δὲ τῶν ἡϋξήσει. passive. Nec nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum.

XIII. Μὴ πίνω ἐπὶ λέγειν.] pro μὴ λέγει. Lucianus in amoribus: Σὺ δὲ ἡμῖν πάλαι κλέα τ' ἐρωτικῆς περαίνειν. pro περαίνει. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haut scio an barbarum in prosa.

XIV. Πηνίκα ἔξεισι.] Hic solæcismus in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet

ficet tantum *qua hora?* Docet Suidas:

Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὥρα
ἐστὶ τῇ ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξήπαιζον ὁ καιρὸς. Πη-
νίκα δὲ ἐξώρμησε τὸ νυκτός. Τὸ δὲ ἀνταποδι-
χόν, ὀπηνίκα; μικρόν τι μᾶλλον μισημένον.
Τὸ δὲ Πηνίκα αὐτὴ ἀπώλετο, ὅτε ἀττικόν ἔδει
δεχαικόν, ὅτε ἀκρεβές. ἔστι δὲ ἀντὶ τῆς πό-
τεως. παρέλκει γὰρ τὸ αὐτὰ. ἐπεὶ ἔτε τὸ πινὰ ση-
μαίνει. ἔτε τὸ ἀπινὰ. ἔδει γὰρ τέτων ἀρμόζει τῷ
ὀπηνίκα. Sic hic locus legendus. ex scho-
liaſte Ariſtophanis, cujus hæc ſunt ver-
ba: *πρία ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας. τῆτο ἢ ὅτι ὥρας*

ἐξήπαιζον ὁ καιρὸς. Sic enim legendum ex
Suida, non *ὁ καιρὸς*. Apud Suidam vero
male legitur *ἐξήπαι* pro *ἐξήπαιζον*. Sed alia
quoque in hoc loco reſtituta ſunt. In-
terpres vero Suidæ hic nihil vidit, & va-
rie hallucinatur. Sic autem hic locus eſt
vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, di-
citur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῇ ἡμέρας; (h. e.
quota eſt hora diei!) Horas enim ſic explo-
rant non tempora. Quota vero noctis hora
egreſſus eſt? Quod vero huic reſpondet eſt ὀ-
πηνίκα. (id eſt, *eotempore.*) paulo poſt me-
ridiem. Illud vero: Πηνίκα αὐτὰ ἀπώλετο,
(*quando periit?*) neque Atticum eſt, neque
obſoletum, neque rectum. Eſt vero dictum pro

πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄτ-
τα. Quia neque πινὰ significat, neque ἄ τινα.
Nihil enim horum quadrat ad vocem πηνίκα.

In eadem sententia est Thomas Magi-
ster: Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπης ὅτι. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπὼν/Θ πιν/Θ,
πηνίκα ἀποδημήσεις; εἰὰν εἴπης μὲν δύο ἢ τρεῖς
ἡμέρας σὺν ὁρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐφημερὺ
ἔρηται ὅτι πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ
τὸ πινικαῦτα καὶ τὸ πινικαῖδε, καὶ ἡνίκα λέγει.

Πλάτων ἐν Κερίωνι. Τί πινικαῖδε ἀφῖξαι ὡς
Κερίων; ἢ ὡς πρῶτον ἐπὶ ἐσί; Κερίτ. πάνυ μὲν ἔν.

Σωκρ. πηνίκα μάλιστα; Κερίτ. Ὁρθρ/Θ βαθὺς.

Καὶ αὐτὸς ἐν Φαίδωνι. Μὴ αὐτοῖς πινικαῖδε
σκέπει ἢ ἀνθρώπων ὁδοίς. Hunc Platonis

locum imitatus est Aristides in legatione
ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὐτοῖς καὶ

δομ. πινικαῖδε; Id est, Cras hac hora. Phry-

nichus fere eadem omnia: Πηνίκα, in-
quit, μὴ εἴπης ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δη-

λωτικόν. οἷον εἰπὼν/Θ πινός. πηνίκα ἀποδημή-
σεις; εἰὰν εἴπης ἕωθεν ἢ πρὶν μεσημέριον ὁρθῶς

ἐρεῖς. Male vir doctissimus Joannes Nun-
nesius ὥρας exponit hic horas anni, & per

eas quatuor anni tempora intelligit. cum
de partibus diei, ut & ex Suida, & ex sub-

jecta responsione apud Phrynichum ap-
paret,

paret, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἡμετέροιο παντοκράτωρ τὸν ὑποκρητὶ πηνίκα εἶη ὅτε τῆς σκηνῆς ἡγάγη, & ἢ εἰπόν-
 τῳ, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι εἶσαι. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo: καὶ πηνίκα ἤδη λελῶσθαι δέοι. Et Aristophanes in Avibus: Πηνίκα ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; ὁ πηνίκα. μικρόν τι μὲν μεσημβρίαν. *Quota est hora diei? Ea paulo post meridiem.* Pro πότε dixit Lucianus in Electro πηνίκα. Ἀλλ' οἷγε κύκνοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκέينو ἄδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato.

XV. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα.] hoc est, *Acquiesco patriæ legibus & consuetudinibus.* Cum proprie & Attice hæc verba significant, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρῶα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωρῶνται, καὶ πατρῶοι φίλοι. Πάτερμα δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilus contra foeneratores: Ὑστερον καὶ τῶν πατρῶων ἐκτέθη, *postmodum etiam cedes & everteris patrimonio.* Laërtius in Solonē: Ὅ τὰ πατρῶα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῶα παρειχώρησε τοῖς ἀκείοις. Lucianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριον
 ἡρώμεν

γήνωμαι τῷ πατρῶν. Ammonius eadem omnia nisi quod πατρικὸς φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῶοι ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus: ὃν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: πατρῶον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo: Τιμῶν πᾶσαι ἀπένευε τοῖς πατρῶοις φίλοις. Et non longe post τέρας τι πατρῶος φίλος πρῶτον. Διὰ δὲ αὐτὸν ἤρξατο. Et Basilius contra foeneratores: καὶ πᾶς καὶ πατρῶος ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτερμα ἔστι τὸ πᾶσι πόλει, πατρικὸς φίλος καὶ πατρῶος κληρῶς. Operæ pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ δὲ πατέρων κατῆσις πατρῶα, πατρικὴ, πάτερμα, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατρῶα, καὶ πάτερμα, καὶ πατρικά, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit, vide verba pag. 465. Quia autem πάτερμα ἔστι scribendum esse dicunt, notandum est τὸ πάτερμα, vel καὶ τὸ πάτερμα frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὸ πατρῶα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὸ πάτερμα, ut dixit Josephus,

phus, ἐξέβαινε τὸ πατρῶων ἐθῶν pro πατρίων
 ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc pa-
 tre dixerit, se satis amplum habere pa-
 trimonium non effugiet soloecismum. Si
 apud Lucianum in Dialogo Alexandri &
 Annibalis recte legitur ἀποστὰς τὸ πατρῶων
 προσκυνοῦσθαι ἡξίς καὶ θάλασσαν τῷ Μηδικῷ μετι-
 δήτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sic-
 ut & Dion in XXIV libro de C. Cæ-
 sare: Ἀλλὰ ζῶν τίς τινα τὸ ὑπαλείας καὶ μὴ
 ἀναγκαζέμεντα, μήτε ἐκ πατρῶων, μήτε ἐξ
 ἐπηγορίας πινὸς, ἐκστῆναι. *Ac ipse vitius & ne-
 que legibus patriæ, neque ob aliquam culpam
 eo sc. consulari se abdicavit.* Ubi male πα-
 τρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in
 vita Christodori Coptitæ: ἔγραψεν, in-
 quit, πᾶτερμα Κωνσταντίνου πόλεως Ὀπικῶς βι-
 βλία ιβ'. πᾶτερμα Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c.
*De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalo-
 nica &c. Eumolpidarum πᾶτερμα.* Cic. ad
 Atticum.

XVI. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι] pro civis
 meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μοι
 vel μοι. Ut hic locus intelligatur adscri-
 ptus Pollucis, Hesychii, Moschopu-
 li, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβα-
 ροὶ ἀλλήλους ἐκ πολίτας ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν.
 Ἀρ-

Ἀρχιπρωτῶν ἡ καὶ συμπαιρώτας ἔφη. Πλάτων
 μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ὅτι τῷ ἑλλένων τὸ πα-
 τρώτας ἔρηκε. Locus Platonis est in sexto
 de legibus: δύο ἡ λείπεσθον μόνω μηχανὰ,
 μήτε παρώτας ἀλλήλων εἶναι ὅν' μέλλοντας
 ῥᾶον δελῶσειν ἀσυμφώνησιν εἰς δύναμιν ὅτι μά-
 λιστα. Hesychius: παρώτης παρ' Ἀθηναίοις
 ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopolus: Παρώ-
 της, inquit, παρώτε Ἀττικόν ἐστιν. ὡς γάρ Φα-
 μιν πολίτην τὸ συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸ συνηλι-
 κώτην, ἔτω καὶ πατριώτην τὸ συμπαιρώτην. Καὶ
 ὅτι θηλυκὴ ἡ παρώτης σολήη καὶ τὰ πάτρια γι-
 νομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ σολή αὐ-
 τὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης εἶσαι. Xenophon e-
 tiam πατριώτην ἱπποῶν dixit. Ammonius:
 Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δῆλος δέ-
 λω. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, φυ-
 λέτης, ἀνδρὶ τῶν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimi-
 rum antiqui magistri docent ita inter se
 differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίται inter
 se dicantur Græci, eique ingenui, πατριῶ-
 ται barbari & servi. neque dicendum esse
 συμπολίτης, συμπαιρώτης, συνηλικιώτης, συ-
 νδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης
 ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud
 Latinos recte dicitur, *conciuiis*, *coequalis*,
contribulis. Hæc barbara sunt, pro quibus me-

melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, *æqualis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *conciivis* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Pollux Archippum Comicum *συμπατριώτας* dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse *συμπλίττω* in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad hæc verba in Pace: *Ἡ' χρηστὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν*. In quem locum scribens interpreter: *Οὔτε συμπλίττω, ἔτι σωθημέτιω λέγασιν. Ο' μὲντοι Εὐριπίδης παρὰ λέγει ὡς συμπολίται τῇδε βοσκήσῃ χθονὶ καὶ τῇ πεκῆσῃ νυνὶ πιν' ἀρκέσῃ χρεῶν*. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Josephum lib. XIX *Ἀρχαιολογίας*. *Οὐ μόνον εἰς σὺν' συμπόλιτας ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους*. Et Ælium III, 24: *Νεανίσκοι τρεῖς εἰς δελφὸς ἀφικόμενοι θεωροὶ συμπόλιται κακῆργοις συμπεριτυγχάνουσιν*. Apud eundem legitur etiam *σωήλικες*. *Λησταῖς πεπεσὼν μὲν τῶν σωηλίκων βοῆς γυρομένης ἰδὼς ὁ δρεῖκων καὶ σὺν' μὲν διεσκόρπισεν, ἔς δ' ἐπὶ ἀπέκλεινε*. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico *συμφυλέται*. *Τὰς γὰρ παρὰ κριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλέων καὶ τῶν δημοίων*.

Quare

Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπόλιται τῷ ἁγίῳ. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: καὶ πατέρεσθιν ἐν τῷ ἱσδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλῆς σωηλικώτους ἐν τῷ ἡρώμ. & epistolæ ad Thessalonicenses: τὸ τῷ ἰδίῳ συμφυλεῖν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὦ Κιθαίρων δὲ ἔση πᾶν αὐρὸν παυσέλλων μὴ ἔσθῃ καὶ πατριώτῃ οἰδίπῃ καὶ τροφόν, καὶ μητέρ' αὖξεν καὶ χορδαίῳ. *Dies crastinus hant abibit, quin te ut crevem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus.* Athenæus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπατριώτης. quamvis non ignorem a Plinio eam usurpam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa.

XVII. οὐ δὲν ὁ ἐστὶ μεθύσης] Solœcismus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἢ μέθυσε vel ἢ μεθύση τὸ μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utun-

tur μεθύσις. Thomas Magister: μεθύσις γυνή,
 ως Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Γραῦν μεθύσιν, ἢ
 κάρδακος ἐνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός. Πρεσβύ-
 πος Φίλοινος μεθύσις. μεθύσις ἢ ὅτι τ' ἀρσένων ἔ-
 δειξ τ' δομίκων εἶπεν. ὅτι ἢ θηλυκῶς λέγεται. ὅτι
 τῷ πρὶ τ' ἀλλε μελέτη. οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέ-
 θυσις. Σὺ πῶν Ἀπικῶς ἐπὶ μέθυ. ὅτι μέθυ ἀρ-
 σενικῶ μεθύων λέγει ἢ μεθυτικός. ὡς Φίλοςτρα-
 τος ἐν τῷ Ἡραΐδῃ βίβω. Εἴωρα ἢ ἀνδρῶν ἢ μεθυτικῶν
 ἢ ἀνοήτως ἔρῶντα. Ἐπὶ ἢ θηλυκῶς, μεθύσαι ἢ με-
 θύσι. Illud legitur apud Ecclesiasten cap.
 XXVI: ἀρετὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσι. Pollux
 Menandrum etiam de viro μεθύσις dixisse
 auctor est. Non caret igitur exemplo
 quod Apostolus dixit in prioris ad Corin-
 thios cap. V: ἢ λοιδόρῃ ἢ μεθύσις ἢ ἄρπαξ.
 Et VI: οὔτε μεθύσις ἢ λοιδόρῃ. Nam Lu-
 cianus etiam in Timone de viro μεθύσις ἢ
 παρῶν dixit, quanquam & Phrynichus
 scribat: μέθυσις ἀνὴρ, εἴτε ἄρτις, εἴτε μεθυ-
 τικός. γυναικῶς ἢ ἄρτις μεθύσις ἢ μεθύσις. Barbari
 igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσις
 dicunt. quare μεθύσις per solecismum est
 nominativus, & per Atticismum geniti-
 vus. Alexis tamen in fragmento apud A-
 thenæum lib. XV: Εἴξ οὐκ εἴξ, ἔρηκεν τ' μεθύ-
 σιν Ἀλέξις. Ubi recte Casaubonus notavit

66 JOH. GEORGII GRÆVII
male non neminem emendare μέθυς. Et apud Arrianum lib. IV, cap. 2. ubi tamen pro πόπρον μεθύσης εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης.

XVIII. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ] *lucrum adest illi*, cum λῆμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fiducia animique præsentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμα & λῆμμα auctore Ammonio Διφθέρι. Λῆμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ ὠφέλιμα τῇ ψυχῇς (sic enim legendum est non τύχης ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ Διφθόρο μμ. hoc est, λῆμα animi præsentiam significat, λῆμμα quicquid accipitur. Si Heliodori Episcopi codex emendatus est λῆμμα ab illo dictum est pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, αἰσθενέστερ in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρεία δὲ λῆμμα. Josephus VII αἰλώσεως. Καὶ πολλὰ λῆμμα πλήρης γρόνου. pro quo Lucianus in Demosthenis encomio. ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτῷ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibusdam libris. Κάπρις, inquit, λῆμμα καὶ ὠδὲν θροσύνης. *compesce ferociam & vim.* Ipsum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philostrati Heroicis λῆμμα impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, ἔ
Αχιλ.

Αχιλλεύς δηλαδὴ φησι. In Dionysii Hali-
 carnassensis libro VI eadem menda est.
 τὸ λήμμα ἢ προθυμίας ὑπάμφοι. Apud
 Plutarchum in Cæsare quoque male le-
 gitur πιαῦτε λήμματ' ὁ Καῖσαρ ἀνέδρεψε.
 pro λήμματ'. Heliodorus tamen in sexto
 recte dicit: θυναία μὲν τὸ λῆμα, σωετὴ τὸ
 φρόνημα. Euripides in Oreste: μενέλας
 παῦσαι λημ' ἔχων τεθηγμύρον. Idem in Iphi-
 genia: ὦ λῆμ' ἄρυσον ὡς ἀπ' ὄλγους ρίζης
 πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἄλλ' οἶδ' ἐγὼ
 τὸ τῶνδε λῆμα ἢ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα,
 τὴν ὀρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ψυχῆς ὠρμήν,
 τὴν προθυμίαν. Joseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ
 πόνε πρὸς τῷ τάχῃ καὶ λήμματι. Παράσημα
 ψυχῆς autem, ut emendandum censui-
 mus apud Ammonium, sæpissime pro
 φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus
 Alexandri: οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ ὠρμήματι
 τὴν ψυχῆς ἐνεκαρτέρησαν τοῖς δαινοῖς. Josephus
 in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ ὠρμήματι
 τὴν ψυχῆς Ἰεθαίοις. Polybius: Ῥωμαῖοι δὲ
 αἰκλῶ σώματι καὶ ὠρμήματι ψυχῆς ὀλίγη
 δεῖν τὴν οἰκονομίαν ἐκράτησαν. Sed ut rever-
 tamur ad λῆμα. Aristophanes in Nebu-
 lis: Λῆμα μὲν παρέστιν τῷ δὲ σὺν ἀπολμον. I-
 dem in Ranis: Καθ' Ἡρακλῆα τὸ χῆμα ἢ

τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐν πάλμῳ ψυχῆς
 λήματι πειθόμενοι. *Spiritibus freti*. id est, in-
 trepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox
 fere cum adjectivo laudis vel vitupera-
 tionis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα
 ἄριστον. Idem in Alceste: κακὸν τὸ λῆμα
 πᾶσι ἐν ἀνδράσι τὸ σὺν. Idem in Medea: ἤ-
 κιστε τὰ μὲν λῆμ' ἔφυ τερατιώδη. Aristopha-
 nes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κά-
 λων ἐξίέναι καὶ λῆμα θάξαι φρεῖν. Ubi
 perperam Erasmus legit λῆμμα & inter-
 pretatur *lemma ferre vehemens*, quod
 dudum H. Stephanus notavit. Sopho-
 cles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆ-
 μα. Herodotus tamen sine laudatione
 λῆμα posuit pro præsentia & præstantia
 in Polymnia: Ἀπὸ λήματι, inquit, καὶ
 ἀνδρείης ἐπαύλετο εὐδαιμονίᾳς ἐξουσίας ἀνάγκης. Et
 in Calliope: λήματι μὲν νῦν καὶ ρώμῃ σὺν
 ἴστρον ἐσσι οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco
 perperam μμ impressum est. Nam λῆμ-
 μα duplici μμ lucrum, capturam, quæ-
 stumque significat, & syllogismi partem,
 quam Aristoteles πρῶτασιν Cicero *sumptio-*
nem vocat. Hinc componitur dilemma
 & monolemma. Lemma etiam Plinio &
 Martiali argumentum significat. Cata-

næus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus encomio Demosthenis: Δημμάτων πολλῶν ἢ μεγάλων ὑπερβολῆς, id est, *contemptus magnorum & multorum emolumentorum*. Josephus in I Ἀλφ., Ὡς μὴ κατάφωρον τὸ λῆμα ποιήσεις: Idem in XIV δεχαιολογίας: Ἰκαὶ ὃ μὴ κατάφωρον γίνῃται τὸ λῆμα. Ne tamen quantum pecuniæ extorserit cognosceretur. Ubi exemplaria πολυήματα habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen fraus deprehenderetur*. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρὰ λήματα πωλῶντες. Sophocles in Antigone:

οὐκ ἐξ ἅπαντ' ὁ δὲ τὸ κερδαίνειν φιλεῖ.

Ἐκ τῶν αἰσχροῶν λημάτων τὰς πλείονας

Ἀτωμύχας ἰδοὺς αὖν ἡ σπασσόμεν.

XIX. Πρόσκειναι ὁ μίεραξ ἑμὸς φίλ[ος]
Hunc convitari amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἡ μίεραξ dixerunt non ὁ μίεραξ vel μαιρακίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonaetis: Ἢ κε οὐκ ἐμὸς μαιρακίσκος ὦραϊ, αὐτὸς δὲ πωλεῖν λέγων. Venit igitur quispiam effeminatus.

adolescens egregia forma. Ibidem in votis: Καὶ μὴν ἔ πάνυ καλὸς ὁ μαιρακίσκος ἔδοξέ μοι. *Sed præstat hæc ita sese habere ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister: Μαιραξ, inquit, καὶ μαιρακίσκος* ἵππὶ δρσενικῷ ἀδόκιμα. *μαιράκιον δὲ ἐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μαιραξ μὲν περὶ ἵππὶ θηλυκῷ, καὶ μαιρακίσκος μόνον* Ἀριστοφάνης ἐν Πλάτῳ. *Σὺ δὲ ἄπιδι χαίρων συλλαβῶν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν. Ὁ μαιρακίσκος πωθάνη γὰρ ὠρικῶς. Σὺ δὲ μαιράκιον καὶ ἵππὶ θήλει* λέγει. *Lucianus in Gallo de Danae agens: Ὅς ποτε ἡράσθη τῇ δρζολικῆς ἐκείνης μείρακ. Idem in Νεκρικῶς. Δύο ἤδη ὁ μαιρακίσκος κύλικας ἐποίμενος ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζέσσαις. Ἄγειν σε καὶ πῶτας μετὰ σε πὰς μείρακας. Idem in Plauto: Ἀλλ' ὦ θεανίσκε σὺν ἐὼ τὴν μείρακα μισεῖν σε πῶτιν. Et in Ranis: Καὶ γὰρ ὠδρεβλέψας τὴν μαιρακίσκος. Lucianus in mercede conductis: Τιμώμενος μαιρακίσκος, id est, masculinum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μαιρακίσκος τις τῷ πάνυ δοκίμων Ἀντίπατρος ἡράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μαιραξ καὶ μαιράκιον καὶ μαιρακίσκος*

σκⓈ Διαφέρει. Μειράκιον γὰρ ἢ μειρακίσκⓈ
 ὁ ἄρσεν. Μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Hæc Ammo-
 nii sententia de μειρακίσκⓈ intelligenda
 non de omnibus masculis, sed impudicis,
 pathicis. Postremo Phrynichus id con-
 firmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν καμνοῖα
 παίζει τὰ ποικύτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες
 ἐπὶ θηλειῶν τίηται. Τὸ δὲ μειρακίσκος ἢ μειρά-
 κιον ἢ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perpe-
 ram Nunnesius vertit: Μείρακες ἢ μείραξ
adolescentuli & adolescentulus. cum sit *puel-
 la & puella*, ut ex sequentibus verbis ap-
 paret & exemplis, quæ attulit. Sic & E-
 tymologici magni auctor. quem vide. Et
 Ælius Dionysius apud Eustath. Atticos
 hoc semper observasse ait. Attice igitur
 dixit Lucianus in Asino: Τῇ μείρακι συν-
 ἀναζόμενον. Et Heliodorus in primo:
 ἔποδ' ἐχέ' αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen ma-
 le in quarto ait: Θεαγμένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺ αὐτῷ
 μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα ὠδραλλάτ-
 των, excedens ex ephebis, vel ἄρσεν μὲν τὸ
 ἔφησον ὠδραλλάξας, quemadmodum in
 secundo eleganter dixit. Aristophanes
 etiam in Εὐκκλησιαζέσαις de masculo di-
 xit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν
 ἐπαθυμένη καὶ βέληται τέτον σκαλαθύρα. Id

est, *συναισάσκει*, ut Scholiastes inquit. *Si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare.* Ubi Scholiastes: *Μεράκα δ' ἐν πῶδα δοκεῖ δρᾶσιν κῶς εἰρημῶν.* Deinde productis Ammonii verbis, quæ superius retulimus, subjicit: *ἡ πρὸς τὴν γυναικῶδες ἴκιναιδων* scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu *μέραξ* Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solæcismum hic deprehendere non posse.

XX. *Δεδίημαι τὸν ἄνδρα καὶ Φόγω.]* Solæcismus hic in eo est quod *δεδίημαι* posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. Thomas Magister: *Δεδίημαι τὸν δαῖνα ἤγειν ἐκφοβῶ, ἢ ὡρᾶ πιηλαῖς ἢ λογογεαφοῖς. Ἀντὶ τῆς ἐκφοβῆμαι ὡρᾶ πιηλαῖς μόνοις. Ὁμηρὸς ἐν β Ἰλιάδ. Δαιμόνι ἔσ' ἔοικε κακὸν ὡς δαιδασεαθ.* Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat *δέδοικα* poni pro *metuo* *δεδίτω* autem esse *terreo*. *Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμετάβας, δεδίτω δὲ ἔπερον πρὸς αἰτιακῶς συναισάσκειν.* Attice igitur dixit Lucianus de luctu: *Κύων τῷ χάσματι δεδιήμεν.* *canis rictu sive oris hiatus terreus.* Idem in Philopseude: *καὶ δεδίησθαι καὶ μεελπίζων.* Et in bis accusato: *καὶ μὲν ἔπι με ὦ*

με ὡς δὲ δειδῖθοντα. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δειδῖθεται. Justinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δειδῖθόμενον σὺν χερσίν, ubi aliter δειδῖται metuentem legitur.

XXI. φίλων ὁ κορυφαῖος. Amicorum summississimus, ut Græcum solocisimum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελειότατον μὲν λέγει. Τελειότατον ἢ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαῖον. Idem alibi: οὐ κορυφαῖον δεῖ λέγειν, ἔτι γὰρ πρὸς τὴν ὑπερβολὴν καὶ ἑτέραν ὑπερβολὴν δεῖ ἐπάγειν. εἰ καὶ ὁ Λακκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν ταῦτα κορυφαῖα οἶκον ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Joannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζότεραν τούτων σὺν ἔχω χαρὰν. Phrynichus summo opere improbat hanc vocem: Κορυφαῖον, inquit, ἐνεκαλυψάμενος ὁ ἄνθρωπος ὡς φασγάνῳ. λέγει οὐδὲ κορυφαῖον. Summississimus me cum κορυφαῖον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον. Simile huic

est ἱκατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέσταιν quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς κελωντῶν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος Στρατών. Idem in Pompeio : ὧν Περιέννας ὁ κορυφαιότατος. Idem ibidem : Κορυφαιότατοι γὰρ ἦσαν ἐν καίδυνασαῖς καὶ πτηνοῖς ἔπι σύμβουλοι. Nec Dionysius Halicarnassæus lib. VI : Ἀππία δὲ ἦν γνώμη ἡ κορυφαιοτάτη τῶν περὶ ἐκείνων τῶν ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Josephus : συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαιοτάτοι. Idem in VIII Ἀλῶσιν· συνεληθόντων ἐξ· τῶν κορυφαιοτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Justinus Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi : τὰ κορυφαιοτάτα πόινω καὶ συνεπέλειαν ἔχοντα τῶν καὶ μέρους πεπραγμένων Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

XXII. καὶ ἐξορμῶ ᾧ] Εἰς ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, five erumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus : ὁρμαῖω ὁρμῶ, inquit, τὸ προδύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ ᾧ ἄλλον. Philostratus certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis : Εἰς ἐξορμῶ

τῶτον

τῶτον τὸν κυῖα καίτοι χρηστὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα. Et
 in eodem opere : Τῷ Τελαμῶνι ἐξορ-
 μῶνι τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia
 Aulidensi eodem loco utramque signi-
 ficationem conjunxisse videtur, activam
 & passivam : κλήθρων ἐξόρμα ἦν γάρ νιν πομ-
 παῖς ἀντήσας πάλιν ἐξορμάσας σὺν χαλινέσ.
 Improperie igitur, si Luciano credimus,
 Heliodorus in secundo. Καί μοι τις ἀπήγ-
 γαιλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV : ὁ δὲ τὰς
 μὲν κέρας ἔφασκεν ἐξώρμηκέναι. Et sic sæpius
 ille scriptor, ut & Dio lib. XLII : Αὐτὸς
 δὲ πρὸς σὺν ἐραλῶντας ἐξώρμησεν, & sic idem
 frequenter, ut & Josephus, quin & Xe-
 nophon & plures alii, ut egregie osten-
 dit incomparabilis Budæus in Commen-
 tariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam
 Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit
 in Dialogo Diogenis & Antisthenis : πο-
 λὺν ἢ ἄλλων παρεξορμήσας. *ante alios erum-*
pens. Idem in Dialogo Alexandri & An-
 nibalis : Εἰ γὰρ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς
 τὴν Ἰθέρειαν. Qui tamen Atticos voluerit
 imitari cum Thucydide dicat : Παρώξυνε
 πὺν Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν.

XXIII. Ἐξ Ἰππολῆς δὲ τινὲς εἰπὼν
 cum quidam dixisset ἐξ Ἰππολῆς, addita
 præ-

76 JON. GEORGII GRAEVII
 præpositione ἐξ, pro quo doctissimus
 quisque Ὀππολῆς omiſſa præpositione.
 Pausanias in Corinthiacis: Εἰπὶ θαλάσῃ
 πελμαῖώδῃ ἢ Ὀππολῆς μᾶλλον. Aristophanes
 in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπει
 αἰνωπαίτω θεῶς. ἡ ταύτης δὲ νυῦ τὴν θεῶν Ὀππολῆς
 εἵησιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus:
 Ἀνωθεν Ὀππολῆς ἔσῃμαλθῃ. Herodotus: Ε-
 ππολῆς δὲ ἔπει αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον. id est, *super-*
ne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur
 legens Ὀππολῆς ἐλλυχνίς. id est, *cum multa*
elychno. Locus extat in Euterpe. Idem in
 alio loco: Τάφον ἐαυτῇ κατασκάδατο Ὀππο-
 λῆς τὴν πυλῶν. Theophrastus in primo de
 causis: Εἰ καὶ τις εἰς βάθῃ καθεῖται, ἀλλ'
 οὐκ ἔστιν Ὀππολῆς. Plutarchus in eo libello
 cui titulus ποτίετα τῶν ζώων φρονιμώτερα ὥστε
 πέμψαι ψαύσαι τοῖς πῖλοις Ὀππολῆς. Et in
 libello περὶ κτηνῶν ἐννοιῶν· ἐκ Ὀππολῆς ψαύ-
 σαι τὴν ἐπιφανείας ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθος εἰς πλά-
 τῃ οἶμα. Sic Attice Plutarchus, qui tamen
 minus Attice dixit in Dione: Εὐρεσκον ἐξ
 Ὀππολῆς μᾶλλον ἢ κατὰ φρεσὶς: quod etiam a-
 pud Dioscoridem cum in capite de papa-
 vere tum alibi, uti & passim apud Græcos
 interpretes occurrit. Phrynichus hæc,
 quæ diximus, confirmat. Εἰς Ὀππολῆς λέ-

γασίπνες οϊόμυροι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἶον
 ἐξ Ἰππολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ δὲ χαῖτοι
 ἀνδρὶ ὅτι προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in
 eadem sententia: οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ Ἰπ-
 πολῆς εἶπεν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῶν ἐξ προθέ-
 σεως Ἰππολῆς. Ἀρξείδης ἐν τῷ Αἰγυπλίῳ· Ε-
 πειδὴ σοὶ διὰ βραχείων καὶ Ἰππολῆς ἀπεκρ-
 νάμην. Θεκυδίδης ἐκλή. διὰ τὸ Ἰππολῆς ἑ-
 λλῆναι, de Epipolis agens Syracusanor-
 um loco custodiis frequenti, ut loqui-
 tur Livius. Lucianus tamen hic non ca-
 vit quod aliis vitio dat. Dicit enim in
 secundo verarum narrationem: οὐκ ἐξ
 Ἰππολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος.

XXIV. Σωετίξαι μοι.] *Fussit mihi.*
 Sic interpretor, non ut Micyllus, *compo-*
suit. In hoc enim videtur solæcismus esse
 quod *σωτάσσειν* dixerit pro *κελεύειν*, cum
σωτάσσειν proprie sit ordines instruere,
 componere. Pro jubere tamen utitur He-
 liodorus in secundo: Εἰπὶ τῶν καὶ τῶν ἰσθμῶν
 ἔπειρ σωετίταξέ μοι πρὸς τὸν ξένον ἄρμηναι.
 Idem in eodem: Εἰπὶ τῶν χέρμιν τῶν κα-
 μῶν ἔτῳ Θεαγῆν σωετίταξέ ἑσπεύδεν. Dio-
 dorus sæpe *σωετίτασσε* pro *jussit*, & *σωετί-*
ταξέ pro *jussus erat*, utitur. Qui igitur
 Atticos imitari volent *σωτάσσειν* utentur
 de

de ordinibus instruendis, ut Xenophon.

Apud Josephum ὁπισταλάς τε καὶ λέχες
συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes*.

Lucianus alio sensu in Asino dixit: συν-
επάτηοντο ἐπ' ἔργον. *Accingebantur operi.* &

Plutarchus συνεπάτητο πρὸς τὴν πρῶτην. *ad
negotium componebatur.* Eodem pertinet
illud Periclis ἀσώτακτός εἰμι, *imparatus
sum.* illudque Plutarchi de Solone: συν-
πιταγμὸν ὑποβάλλειν τὸ νόμα, *paratumque
subjicere nomen.* Demosthenes δ' ἀσώτα-
κτος non sum paratus, *meditatus, instru-*
ctus.

XXV. Περιέσσω αὐτὸν] *Circumstiti i-*
psum. Manifestus solœcismus, ut docet
Thomas: Μὴ εἴπης περιέσσω τὸ δαῖνα. Πᾶς
γάρ ὁ εἰς τινα περιέσαιη; ἀλλὰ περιέσσωμεθα.
Λιβάν. ὅτι ὁπισταλῆ· ἢ περιέσσωμεθα τοῖς ὁπι-
στολάς. Laërtius in Menedemo parum
Attice dixit περιέσσωμεθα αὐτὸν ποτε κράτη-
τ. Περιέσσω etiam fugio, vito signifi-
cat. Lucianus in fine Hermotimi: οὐ-
τως ἐκτραπήσομαι καὶ περιήσομαι, ὥσπερ οὖν
λυσιγῶνας τῶ κυῶν. *Non secus ac rabiosos ca-*
nes fugiam, & vitabo. Josephus Ἀρχαιο-
λογίας libri primi capite secundo: πρῶτον
ἡδόμην τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φάσθαι
παύτῃ

ταύτῃ καὶ περὶ αὐτῆς. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περὶ αὐτῆς γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσπλγείας αὐτὸ μιμηταὶ γῆνόμενοι παρὰ ξῶσι τὸ πλῆθος. id est *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ἔχλον γὰρ ἐκείνῳ αἰεὶ καὶ οὖν ἡορῶν περὶ αὐτῆς μάλιστα. Idem, Suidas ἀλυσπάζειν περὶ αὐτῆς, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. in qua notione etiam legitur II ad Timoth. 11, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5. & Andræam Dunæum ad Johannis Chrysostomi in epistolam ad Titum orationem sextam.

XXVI. Ἐπεὶ δὲ λέγοντες συνεκρίνετο αὐτῷ] *judicio experiebatur, vel contendebatur, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, si-
ve gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίῳ συνεδικάζετο καὶ λέγειν, & συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τῆς ἡνέστο ὡς ἐχθρὸς καὶ ἡ ὡρῆς
Φίλο.

φιλοσόφους σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον ἀγάλυ-
 σις. ἐπεὶ καὶ ἔφαμεν ἐν τῇ σωηθείᾳ συγκρίνειν
 ἀντὶ τῆς πρὸς τὸ δεῖνα, τόνδε παρεξέταζεν ἐκ' Ὀ-
 ρηται ὡς πῶς δοκιμώτεροις τῶν παλαιῶν. Ἀλ-
 λά ἀντὶ τούτου ὡς βάλλειν, καὶ παρεξέταζεν,
 καὶ ὡς ἡγεῖσθαι. Pro quo & dicunt ἐκείνους
 ὡς θεωρεῖν. Attice igitur dixit Epichar-
 mus: *συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν
 ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γαῖαν, πάλιν δὲ εἰς αἶθρα, πῶς
 τῶνδε χαλεπὸν;* Attice etiam Chrysosto-
 mus in comparatione monachi & Regis:
*καὶ ὡς θεῖναι νυκτὶ ἀλλήλοις τίποτε κατεργαζο-
 μεθα ὡς πολλοῖς τίποτε πολλῆς τυγχάνοντα
 σωδῆς.* Et Lucianus in imaginibus: *καί
 τοι Νηρείων ἐκείνη παρεξέταζετα.* Ibid. ἐγὼ
 δέ σε εἰς ἐκείνην ἡξίουν τῇ Ἡρώϊναις ὡς θεω-
 ρῶν με. Et paulo post: *οὐκ ἂν ὡς βάλλοιμι
 εἰς τὴν γυναικὰ Φαιδράν.* Ibid. Αἰγείρω
 δὲ αὐτῆς ἐκείνους ἐκείνους τὸ ἀμνησέει καὶ ὁρ-
 θιον. Quare minus Attice dixit Athe-
 naeus: *τὸ ὅτι Διονυσίᾳ χορηγεῖον παντελῶς ἀν-
 ὥτελές τι φανείη πρὸς ἐκείνους συγκρινόμενον.*
 Confudit etiam hanc differentiam ipse-
 met Lucianus in Parasitice: *Ἄξιός, inquit,
 συγκριθῆναι ὡς αἰσίου τῷ σώματι.* & Philo:
*Ὅς ἐνέκα ἀφροσύνης εἰδένι θνητῶν σύγκρισις, no-
 bilitate cum nemine mortalium comparandus.*

Quare

Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit: οὐ γὰρ πολὺ μᾶλλον ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἐαυτὸς πρὸς τὸ ἐαυτὸς σιωπεῖσιν ὄντων. In eadem sententia Phrynichus: Σύγκρισις. Πλάττειται ἐπὶ γραφῇ συγκροτήματα πρὸς αὐτὰ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς Φιλοσοφίας ἐπὶ ἄκρον ἀφικνῶνται, καὶ σιφῶς εἰδώς, ὅ, τι ποτὲ εἶναι ἢ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ομοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίναι τὸνδε τῷ δε καὶ σιωπεῖσιν ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντιθέσθαι, καὶ ὡς ἀλλάγειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· κόσμος λέγεται τὸ ἐξ ἑρῶν καὶ γῆς, καὶ τὸ ἐν μέσῳ σῆμα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex cælo terraque, & his quæ in medio sunt interjecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione.

XXVII. Νῶϊ τὰ τοῦ δοκεῖ] Ut solœcismo solœcismum explicemus: Nos hoc videtur. Ubi γὰρ nobis dicendum fuit.

F

quem-

82 JOH. GEORGII GRÆVII
quemadmodum Plato loquitur in VI de
legibus: θαυμαστὸς πόσις ἀκῶσαι νῶϊν πάντως
ξυμδοκεῖ. Idem in symposio: περιζομεν ὁ
αὖν φαίνεται νῶϊν.

XXVIII. Σὺ ἔφη καὶ νῶϊν ἑρεῖς ὡς αἰ-
μαρτάνομεν.] Tu etiam nobis peccatus dices
pro νῶϊ αἰμαρτάνομεν, id est, nos peccatus.
Utrumque hoc non videtur animadver-
tisse interpres, ut ejus versionem legenti
constabit.

XXIX. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσαι] Hæc
Luciani verba ex sequentibus Thomæ
Magistri erunt intellectu facillima: μί-
γνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ, ἔχῃ ἡ γυνή
τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυται recte dici de
viro cum muliere consuescente, male ve-
ro de muliere, quæ cum viro rem habet.
Hanc differentiam tamen non esse per-
petuam argumento est illud Parthenii in
Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθεῖη τῷ ξένῳ. He-
rodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσιν γυναιῖκα ἐ-
πιχωρίῳ ἰσομύρῳ ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἀπαξ
ἐν τῇ ζῳῃ μιχθεῖναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur
D. Johannes Chrysostomus de Babylæ
martyre: Ποῖον δὲ ἔφελθῃ μίγνυται μη-
τεράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ οὗτ' οὐδ' αὖτε παρὲς φι-
λόσοφῳ ἐνομοθέτῃ, de Zenone agens. Sic
apud

apud Hesiod. μίχθεις ἐν Φιλότῃ, frequen-
tissime. Homerus hymno in Lunam: τῇ
ῥά ποτι Κρονίδης ἐμίγη Φιλότῃ καὶ Δυνῇ.
Quin & Esdræ I X Hebræi dicuntur mi-
scuisse semen sanctum cum populis pe-
regrinis, qui gentilium filias duxerant u-
xores.

XXX. Καρλῶαι δὲ πιν[θ]αίπνους] Cum
quidam pro κείρασαι tonderi dixisset καρ-
λῶαι, quod erat ignominiosum verbum.
Differentiam pulchre docet Thomas:
Καρλῶαι ἢ ἐκάρλου κυρίως οἱ Ἀττικὸὶ λέγουσιν
ἐπ' ἀνδρώπων τῶτε κατὰ κερμύνων. Τὸ δὲ κεί-
ρασαι οὐκ ἐπ' αἰτίμῃ. Λισάν[θ]α ἐν Ὀπισυλῇ
τῇ. Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σὺ πιμῆσαι καί-
σιρον. Τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρα-
σαι νομίζω. πῆται ἢ καὶ ὅτι προσβάτων. Phi-
lostratus in Heroicis: Τὴν κέρμιν ἐν ἐκεί-
ρῳ ὅτι τῷ πατρὸς κλω. Lysias in Epita-
phio: Ἀΐνον ἐν ὅτι τῷδε τῷ πέφω τότε κεί-
ρασαι τῇ ἐλλάδι καὶ πενήτηται οὐκ ἐν τῷδε κεί-
ρῳ. Phrynichus adsentitur Luciano &
Thomæ: Καρλῶαι enim tradit dici de in-
fami tonsura, κείρασαι autem de homini-
bus. Et Moschopulus: Εἰκάρλου ὁ αἰεὶ πῆται
ὅτι αἰτίμῃ κερῆς. Nimirum καρλῶαι di-
cebatur de infami illa rasura, qua ute-

bantur in morionum & stupidorum, & γλοσσιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de spectaculis: *Eos infideles ergo faciem suam esse; quam novaculis mutabant, & insuper conumeliis alaparum objiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura.

XXXI. ζυγομαχεῖν δὲ πιν[θ] εἰπὼν[θ]

Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: Οὐ οἷον λέγειν περὶ τῆς φίλης, ὡς πρὸς τὸ δαῖνα περὶ τῆς ἀπὲ πιν[θ] ἐζυγομάχην, ἀλλ' ἡμφοισθήτην, ἡρίζην, ἐφιλονείκην. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχην ἐπὶ ἐχθρῶ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμενον. Οἷον ἐδικαζόμενον τῷ δαῖνι, περὶ τῆς δὲ Hesychius in diversa est sententia, qui ait hoc verbum significare τὸ πῶς οἰκείοις. Διαφύρεσθαι; cum familiaribus contendere.

dere. quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budæo in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert Aristoteles III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κερύκῳ pro Thomæ & nostra facit sententia, ut & Demosthenes apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est.

XXXII. βασινίζεσθαι αὐτῷ πῶν παῖδας νοσῶντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασινίζειν, quod est probare, explorare, quæstionem exercere, quæstioni subjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eosdem & Thomas redarguit inscitix: τὸ βασινίζειν, inquit, ὅτι δοκιμασίας λαμβάνει, καὶ τὸ διὰ λόγων, καὶ τὸ διὰ πτωρηλικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε ἐν βεβάνισται ὑπὸ νόσῳ ἀλλὰ ἐξήτασαι. Suidas paulo aliter: βασινίζειν ἔστω αἰκίζεσθαι καὶ πτωρεῖσθαι καὶ μαστιγῇ σημαίνει ὡς καὶ τοῖς Ἀττικαῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πτωγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὰ ληθῆς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophanis locum hunc contra se: Πῶς βασινίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δῆσας, κρεμάσας, ὑπερχιδί μαστιχῶν, δέρων, σρεβλῶν, ἐπὶ δὲ οἷς πᾶς ῥίνας ὅξω ἐγχείων, πλῆθος ὀπιληθῆς.

Quæ profecta omnia sunt *πρωρητικά ὄργανα*. locus est in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἀλύκτος δεινῶς βασιανίζομαι. Adstipulatur Luciano & Thomæ Harpocration & ostendit ex Dinarcho βασιανίαις esse δοκιμάσεις, idque esse ex voce βάσαν, quæ lapidem significat, in quo aurum exploratur.

XXXIII. προέπιε δὲ πινεῖν εἰπὼν ἐν τοῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait ἡπιδιδόναι non προσκόπην dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostratus pro προσκόπην, ἡπιδιδόναι dicentes, *progressiones facite*, procedere ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Εγὼ μὲν προσκόπην ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasitice: Ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προσκόποντας. Idem in amoribus: Εγὼ δὲ ἐνάμιζον ἄλλοι παιδίας ἰλαρὰν τὴν ἑρμηνείαν προσκοψαί. Aristides: Ὅσον γὰρ αὖν προσκοψῶσι σοφίας, ποσὺτ' ἀνταφαιρῶσι μεγάλα φρονήματα. Phrynichus: προσκόπην, inquit, λέγεται.

λέγασσι. Τὸ δὲ ὄνομα *περχοπή* ἀδόκιμον. Suidas: ἑπίδοσις, inquit, *περχοπή*, *περοθήκη*, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ *περχοπή* παρ' ἑδενὶ τῶν ἑλλήνων. Hesychius in verbo *ὑποσακκίζειν* *περχόπην* dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *pracidere*, vel *pracastrare vinum*, quod tum fit cum vini vires sacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. *διηλικὸν*, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum ἀπὸ τῆς ἡήσεως ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ in illa plaga videntur elatæ esse. In Hesychio pro *περχόπην* legitur *περσκόπην*. quare lexicographi *ὑποσακκίζειν* impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hesychio recte legatur *ὑποσακκισέν ὑπὲρ τῶ σακκῶ ἢ περέχον*. sacco colabat, aut *pracidebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: Καὶ ὑποσακκίζειν τ' ὁδῶ τὸ *περχόπην* καὶ ὑφαρτίζουσι. Τὸ τ' ἴσως καὶ ἀπὸ τ' αὐτῶ μικρὸν ἐκ κεχρημένον σακκῶ. ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere, nimirum *περχόπην* dicitur

tur de iis qui faccos & marsupia præci-
dunt, qui nobis dicunt *Börs-schmyders*. Sed
ut redeamus ad priorem notionem &
προέπλεον quam culpat Lucianus. In ea
legitur apud Euripidem in *Hecuba*:
Προεπλέοντ' ἔδεν εἰς πρόθεν κακῶν. quibus
*nihil proficimus ad levanda mala qua sumus
passi, nihil facientia ad priora mala miti-
genda*. Herodotus lib. I, voce passiva:
Οὐδέν τ' πραγμάτων προεπιολύμων *nihil re-
bus procedentibus*. Idem in *Thalia*: Εἰς τὸ
πρῶτον π' ἔδεν προεπλήετο τῶν πενημάτων.
Thucydides in IV: καὶ τῆς δέχῃς ἅμα
προεπλήων. Id est, *nobis argentibus illo-
rum imperium*. Προοδοποιούντων, ὡς ἐπιζόν-
των, ἤγχι προεπλήω καὶ ἐπιδοοῖν ποιούντω.
Hæc Thucydidis interpres. Eodem sen-
su Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδο-
ῖν utitur. οὐ πάλαι, inquit, δέξαμεν
εἰς τοσῶτο καὶ ἐπιδοῖν, ἀλλὰ καὶ τὸν Σε-
βαστὸν μάλιστα. *Non olim initio facti tanti
incrementi in eam pulchritudinem, sed cir-
citer Augusti maxime tempora*. Plutarchus
cuidam libellorum suorum titulum fe-
cit πῶς ἂν τις αἰδοίτο εἰ αὐτὸς προεπλήων ἐπ'
δέετ', sæpe utens in eo opere verbis προ-
επλεον & ἐπιδοῖν, & non abstinens in-
terim

terim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιῶσιν ἄνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλει. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἦσαν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπή ἢ καὶ σώζεται. Josephus etiam utroque utitur vocabulo: καὶ γὰρ, inquit, εἰδ' ἂν ὡς αἰλώσιμῳ ἡ πόλις εἰ προκοπῇ τὸ τεῖχος ὡς ἡρξαί. Neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset ut ceperat. Idem: Εἰς μεγάλῃ παιδείας προκοπήν ὀπίδοσιν. Et in Ιαίλωσ· γίνεται ὡς ἀδελφῶς Ἀντιπάτρῳ μείζον προκοπῆς αἵτις. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γυμνασίοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ ἐργῶν διετέλε. Diodorus Siculus de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλῃ ἔχων προκοπῇ. Cic. XV ad Attic. ep. xvi: Sed mehercule littera πεπνομένης scripta, quod ipsum προκοπῇ aliquam significaret. Non caret itaque exemplo quod dixit Apostolus I ad Corinth. 4: ἵνα σὺ ἡ προκοπή φανερά ᾖ. Et Epistolæ ad Philippenes cap. I: Εἰς προκοπῇ ὁ εὐαγγελιστὴς ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἐαυτῆς εἰς προκοπῇ τῷ φαινομένων λυσιτελεῖ προσηθεῖσα. Videtur autem

hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nefasto *ῥάπερον* pro *ἄπερον* vel *ὁ ἔπερον*, *ῥάπερον* pro *ἔπερον*, & *ἄπερον* pro *ῥάπερον*. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in secundo: *Θάπερον*, inquit, *τῶν παιδῶν τὸν πρεσβύτερον* pro *τὸν ἔπερον*. Idem in VI: *Θάπερον* *Ἰπποχλωάσας* *ῥάπερον*, ubi dicendum fuit *ἄπερον*, pro *ὁ ἔπερον*. Et in VIII: *ὡς δὲ τῶν ἰωνικῶν ἄπερον τῷ εἰς Δακονίαν ὡς αὖ τῶν πρώτων ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης ὄντος νεῆς δωρηθέντων* pro *ῥάπερον*. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, *δυσὶν οὖν οὐκ ἄπερον ἢ ποιαύτη ποιήσας ὡς ἄγεσις* dixit pro *ῥάπερον*. vide & Thomam Magistrum.

XXXIV. *Εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα*] Vitium est in *μελετήσῃ* quod apud Atticos est secundæ personæ, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiæ personæ vocis activæ, ut loquuntur *ῥαμματικῶν παῖδες*, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector verbum *μελεῖω* tametsi futurum medium usitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen

tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostratus in Marco Sophista: καὶ προβαλῶμαι ἔφη καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: μελετήσας δὲ καὶ μελετήσῳ ἀκροασάμεν καὶ ἐθαυμάσῃ καὶ ἐθαύμασεν. Lucianus in mercede conductis: οἶδα δὲ ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν παρχάρων ὅτι τῷ δείπῳ κελεύθῳ μελετήσαντα μὰ τὸν δία σὺν ἀπαιδύτως. Et in Demonacte: ῥῆτορα δὲ πρὶν κάκιστε μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας, ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκίω, ἀκίσομαι, ἤκησα, ἀκέσας.

XXXV. Ἀττικίζοντός πιν καὶ πεθνήξῃ εἰπάει] ὅτι τρίτῃ Cum quidam Atticorum amulus dixisset in tertia persona πεθνήξῃ, quod apud Germanos Atticos est secundæ personæ: quare sequitur βέλπιν καὶ ἐνταῦθα μὴ ἀττικίζειν κατὰ πρόσωπον. Hoc est: præsaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi morieris. Aristophanis in Nebulis: σὺ δὲ ἐγχαυνὼν πεθνήξῃ. tu morieris. Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo a nobis non ommissa: Τεθνήξεταί, inquit, ὅτι μετ' ὀλίγον μέλλον] λέγει. Πλά-

των δὲ ἐν Γοργίᾳ ὅτι μέλλοιτο ἐνεργητικῶς
λέγει. Τεθνήξῃ ἄτ. ἐν αὐτῇ δόξῃ. καὶ Λιβα-
νι. Εἰ μὴ τις ἄρῃ μεταδοίη, πεθνήξῃ. ὅπερ
καὶ Λακκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græ-
ca tamen Platonis exemplaria, quæ ego
quidem viderim, πεθνήξεται habent non
πεθνήξῃ, ut placet Thomæ. Proinde vi-
tandæ amphibologiæ causa dices cum
Luciano in Dialogo Terpsionis & Pluto-
nis. πότε καὶ πεθνήξεται τῷ γερόντιον ἕκαστος.
Micyllus hic perperam vertit ὅτι τρίτῃ *in*
diem tertium, cum vertere debuerit *in ter-*
tia persona, subintelligitur enim *πρὸς ὅπως*.
Alioqui εἰς τρίτῳ ut Attice subintelliga-
tur ἡμέραν, *in diem tertium* vel *perendie* si-
gnificat. Synesius: Εἰς τρίτῳ ἦκεν ἐπὶ γυ-
μελῆ. Aristides: Καὶ ἦκεν εἰς τρίτῳ. Tho-
mas: Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ ἄνθρωποι εἰς τρί-
τῳ ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτῳ μόνον. Heliodo-
rus: εἰς τρίτῳ ἐξώρμησαν. Addit tamen
Aristophanes ἡμέραν in *Lyfistrate*: ἀλλ' εἰς
τὴν τρίτῳ γ' οὐκ ἡμέραν.

XXXVI. Στοιχάζομαι αὐτῷ] Hic o-
mnes Græci Magistri tacent. Apud u-
num Lascarem Constantinum legitur,
Φεῖδομαι significat ἀκροβολογεῖσθαι & ἐλῶ,
præparcum esse & misereri, quod an hic
locum

locum habeat nescio. Ea certe significatione videtur verbum *σοχαζόμεν* positum esse secundi Maccabæorum cap. 14: καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν σοχαζόμενοι. Id est, *parrens*, vel *misertus*, vel *consulens*, ut vertit interpres illic.

XXXVII. Α'φισαῖν δὲ πν[] εἰπὼν[] Negat hic Lucianus recte dici α'φισαῖν δε α'φισαῖναι, pro eo enim dicendum α'φισαῖναι. Thomas: ἱσῶμαι οὐκ ἰσῶμαι. Non imitandus igitur Heliodorus ἀνίστων καὶ ἀνελαμβάνον, quemadmodum nec illud Basilii in epistola πρὸς αὐτὸν ὑφ' ἐαυτοῦ ἀσκητικῆς ὅτι οὐκ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διὰ γὰρ πινὰς ἢ σωιστικῇ ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρη μεθιστάνειν legitur in sacris litteris pro μεθιστάναι. Diop. Sic libro 10. τὰ τοιαῦτα πολλῶν ἀκρόγων ἐπέτιμήσεν ὡς διιστάνεσι τῷ Φιχίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν δοποκαθιστὴν τῷ ἐλδοθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειρήσεν α'φιστάναι τὸ πολυπέρχοντα τὸ ἀντιγόνον Φιλίας. Polybius: Εἰς πᾶσι τέττοις σωιστικῇ τῷ σώματι λησθῆναι ἀνοικτὰ σφισιν. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus.

XXXVIII. πλὴν εἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehenditur hæc locutio, quod
qui

qui paulo accuratius locuti sunt *πᾶν* εἰ
 tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor
 est Phrynichus. Cæterum Thomas est
 in diversa sententia, cujus hæc sunt ver-
 ba: Ἀμφοτέρω λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, καὶ
 χωρὶς εἰ τὸδε εἰ καὶ Φρύνιχος. ἀδόκιμον εἶναι
 λέγει πημέριον μὲν ἔμῃ. Ὡς γάρ φαμεν
πᾶν εἰ τὸδε καὶ *πᾶν* εἰ μὴ τὸδε, καὶ ἐκτὸς εἰ
 τὸδε, καὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τὸδε ἔγωγε καὶ χωρὶς εἰ τὸδε
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε. Ληκκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρὸς
 τὸν δαυδαίκτηον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς ἔμῃ
 λέγοιτο. Lucianus hanc præceptionem
 suam sæpe non servavit. Dicit enim in
 dialogo Diogenis & Maufoli: *πᾶν* εἰ μὴ
 τὸτο φησὶ ὅτι μάλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem
 in mercede conductis: *πᾶν* εἰ μὴ καί κε-
 νων πῆς; Moxque *πᾶν* εἰ μὴ δαποχρῆναι σοι.
 Idem in ratione conscribendi historiam:
 Ἐκτὸς εἰ μὴ τὸτο ὑπολάβοι πῆς. Ibidem: Ἐκ-
 τὸς εἰ μὴ ὀξυαδα δέον. Idem in Imagini-
 bus: Ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τὸτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑ-
 περίληφας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ πνα
 νομίζεις ἀκροάσεως ὀδυρόμεν εἶναι. Idem in
 Piscatoribus: Ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ τὸν θάμνευεν ἢ
 τὸν Εὐρύστον εἶη τὴν φύσιν ὡς ἔμῃς ἀντι-
 δεῖν. Demosthenes πρὸς τῶν ἐν Χερρόνησῳ.
 Πᾶν

πλὴν εἰ μὴ τῷ λέγουσιν. Idem in IV Philippica: πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τύχης βοηθείᾳ γεγονύα. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μὴ τις θαυμαλοποιία ἐστὶ δαίμων. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μὴ τις γέλοι πόν. Ἀλκιβιάδην δοποφάειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in Demosthene: Ἐκτὸς εἰ μὴ νῆ δὲα πρὸς τὸ ὑπὲρ ἀλονήσε λόγον ὁ ἀντιφάνης τῷ πεπαιχεν. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐκτὸς εἰ μὴ διερχομένη. Et cap. XV: Ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ὅστις ὄσσει.

XXXIX. Ταῦτα ἔφη διπλᾷ χαρίζῃ] Hac, inquit, *gemina gratificaris, vel largiris*. Micyllus *gratificatur* vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis editor, Joannes Benedictus, vidit.

XL. Τινὲς ὃ εἰπὼν] χαράσας] Cum quidam dixisset χαράσας pro χεῖρας, uti vel oraculum consulere. Philostratus in Heroicis: Χεῖρας μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκῳ μαυρίοις Ἀχαιοῖς. Herodotus tamen χεῖρας & χαράσας dixit in Terpsichore: Καὶ ἔτω αὐτὰς πῆξεν χεῖρας. Ibidem: Ἡ δὲ περὶ οἱ χεῖρας αἰρήσειν. respondet. Idem in Clio: Τὰς πορθμέας αὐτὴν διαχεῖρας. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχεῖτο ὑπὲρ τῆς νίκης. Cate-

Cæterum de *ῥεᾶδ* & *ῥεῖδ* Moschopu-
lus: *ῥεᾶται*, inquit, *ἀλλὰ ῥεῖται*, καὶ *ῥεᾶ-
ται*, *ἀλλὰ ῥεῖται*. Homerus: *Ψυχῇ ῥησέ-
μεν* Θ. *Θεαῖς Τερεσίαι*. *consulturus*. Liba-
nius in Antirrhethico: *Τῷ Θεῷ ῥησέμεν* Θ.
Deum consulturus. Latini in eadem notio-
ne utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam.
*Cum adhibuisset domi mea Lupus me, & Libo-
nem & Servium consobrinum tuum, quæ mea
fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio
arbitror. id est, Cum me & Libonem &
Servium, quos in ades meas arcessierat,
consultuisset.* Id. III de Offic: *Gratidia-
nus cum prætor esset, collegiumque prætorum
tribuni plebis adhibuissent. id est, in consi-
lium vocaverint.* Sueton. Claud: *Adhi-
bitis principibus.* Florus I, 1. *Gemini erant,
inter auspiciaretur & regeret adhibere placuit
Deos. Id est, Deorum sententiam per au-
spicia explorare, consulere Deos per aves
ῥεῖδ* *θεῶς*. Sic hic locus ex Jornande &
antiquis Flori editionibus legendus. ut
præclare vidit Gronovius ὁ πάνυ. vulgo
male *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7:
*At tuis reliquis non adhibemur. hoc est con-
sulimur.* Sed de hac istius vocis notione
pluribus egit vir doctissimus & ingenii
elegant.

elegantissimi ac sollertissimi Joannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum salus curæ, candor autem & morum sanctitas amor sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis.

XLI. τῷ δὲ λέγοντι ἐκιοτε.] De eo Phrynichus: Ἐκιοτε καὶ μηδὲνα τρόπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων. Idem inferius: Ἀπὸ πάντε καὶ ἐκιοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ὑπερρήμασιν ἢ συνυπάρχουσιν πρὸς τὴν προθέσιν. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαλαι, ἐκιοτε, δατοπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & δατὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνων, ἀπὸ ἐκείνων, ἐκπαλαιῶ, ἐκ τέττε. Herodianus in IV: καὶ ἐξ ἐκείνων μὴ τῶ λοιπῶν θεῶν θρησκύεται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνων δὲ ἐκείνους πρὸς ἀλλήλους. Xenophon in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τέττε ὁ κύριος ὑπερλέσας τὸ φρέγον. Idem in eodem: Ἐκ τέττε εἶπον/α πὶ πάντι καὶ ἐλεγον. Sic tamen sacri scriptores Matthæus

G

cap.

98 J O H. G E O R G I I G R Æ V I I
 cap. X V I: Α'πὸ τῆς ἡρξας οἱ ἰησῦς δεικνύειν,
 pro quo Lucianus in Demonacte, καὶ τῶ
 απκείνῃ δὲξάμεν πρῶτῃ καὶ αἰδεῖσθαι. Idem
 in Dialogo Cyclopi & Neptuni: καὶ αἱ
 σκείνῃ τυφλὸς εἰμί σοι ὡς Πόσειδον. Invenies
 apud Matthæum etiam ἀπαρτί, cap. 23,
 & 26, & apud Joannem cap. 13. In II ad
 Corinth. 8, 9 legitur ἀπὸ πέρυσιν. Pollux
 in primo περὶ πύργων inquit τέλει ἔστι τέλει.
 Lucianus ommissa præpositione in Her-
 motimo: Μακρῶ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσιν.
 Demosthenes in III Philippica: οὐδὲ
 αἱ πέρυσιν περὶ εἶναι. Xenophon in III ἐλ-
 ληνικῶν: ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νυνὶ δὲ καὶ πέρυσιν.
 Plato in Euthydemo πέρυσιν δὲ ἢ περὶ πέρυ-
 σιν εἰδέναι ἤσκησεν σοφῶς. male περὶ πέρυσιν im-
 pressum est. Meliores scriptores semper
 opinor sine præpositione utuntur πέρυσιν.
 quare in eo quod sequitur εἰρωνίαν esse
 censeo. Καλὸν ἔφη τὸ εἰπεῖν σκέρυριν. In-
 venies tamen περὶ πέρυσιν etiam in epistola
 quadam Libanii ἀναμνησκόμεν, inquit,
 οὕτως ἔλγεις περὶ πέρυσιν. Εἰς παλαιὰ legitur
 II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mi-
 randum quam de Arriano, qui in primo
 inquit: ἐς λογισμὸν ἔκπαλαι. Utuntur
 etiam D. Basilii & Plutarchus. Ille qui-
 dem

dem ad Athanasium scribens : *ὡ*, inquit, *ἐκπαλαι* πρὸ τῆς σῆς πρσιότητος ἐπύληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, *περαποδαικῶς ἐκπαλαι* πσιδαις. Et πρὸ βραδύς. Τιμωρεμίων *ἐκπαλαι* δὲ ἡγανάκηεν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte : ὅπλων περσσωρεμίων *ἐκ παλαιῶ*. Et Philostratus in Heroicis Dialogis, ΦΟΙΝΙΞ καὶ *ἐκ παλαιῶ* ἀρεὰ Διδοκιμόν τε καὶ σφόν *ὡ* ἡ πσιήσις ; ΑΜΠΕΛΟΥΤΡΓΟΣ. *ἐκ παλαιῶ* ξένε. Herodotus : Εὔπειρε ἀπενερίθη *ἐκ παλαιότερα*. Idem in eodem primo libro : Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήιον *ἐκ παλαιῶ* ἰδρύμενον. Idem in Urania : ἡπερ ἡμετέρη τέ ἐστι *ἐκ παλαιῶ*. Pollux in primo : Πάλαι, inquit, *πρόπαι*, *τρέπαι*. Aristophanes in Equitibus : *τρέπαι* κάθημαι βεγόμεν σ' *Δεργίειν*. Αλλ. Εἰ γὰρ δὲ δεκάπαι γε καὶ δωδεκάπαι, καὶ χελιόπαι, καὶ *πρόπαι* πάλαι πάλαι. Jam vero de illo *ἐκπε* quid mirum a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinerit : Εἰ *πε*, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμῶ πρώτα ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος *εἰ* τ *εἰ* ὄντα *ὡ* *ἀκύνεως*. Athenæus in Diognosophistis : καὶ *ἐκπε* οἱ πρῶτερον καλέμενοι Διονυσιοκέλακες, Ἀλεξανδροκέλακες

ἐκλήθησαν. Arrianus Ἰ ἀναβάσ. καὶ ἔκπτε
οἱ Σιδίται ἐβαρβαρίζον. Josephus: Ἐκπτε
μετ' ἀδείας ὁ Ἀρχάνης αὐτοῖς ἐλάμβανεν.

XLII. τῷ δὲ ἰδὲ ὅτι ἔ' ἰδε] *Cum qui-
dam idē pro ἰδε uteretur.* Haut scio an ve-
lit Lucianus ἰδὲ adverbium poni sine ac-
cusativo post se. Nam ita video pleros-
que omnes eo usus, ἰδε vero verbo addi
accusativum. Nam quod ἰδὲ Attice dici
pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non ob-
stat. Nam ἰδὲ de quo Thomas, agit ver-
bum est imperativi modi, scribiturque to-
no circumflexo. ἰδὲ, inquit Thomas,
Ἀττικῶι λέγουσιν εἶναι ἰδε. Εὐρυπίδης Ἐκείνη.
Ἰδὲ με κἀνδέρησες οἷα ἔχω κακά.

XLIII. Ἀνὴλαμβάνομαι ὅτι ἔ' σωίη-
μι] *Cum quidam diceret ἀνὴλαμβάνομαι
affirmo pro σωίημι intelligo.* Sic tamen Jo-
sephus VI Ἀλώσ. Πρωῖτον μὲν κινήσας ἀν-
τιλαβέσθ' ἔφασκεν καὶ κλύε. id est, se sensif-
se, audiisse, intellexisse. Suidas dictione καγ-
χύλη, κύνες τ' ὁσμῶν ἀνὴλαμβάνοντα. Scho-
liastes Sophoclis in illud in Ajace Masti-
gophoro: Καὶ ξυωρπάζω Φρενί, ἥτοι, in-
quit, ὅξέως σωίημι καὶ ἀνὴλαμβάνομαι. Sui-
das θηλώζεν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀνὴλαμβάνο-
μεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide
etiam

NOT. IN LUCIANI SOL. 101
etiam Budæum qui duobus Alexandri
Aphrodisei locis ostendit ἀνιλαμβάνεσθαι
esse sensu percipere & ex Basilio ἀντίληψιν
perceptionem.

XLIV. βεράδιον δὲ πιν[θ]εῖν[θ].] Cum
quidam dixisset βεράδιον pro βεραδύπερον.
βεραδύπερον, inquit Thomas, ἔβεράδιον; ποιη-
τὴν γὰρ, καὶ Ἡσιόδ[θ]ος ἐν Ἡμέραις βεράδιον ἢ
παρ' ἐλλώεσσι φαίνει. ἐκείνη ἢ μάρτυς Λιβάν-
τι[θ]ος ἐν Ὀπισθολῇ. καὶ σε εἰκόμ' βεραδύτερον ἀλλὰ
καὶ σεμνότερον ἔψομα. Attice igitur Lucia-
nus in mortuorum Dialogis: Εἰ καὶ ὀλίγω
βεραδύπερ[θ]ω. Et Diodorus Siculus: καὶ
πάντα μὲν πολὺ βεραδύτερον καταφέρειται. Au-
diendus & Phrynichus: βεράδιον, inquit;
τῷ Ἡσιόδ[θ]ο μὲν ἔλεγε. βεράδιον τε παρ' Ἑλ-
λένεσσι φαίνει. Πλάτων ἢ καὶ Θεκυδίδης καὶ οἱ
δοκιμώτατοι βεραδύτερον. Thucydides in II:
Τὸ ὕδωρ τὸ γρόμῳ τ' νυκτὶς ἐποίησε βεραδύτε-
ρον αὐτὰς ἐλθεῖν. Plato in Τίμω. ὁ αἶθρον
μὲν τὰ τ' ἐλάττω, τὰ ἢ τὸν μείζονα βεραδύτερον
περιϊόντα, τῇ δὲ ταυτῇ φορεῖ τὰ πᾶσι περὶ ἰόν-
τα ὑπὸ τῶν βεραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο κατα-
λαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τὰς
κύκλους αὐτῶν ἐρέφουσα ἔλκεα διὰ τὸ διχῇ καὶ
τὰ ἐναντία ἅμα περιέναι τὰ βεραδύτατα ἀπὸν
ἀφ' αὐτῆς ἕως πᾶσις ἐγγύτατα ἀπέφαιναν.

Hæc Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quam majorem, celerius qua minorem, motu unius ejusdemque nature, qua velocissime movebantur ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi heliciis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: κελδέειν, inquit, ἀνδρίγειν καὶ ἀναναλίσκειν βραδίον ὑπακχέειν. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone majore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliódorus in III, & initio libri VI. Josephus in IV Orig: βραδίον γὰρ ἀπέλυσαν οἱ γονεῖς πλὴν θυγατέρας. Notandum porro in Platonis loco Attice dictum esse θάττον pro quo minus eleganter τάχον, & ἰονικῶς παχύτερον diceretur. Heliódorus in IV: Εἰ μὴ θάττον ἐξίοιμεν. Idem ἐκείνης ῥῆν δὴ καὶ λόγῳ θάττον, melius dixit quam in primo καὶ λόγῳ ταχίων ἀποδειχθεῖσαι. Thomas: Θάττον, inquit, Ἀττικῶς, τάχον Ἑλληνικῶς. Idem Phrynichus, quare ea verba quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam

vel

vel cum interrogatione sunt legenda (XLV.) ἔγχομοιον τῷ πάχον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostratus in Heliodoro: Εἰσκαλέμεν ἡ θᾶλλον ἢ ὥστε εἰς τὸ νοσῆντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione conscribendi historiam: θᾶλλον ἢ καὶ Ὀμαρέερον. Idem in Toxari θᾶλλον γὰρ τέννομα ἕκαστος αὐτῶν ὀπιλάδοιτο, & mox καὶ θᾶλλον ἐνδῶσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐλπίζων εἰσελθεῖν πρὸς σε πάχον. Et ad Hebraeos μεθ' ἧς εἰς πάχον ἐρχηται, ibid. ἵνα πάχον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim in connubialibus praeceptis σβέννυται ἡ πάχον αἰμὴ πινεῖ ἐπεὶ διωαμδρὺς εἴγειν ἅμα καὶ τρέφειν ὀπιλάδῃ. Iosephus I V δεχαιολογίας· Ἀναλισκομένων τε τῶ ἐπητηδείων πάχον ὑπὸ αὐτῆς. Idem in secundo Origenum: Ἀλλὰ πάχον ἐλθῶσιν ὅτι πλὴν ἀγορᾶν ἔσονται. Idem; πάχον ἐξήλθον αἰλύοντες. qui tamen alibi fere θᾶλλον dixit. Dionys. Halicarnass. lib. VI ἀγωνιστὰς παχίους ἢ φρονιμώτεροι. Herodotus in Melpomene: πάχον συμμίσγοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diodorus Siculus in XX: καὶ πάχον μὲν ἐπλεον αἱ τὰ βαρβάρων. Idem in eodem: Πάχον τῆς πεσοδοκίας ἀπάντων ὀπιτελεσμένων. Id est,

104 JON. GEORGII GRÆVII
expreſſatione celerius. Arrianus in Periplo:
 οὐδὲν δὲ καλὸν καὶ πύχον. Idem in VIII
 expeditionis Alexandri, qui liber ſolus
 Ionice ſcriptus eſt, παχύτερον., dicit, ἥς γὰρ
 ἦν γῆρας πρῶδε παχύτερον ἐπέρχεται. Et
 paulo poſt: καὶ γὰρ οὖν καρπὸς ἐν ταύτῃ
 τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι π. παχύτερον μὲν τῆς ἄλλης
 αὐτὸς εἶπεν. Μεγαθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν
 παχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione
 Herodoti, qui in Thalia, ἐπίησι, inquit,
 παχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodorus
 Siculus imitatus eſt in XX libro ſuxæ bi-
 bliothecæ: Ταχύτερον ἐκινδυνώσαν αὐτάνδρα
 πρὸς σκάφῃ συγκλυθῆναι.

XLVI. βαρεῖν δὲ πιν[ε]ν εἰπὼν.] Idem
 Thomas docet: βαριύνειν, inquit, χρεῖσι-
 μον, βαρεῖν δὲ ἄχρηστον ὧρὰ τοῖς δοκιμωτά-
 τοις τῶν παλαιῶν. πολλὴν ἔστιν ὧρα κραιμὲν εἰς βε-
 βάρηκα, λέγουσιν ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθη-
 κὴν σημασίαν. Ἀρκείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν.
 οἱ δὲ ἦσαν οἶνω βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato
 tamen in Symposio hoc ipſum paſſiva
 voce dixit. βεβαρημὲν, inquit, ὁ πόρ-
 μεθυοῖς εἰς νέκταρ (οἶνός γαρ εἶπὼν λῶ) εἰς
 πὼν εἰς Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημὲν δ-
 δειν. Suidas in eandem ſententiam, quam
 Thomas probavit, dixit: Εἰς βαριύνειτο κυ-
 ρώ-

NOT. IN LUCIANI SOL. 105
 ελιώτερον, ὃ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαρεῖ-
 μου, ἢ βαρεῖν. Οὐδὲ ἀλλῶ πνα κλίσιν
 ποιῶν, ἀλλὰ βαριώμαι, καὶ βαριώμεν. Πο-
 λύει. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προσῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῷ
 αἰρώσει, τὰ δὲ ὑπὸ τῷ ἡλικίας βαριώμεν.
 εἶχε γὰρ ἐβδομηκοντὸν ἔτη. καὶ αὐτὰς ὁρῶν δι-
 τὰ βαριωμεῖν τὴν σύγκληρον.

XLVII. λέλογχα δὲ τὸ εἶληχα λέγον-
 τ] *Cum quidam pro εἶληχα dixisset λέλογ-*
χα. Εἰεἶληχεν, inquit Thomas, οὐκ ἐν-
 λογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit
 in amoribus. κατεκλῆς ἐλελόγχε. Tametsi
 idem in eodem libello Attice dixit ἀν-
 δράσι σύγκληρον εἶληχα τάζειν.

XLVIII. ἰππιαδαὶ δὲ ἵππῃ ἔπειτα
 πολλῶν λεγόντων] *Cum multi dicerent ἰππιαδῶν*
προπέτασθαι. Sic legitur, sed perperam uti
 apparet ex Thoma & Luciano in Nefa-
 sto: Εἰ, inquit, iste τὰ δρχαῖα τῶν τελευτῶν με-
 νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ ἐκ-
 χύειν. Thomas vero: πέταμα εἰδὲς τῶν ῥη-
 τῶν εἶπεν ἀλλὰ πέταμα. Quare hic pro πέ-
 τασθαι omnino legendum πέταμα. Sed ut
 ad ἰππιαδαὶ redeamus reprehenditur ἰππια-
 π a Luciano in Lexiphane. Locus infra
 referetur. De πέταμα vero & ἰππιαμα Tho-
 mas. Πέταμα, inquit, ἔχ' ἰππιαμα. καὶ Λι-
 ξιφάνη.

βάνιⓈ ἐν τῇ οἶδα ὅτι σε δὲ φραίνε σκῶμμα ἐ-
 μόν Ἰππολῆ· σὺ γὰρ ἐκείνⓈ ὁ πετόμενⓈ μὲν
 ὅπως ἀν' ἡμῶν ἀκῶσαις, πετόμενⓈ δὲ αὐθις
 ὑπὸ τ' λόγων ἐν τῷ συλλέγω. Phrynichus:
 ἰππιαδὺς παραιτητέον εἰ καὶ ἀπαξ εἴη πεκόμενον
 ἢ δις πέπεδ' ἢ λέγε. Utitur Lucianus utro-
 que vicissim, frequentius tamen τῷ πέτο-
 μεν. In Dialogo Tritonis & Nereidum:
 Ἡδὴ πρόσγειⓈ πετόμενⓈ. Et in Muscæ
 encomio: ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέπεδα. Idem
 in libello de ratione scribendi histo-
 riam: καὶ τ' Περσέως ἐπὶ συν τῇ μεδίσσῃ τινὲν
 ἐκάστῃ γνώμῃ πεπιπομένη. Idem tamen in
 amoribus dixit, ἐλάττονι ροίζῳ διπλάμεθα.
 Et in Deorum judicio, ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πλάμενοι. Ibidem, ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ λῶ
 συμπαρπλάμεν αὐτῶν. Heliodorus initio V:
 Μονονὲ διππάρμεν τινὲν ἐλκᾶδα παρημεῖοντο.
 Gregorius Theologus Basilio: Τὰς πᾶσι
 κῆς ὄρνιθας ἀδόντας μὲν ἀλλὰ τ' λιμὸν καὶ παρ-
 πλάμεν μὲν ἀλλὰ τινὲν ἐρημίαν.

XLIX. Περιστρὸν δὲ τινⓈ εἰπὴνⓈ.]
 Adversatur Luciano recta Athenæus Di-
 pnosophist. IX: Αἴτιον ἢ δρσενικῶς, πει-
 στρὸν καλῶσιν. Αἰετὶς Σωτρεῖχσιν. Οἱ λῶ-
 κὲς Αἰφροδίτης εἰμὶ γὰρ πειστρὸς. φερεκράτης
 ἐν Γραφῶσι φησιν ἀπόπεμψον ἀγγέλλοντα τὸν
 πειστρὸν.

L. φα-

L. φαχὸν δὲ πιν[θ] εἰπόν[θ] εἰδηδοκένα[ι] *quidam dixisset se edisse φαχὸν*, id est, vasculum olearium cum φακῶ *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακῆς pluraliter. φαχὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9: λάβε τὸ φαχὸν ἐξ ἐλαῖς, moxque λήψῃ τὸν φαχόν. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακῆς dixit pro lentigine morbo, ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῷ ζωγράφῳ, τῷ καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνατόν, οἱ δὲ ἀδένειαν ἐν ῥυτίσι καὶ φακῆσι καὶ ἐλαῖς πῆς ὁμοιότητες ἀναφέρουσιν. *Rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt.* Quid præterea φακῆς significet pete ex Hesychio. Nunc Ammonium si placet audiamus: φακῆς, inquit, φακῆς διαφέρειν φασίν. φακῆς οἱ ἐπ' ὤμοις ἔχ' ἐνικῶς. φακῆς ὅς ἐστι ἡ ἡψημυρία. πετήρεται ὡρᾷ τοῖς πάλαιοις ἡ διαφορὰ. Vitandæ igitur amphibologię causa φακῆ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακῆς numero multitudinis pro cruda lenticula, pro vasculo autem φαχὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores quos Athenæus adducit modo φακῆς modo φακῶ dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturnalibus epistolis, ἡ φακῆ ὅς ἐστιν
σαπύρ-

σαπφιδίω ἐντεταχέναι ἔξῃ. Et in Hermotimo, καὶ οἱ Φακὸς ὀπακοῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Ægineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus.

L I. Η' γὰρ θύρα ἀνέωγέ σοι.] ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. Phrynichus: Ἀνέωγε ἡ θύρα, σολοικισμὸς, καὶ γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc præceptum ἀνέωγε passive posuerunt Herodianus I V: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεωγμένας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεωγμένοι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in votis: ἦν πως ἀνεωγμένα ἐπὶ τῷ πάλαιστρῳ καταλάβωμεν. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς οὐδὲς ἀνεωγμέναι πρὸς θάνατον. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεώγησαν. Josephus in IIII Originum: Εἰκόσι μὲν πύλαις ἀνεώγησαν καὶ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16: Θύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynicho: Ἀνέωγε ὅτι μὲν ὠρεταλικά ἀνὰ τὸ ἥνοιον. Ἀρκεσίδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. Ἰερά τι γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τ' ἱερῶν γῆναι σωῆγε, καὶ διεπρεσβάετο πρὸς τοῦ θεοῦ τὸν δόχαϊον

ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοκρίτης ἡ γράμματα
 ἐκλεπίεν ἢ ὑπανάεωξεν. Ἀπὸ γὰρ ἔ ἀνοίγω, ἀ-
 νέωρον, ἀνέωρας, ἀνέωξεν. Ἐπὶ ᾧ μέσθω ὁ
 καμνὸς τὸ ἀνέωξεν ἀντὶ ἔ ἡνεώχθη. Ἀνοίγω
 γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωρας, ἀνέωρε. Σωέ-
 σις ἐν Ἰππιστολῇ τῇ ἀγαθὸν πεπιθέναι ἰππὶ κύ-
 ριον· πίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνεώρασιν. Λα-
 κκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλῳ ἢ Ἀλεκίρυων, καὶ ἐν δια-
 τέρει ἀνεωγῆσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11.
 Suidas Comicos citat Pherecratem in
 Crapatallis & Amipsiam in Mœchis, qui
 ἀνέωρε active dixerunt. Sic & Homerus
 Iliad. π. χηλὲς δὲ ἀπὸ πῶμι ἀνέωρε. Et He-
 rodotus in Clio: Εἰ μὴ ἀπλητές τε εἴης χρη-
 μάτων καὶ αἰσχροκερδὲς· σὺ δὲ ἀνὴρ νεκρῶν θήκας
 ἀνέωρας. Apostolus passive dixit: Τὸ σῶμα
 ἡμῶν ἀνέωρε πρὸς ὑμᾶς ὡς Κορίνθιοι.

LII. Ἰππῆς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina
 in eus apud medios inter Atticorum ve-
 terum & Sophistarum ætatem, Diodo-
 rum Siculum, Polybium, Laërtium & e-
 jusdem notæ scriptores fere εἰς contra-
 ctum habent in accusativo plurali: apud
 veteres Atticos Aristophanem, Demo-
 sthenem, Aristotelem, Theophrastum,
 Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucy-
 didem, Xenophontem, & ejus imitato-
 rem

110 JOH. GEORGI GRÆVII
 rem Arrianum, tum apud Sophistas,
 Pausaniam, Heliodorum, Libanium, A-
 ristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scri-
 ptores Dionem, Appianum, Herodia-
 num, & ex nostris Chrysostomum, Basi-
 lium, Gregorium Theologum, Syne-
 sium sine contractione fere in εας, quod
 & notavit vir summe eruditus P. Leo-
 pardus in Miscellaneis. Thomas Magi-
 ster: Ερμηνείας, βασιλείας, ιερέας καὶ ὅσα
 πιαῦτα Ἀττικῶι, τὸ δὲ σαυηρηδύως ταῦτα λέ-
 γειν ὅσα ἔστιν ὀκείνων. Plato in Theæteto,
 unde hic Luciani sumtus est: ἰπώεας εἰς
 πτόλον προκαλεῖς Σωκράτῳ εἰς λόγους. Luce
 igitur clarius est in ἰπώεας esse solocici-
 smum, ut recte Thomas observavit con-
 tra omnium Grammaticorum præceptio-
 nes. Plutarchus & Josephus modo εας
 modo εας dicunt, nisi illud quoque typo-
 graphis aut intempestivis emendatori-
 bus debemus. Plethon certe Gemistus
 Plutarchi & Diodori Siculi verba trans-
 scribens pro ἰπώεας accusativo semper ἰπ-
 πείας habet. Plutarchus in Timoleonte:
 Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διχαλίης ὀπλίτας
 καὶ ἀλακσίης ἰπώεας. pro quo Plethon: Κο-
 ρίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διχαλίης μὲν ὀπλί-
 τας,

πεις, ἰππεῖας ἢ ἀλαχυσίους. Diodorus Siculus:
 Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζὸς μὲν τετρακιχα-
 λίσ, ἰππεῖς ἢ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι
 δ' ἀπέστειλαν πεζὸς μὲν τετρακιχαλίσ, ἰππεῖας
 ἢ πενταχυσίους. Sic & alibi. Illud Luciani
 quod mox sequitur αὐτῷ ἢ οὐκ ἰππεῖς καλενοή-
 σαι; ita vertendum fuit: *An tu vocem*
ἰππεῖς notasti vel animadvertisti? Pro quo
 interpretes, *tu vero equites cogitasti.* Ari-
 stophanes in equitibus: Μὴτ' ἐν γῇ μὴτ'
 ἐν θαλάττῃ ἀλαφουργεῖν οὐκ ἰππεῖας. Idem in
 Acharnensibus: Ταῦθ' ὡς ἐγανώθην καὶ φυ-
 λῶ οὐκ ἰππεῖας. Plato in VI de legibus:
 Χωρὶς δὲ οὐκ ἰππεῖας. Xenophon in pri-
 mo Institutionis Cyri: Πολλοὶ ἢ ἐς αὐτοὺς
 ἔχων ἦσαν ἰππεῖας καὶ πεζὸς. Et in eadem
 pagella: καὶ οὐκ ἰππεῖας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic
 idem in sexto, & septimo libro. Thucy-
 dides in sexto: Εὐφροσύνη το πλὴν τε προφλὴν
 πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ οὐκ ἰππεῖας. Et in ea-
 dem pagella. Καταλαμβάνουσι τὰς τε ἰππεῖας
 ἔχοντας ἐκ τῶν ἀθλων. Demosthenes I Phi-
 lippic. Μετὰ τῶν ἰππεῖας ἀλαχυσίους. Idem
 in III Philipp. Ψιλὰς, ἰππεῖας, τοξότας,
 ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι οὐκ ἰππεῖας πρέ-
 δουσιν. Sic & Philostratus in Heroicis, He-
 liodorus in VIII, Lucianus in votis, &
 in

112 JOH. GEORGII GRÆVII
 in Toxari, Arrianus in V I expeditionis
 Alexandri, Josephus in fine VII Αλώ-
 σως, Pausanias in Atticis, Plutarchus in
 Alcibiade, Chrysostomus in compara-
 tione monachi & regis: καὶ πξόπας, καὶ ἱπ-
 πείας, καὶ στρατηγός. Sic usi sunt jam dicti
 auctores semper præter Plutarchum &
 Josephum. Nam quod apud Platonem
 XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππέας in
 accusativo eodem loco typographis ad-
 scribendum est, ἱππέας, inquit, εἰς οὗν ἱπ-
 πεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos
 accusativos docent contrahi. Eodem
 modo etiam veteres dicebant νομέας, βα-
 σιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, πο-
 κέας, σῖας, κερέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας,
 δρχιερέας, ἐρμηνέας, ἀμφορέας. Sic genti-
 litia Εὐκτρίας, Ἀχαρνέας, Φωκίαι, Μαντι-
 νέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγα-
 ρέας &c. Apud Herodianum semper βα-
 σιλέας leges nunquam βασιλεῖς in accusa-
 tivo. Ergo scribis debetur quod illic
 ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur προῖππέας,
 τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam &
 Josephum recte invenitur ἀμφορέας. Sic
 & Alciphron: Εἰς Δαναῖδαν οὗν ἀμφορέας
 ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet ac-
 ceptum

ceptum referri quod Isocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μεγάλης προυνομομήνης, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, præsertim in ad Nicoclem παραινέσει, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione qua respondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινὰς δεῖ γονέας εἶναι ἑξυμπαντὰς ἡγεῖσθαι. Sic νομίας apud Herodotum Clio cap. 194 & aliis locis ponitur, costas navium significans non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide quæ docuit Vir Clarissimus & pereruditus Johannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in votis: ὅσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Ionæ γένει: οἷς πανάψω καὶ εἶναι λοιπὰς βασιλέας. Ibidem: καὶ ὁ Πιτροπέας πλὴν Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: πᾶντες ἐδυάμην βασιλέας ἀθροίσαι.

LIII. Κατὰ σφᾶς αὐτὲς διήλοισιν] *Lu- culentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia: ἀδικῶσι σφᾶς αὐτὲς. Eos injuria afficiunt. Et Thucydide: καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτὲς. Omnes enim σφᾶς αὐτὲς tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ.*

LIV. Μανιδέται γὲν ἐκεῖν πᾶσι τοῖς ἐρωῶσιν] Recte notavit Micyllus μανιδέται dici proprie de consulentibus. *Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφικύονες μανείαν ἐμανιδέσονται ὡς δὲ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ πμωρεῖα τὲς ἀνθρώπων τέτρε μεπελθεῖν. Herodotus: Μαθητὰ εἰς τὰ ἀπεμψε μανιδόσιν ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρέφῶν ἐτόλμησε τὴν μανιδέται. Xenophon in initio commentariorum: Εἰδέναι πὲρ συμφέροντα τοῖς μανιδόμοις. Moschopulus hoc paulo aliter: χρὴ, inquit, ἀντὶ τῆς πρέπει βαρύνεται. χρὴ ὅτι πειστωμένως ἀντὶ τῆς χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. χρᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τῆς αἰσῆς καὶ χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μανιδέται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicen-*
dum

dum non *χεῖρ*, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est *η*, identidem tamen *χεῖρ* usurpavit. Ο' Α'καρνάν, inquit, *χρησμολόγῳ* ἀνὴρ ὅς οἱ προσίων *χεῖρ* ἐν ἐξάμετρῳ πόνῳ. Et paulo post: ο' μὲν δὴ οἱ ἐν θεάζων *χεῖρ* πῖδε. Moxque: ἡ γ' Πυθίη σφί *χεῖρ* ἐν τελέμετρῳ πόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: *χεῖρ* ὦ Μένιππε ἐν Βοιωτία. Sed ut ad *μαντιτεύεσθαι* revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀττικωτάτοις scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου· καὶ τὸν Α'πόλλω τὸν Πύθιον μαντιτεύμενον. Lucianus in Demonacte: καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ὅτι μισθῷ μαντιτεύμενον. Idem in Alexandro: κοσκίνῳ τὸ *ἔλεγχ* μαντιτεύμενον. Pauloque post: προσλέξαι πᾶσι τοῖς ἀφικουμένοις ὡς μαντεύεται ὁ θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiæ, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. in hoc Apollo dicit: πλὴν ἄλλα ὥσπερ ἐγὼ μαντιύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere *χεῖρ* καὶ ἀναίρεσθαι.

Isocrates in Archidamo: ο' δ' ἔθεός περ
 ὧν μὲν ἐπηρώτησαν. ὅς κ' ἀνείλεν. Libanius in
 Antirrhethico: ο' ἣ ἀνείλε περὶ τῷ τρώσαν-
 π' κ' πλὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ὡς μὲν
 δὴ ἀνέλε μιν βασιλέα εἶναι. Chrysostomus
 in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν
 δαίμονα χρησμὸν ἀπαλῶν καὶ ἀξίων ἀναιρεῖν
 περὶ τ' κ' γνώμῳ αὐτῷ. Urgebat, inquit,
demonem ab oraculis reposcens postulansque
sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas
animo versabat.

LV. Εἰ ἄρα καθ' εἰς. λαμβάνει σε περιεὶών]

Nam singuli solæcismi tibi latent circumven-
tes. Sic legendus hic locus & vertendus.
 sensus est singuli qui circa te oberrant, a
 me tibi objiciuntur solæcismi, te fugiunt,
 a te non animadvertuntur. Solæcismus
 versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicen-
 dum fuisset καθ' ἓνα, Mycillus hic puta-
 vit καθεῖς esse participium fecitque lo-
 cum suspectum de mendo, cum nihil sit
 scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam
 hic reprehendit Lucianus sæpe in sacris
 scriptoribus. In epistola ad Romanos
 cap. 12: ο' ἣ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Mac-
 cabæorum libro III: ο' καθ' εἰς δ' ἔτι Φί-
 λων σκυθρωπῶς ὑπεκρεών. Marc. XIV:

οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς
καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ; Et Johan. VIII: ἐξ-
ήρχοντο εἰς καθ' εἰς. *exibant singuli*. Ubi
Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴπα εἰς.
inde & in quibusdam editionibus scribi-
tur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis
καθεῖς. perperam. καθ' εἰς enim per He-
braicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα,
quo Attici scriptores utuntur. Philo-
stratus in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα ὄν' ἥρωες.
singulos heroas. dicit idem in eodem ope-
re εἰς ἓνα, καὶ ἵνα δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα. *pu-
blice & privatim*. Idem in vita Herodis:
τῷ τ' Ἀθλωαίων δῆμῳ καθ' ἑκάστων ἑτ' ὁ μισθὸν
καθ' ἓνα. *singulas minas*. Plutarchus in
præceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ καὶ ἵνα. He-
liodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμενοι ποτέ. Æ-
lianus καὶ ἐν τ' καθ' ἓνα. Lucianus Dialo-
go Martis & Mercurii: Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν
καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur:
καθεὶν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, &
Dialogo Plutonis & Mercurii: μελετᾶ-
σμεν γάρ σοι ἡδὴ αὐτὰς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basi-
lius Libanio: αἰσχυρόμεθα καθ' ἓνα σοι περισ-
τάτων ὄν' Καππαδοκας. Et sic Apostolus
quoque more Atticorum in epistola ad
Ephesios cap. V: πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ'

ἕνα. Et I Cor. XIV, 31: Διώαθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προσφηλῶειν. Demosthenes in III Philippica ἕκασον addit: καθ' ἕνα ἕκασον εἰρωσὶ περικέπειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα. Thomas Magister: καὶ καθ' εἰς ἀλλὰ καθ' ἕκαστον δὲ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστον recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκασον. vide Budæi commentaria utriusque linguæ. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticæ historiæ lib. XVI, 13: Εἴπειδ' ἂν γὰρ ἄλλ' ἄλλ' δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiæ Ecclesiasticæ X: καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνέφημεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἕνα. Joannes Theologus Apocalypf. XXI: καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστον τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκασον. *singula porta*, aut potius καθ' ἕνα ἕκασον. Porro notandum quoque est καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λαμβάνειν, at Solœcistam conjunxisse cum plurali εἰκόσας, quemadmodum & Marcus

NOT. IN LUCIANI SOL. 119
& Joannes, ut duplex forte hic sit solœ-
cismus.

LVI. *μνησθείμενον αὐτῷ γάμον*] In hunc
locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶ-
ται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ὅτι ὅ γυναικὸς τὸ
μνησθείται ἀνδρὶ. Moschopulus in eadem
est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τῇ γυναῖκα,
ὅτι διὲ γυναικὸς μνησθείται ἡ γυνή. Nimi-
rum magistri docent μνᾶσθαι proprie esse
ambire puellam, sive foeminam, & dici de
viris Attice, μνησθείσθαι vero de puellis &
foeminis quæ despondentur & nubunt.
Attice igitur Evangelium: μνησθείσης
γὰρ τῇ μητρὶ αὐτῆς Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. *Proprie*
etiam. Lucianus in Nefasto: Πρῶτον, γὰρ
ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et
Plutarchus in amatoriiis narrationibus:
Ταύτῃ μνῶνται Στρατιῶν Ὁρχομῆοις καὶ Καλ-
λιαθένης Ἀλιδάρῃ. Herodotus quoque
in Clio: ταύτῃ πέμπων ὁ Κῦρ ἐμνᾶτο τῷ
λόγῳ, θέλων γυναῖκα λυῖν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις
συνεῖσα σὺν αὐτῷ μιν μνώμενον. Plutarchus
in Erotico etiam usus est eo verbo de
muliere vidua nobili & prædivite, ultro
ambiente nuptias adolescentuli cujus-
dam, quemadmodum Martialis dixit:
Uxori nubere nolo mea. οὐ γὰρ ὀπτομένησαι

δοξας, inquit, καὶ γῆνὴ τηλικαῦτα καὶ πλεῖ-
 τ' ἐμνάτο μαιράκιον ἐκ χλαμύδ' ἐπι παι-
 δαγωγείῳ δειρόμενον. Improperie igitur Lu-
 cianus in Toxari: καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γά-
 μοις ὀπιπολὺ μνηστρόμεροι. Ibidem: Δεῖ δ' ἐ-
 ῖ μνηστῆρων ἕκαστον προσεγγείλαντα ἑαυτὸν διό-
 τι μνηστρόμερον ἤκη. Et paulo post: μνη-
 στρόμεται τῷ παιδα πολλὰ ἐπαινεῖντα ἑαυτὸν.
 Parum igitur Attice Plutarchus in nar-
 rationibus amatorijs, ἐμνηστρόνο αὐτῷ
 τεράκοντα νεανίαι. Moxque in iisdem: μὴ
 μνηστρόμεται πινας τὰς κόρας. Sic & Pausanias
 in Laconicis, Heliodorus in V, Laërtius
 in Hipparchia, Josephus Originum Ju-
 daicarum lib. V, & XIII. Activa tamen
 voce μνηστῶ γάμον legitur apud vetustissi-
 mum quemque. Dicit enim Plato in se-
 xto de legibus: μνηστῶεν γάμον αὐτῷ. A-
 pud Euripidem in Iphigenia Aulidensi
 Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνη-
 στῶ γάμος σὺν ὄντας. Isocrates βεληφέν' ὅ-
 αὐτὸ μνηστῆσαι κόρῳ. Diodorus XX: Ἀ-
 ξιολογώτατοι ἔ' ἡγεμόνων πάντῳ ἐμνηστῶν.
 Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur
 semper, si proprie accipiatur, de puellis
 & foeminis, ut *ducere* de viris, apud au-
 ctores Latinæ linguæ locupletes. Nam de

NOT. IN LUCIANI SOL. 121
 de Tertulliano, Hildeberto & Fulgen-
 tio, quos & de viris *nubere* dixisse hone-
 ste C. Barthius docet Advers. V I, c. 14.
 non contenderim. Nam & multa alia a-
 pud illos leguntur scriptores, quæ a me-
 lioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc in-
 ter eruditos jam decisa sunt, ut risum de-
 beant qui aliter sentiant.

L VII. Α'πλείποι τῷ γυναιῖκα] Et hunc
 Solœcismum Thomas aperit: Α'πλείπη ἡ
 γυνὴ τ' ἄνδρα. Α'ρυσφάνης ἐν Νεφέλαις. Α'πο-
 λιπῶσα γὰρ αὐτὸν ὥχθη. ἐκβάλλει ὃ ὁ ἀνὴρ τῷ
 γυναιῖκα. Λιθάνιος ἐν Μελέτῃ τ' ἀλάλῃ· ἐκβάλλει
 τὸ γυναικον. Nimirum uxor cum viro nun-
 tium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν
 ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere à viro*.
 vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλειν
 γυναιῖκα. Latinis *exigere*. Cic: *Mimam ex-
 egit*. Eleganter igitur Josephus ἔπειθε τ' ἄν-
 δρα καταλιπῶσαν αὐτῷ γήμασθ. Attice idem
 dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Ef-
 dra: λογζόμενθ' ὃ ὅτι εἰάν ἐκβαλεῖν αὐτὰς
 πὰς γυναικας περὶ τῆς. pro quo eodem in
 loco etiam dicit ἀποπέμψασθ. Quare mi-
 nus Attice ipse Luc. in I Dialog. Junonis
 & Jovis: Α'πολιπὼν ἐμὲ τῷ νόμῳ χαμετῶ.
 Ibidem in bis accusato: Τῷ νόμῳ χαμε-

τὴν ἔτος ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ εἰ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταῖρα δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νέμει μὴ διδᾶς γυναικὶ ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδᾶς δὲ ἐνβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ Φαρμακεία τέκνων. Ibidem: ἀπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἔξεσι γαμεῖν ὅθεν βέλεται τις καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν ἑσσαν γυναῖκα.

LVIII. Εἴ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσῶν καὶ ἐξῶν κήπιοι] Hæc verba bene vertit interpretes per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κήπιον & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque absistere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introiturus fores percutit ut aperian-

riantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Græcis *κόπτεσθαι*; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset *κόπτοι τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφοίῃ ἐξιῶν*. Lucianus in Philopseude: *Ἐπέση κόπτεσαι τὴν θύραν ἐκείνη*. Idem in fugitivis: *Ὡς ἐδὲν δει κόπτειν τὴν θύραν*. Aristophanes in Ranis: *Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω*. Moxque: *οὐ μὴ Διὰλέψῃς ἀλλὰ γῶσαι τὴν θύρας*. Et in Nubibus: *γῶσαι τὴν θύρας*. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: *Ἐρομύς δὲ με τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν*. Heliodorus in I: *Τάσδε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν*. Phrynichus addit male quoque *κρεῖσαι τὴν θύραν* pro *κόπτειν* poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio: *Φίλιππε ὅ γ' ὁ γελώσπιός κρεῖσαι τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακχάσαντι*. Et Evangelista: *Μὴ ἀρξήσθε ἐξω ἐσπέναι καὶ κρεῖν τὴν θύραν*.

LIX. *Νυνὶ δὴ γρήσομαι*] Solæcismus est hic, quod *νυνὶ* δὴ cum futuro jungatur, cum debeat cum præsentī jungi. Attice enim dicendum erat *νυνὶ δὴ γρόμαι*. Pollux: *Ἄρτι ὅ ἐστι πρὸ μικρῆς, καὶ νυνὶ δὴ ὅ ἐστι παυτὸν*. Suidas: *Νυνὶ δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, δὲτίως*. Πλάτων νόμων γ. *Νυνὶ δὴ ὀλίγον*

ὀλίγον ἔμπροσθεν τέτοις πετυχόντες τοῖς λόγοις, ἔτω ταῦτα ἐπιθεμεν, νυῦ δὲ ἵππι λελήσμεθα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων. Πλάτων Διελυμῶς εἶρηκε ἵππὶ τῷ παρόντι χρόνῳ, τὸ δὲ δὴ ἵππὶ σπυδέσμεθ· ὅς δὴ πάντων τῶν πόλεμων χαλεπώτατον ὡς Φαρμῶν ἡμεῖς νυῦ δὴ. καὶ Εὐρυπίδης ἐν Ἰππολύτῳ. Νυῦ δὴ μὲν ὅρα βᾶσ' ἵππὶ θήρας, πόθον ἐσέλας. Νυῦ δὲ αὖ ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοισι. καὶ ἐν Μελεάγρῳ. Οἷός σ' ἐν νυῦ δὴ μὲν ὡς ἐπ' ἐχθρῶν τύχῃ. Homerus: Νυῦ γάρ δὴ γῆρας ἐστὶ. Idem: Νυῦ δὴ ἐξαπώλωλε δόμων κοιμήλια καλὰ. Eustathius: Νυῦ δὴ ἀντὶ τῷ δρετίῳ ἐν ἐνὶ πόνῳ, ὃ καὶ φασὶ μόνῳ παρωχημῶ σπυτάσσεσθαι. Euripides Phænissis: ἄκχε δὴ νυῦ θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκχε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τέττας κακά. Plato in Gorgia: δὲ οὐκ καὶ ἐν νυῦ δὴ λέγομεν ἰατρικῇ. & sic frequentissime cum in illo Dialogo tum in aliis ejus libris. In his autem, quæ attuli, exemplis τὸ νυῦ δὴ nusquam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νυῦ δὴ γνήσομαι, is solœcismum commiserit. Nec est solœcismus in simplici voce γνήσομαι, quod putavit interpres, sed in νυῦ δὴ futuro γνήσομαι hic juncto, ut dixi. Huic simile est ἀρξὶ σολικῶν de quo in initio harum

rum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, πᾶν νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον & πρὸ τῆς. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον ἔπω, ὅτι τάχιστα, ὥς εἰς μακρὸν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὴ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistrorum præceptionem. Homerus Iliados H. Νῦν μὲν δὴ ἔπατρὸς ἀεικέα πίστευε λώβω. Et alio loco: Νῦν δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξει. & sæpius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro I I I, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θάυμαστον ἔδεν. Idem in Phædone: Ὁ Σώκρατες ὕστατον δὴ σε προσερεῖσι νῦν οἱ ἐπιτήδαιοι. Xenophon IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucydides V I: καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσεσθαι. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum solacismum esse. Εἰ πᾶσι δέ ταις, inquit, δηλοῦσι τότε τὸ νῦν πηρέμενον σολοικισμόν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σφὸς γνήσιον. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt.

L X. τ' ἐρέζω σε καὶ εἰς σε] τ' ἐρέζω σε scilicet

licet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius sum, Moschopulus eadem docet: ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τῆς πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὑβρεως καὶ πλεηγῶν, καὶ ἄλλης πνὸς ἐπηρείας. ὑβρίζω εἰς σε ἀντὶ τῆς ὑβριστικῆς πινῆς εἰς φίλον σὺν, ἢ εἰς πᾶς παρὲς σε ἐνδείκνυμαι ὡς ἀναφέρειαι πλὴν ὑβρίαν ὅτι σε. Attice igitur Plauto in VI de legibus: μήτε πινὰ ὑβρίαν ὑβρίζειν εἰς ἑὺν οἰκέτας. Quod vero Lucianus subjicit ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται οἷον εἰς πλὴν παροιμίαν ὡς ὁ Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: ὁ μὴρ μὲν γὰρ κινδυνεύει ἔμνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσει εἰς πλὴν παροιμίαν. Lucianus in bis accusato: ὑβρίζεις εἰς τὸν ἀλόγον.

LXI. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopulus videtur nonnihil a Luciano dissentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μεταπρῆναι πλὴν τάξιν ἀντιερρόφως, καὶ ἐναλλάξ ὅτι τῶν ποιόντων ἐναντία λέγεται. ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῆς κυρίας λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἑπὶ ἄλλῳ ἐτέρῳ εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano: quod si dicant πῶτα ὑπαλλάττειν solacisimam vocant,

ut

ut vertit Micyllus: sed ὅτι τὸ ταῦτα ἐπαλλάττειν σολοικίζειν καλεῖσιν, hoc est, *enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt solacisimum committere*. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγῶν.

LXII. Σπχδάζω πρὶ σε, & πρὸς σε] De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπχδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιώῃ Ὀπριμελείας & σώματα, πρὸς σε ὅταν σε ὀπριμελῶμαι τῶν πρὶ σε πραγμάτων.

LXIII. Ἀλλὰ τὸ κάθισον & κάθησο Διὰφέρειν Φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem jubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit quae Lucianus: Ἀλλὰ, inquit, κάθισον καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς πῖνα ἰσθμῶν λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸ καθήμενον ἵνα κάθῃται καὶ μὴ ἐξαναστῇ ὡς τὸ παρ' Ομήρῳ. Ἦσ' οὖν ἡμεῖς διὰ καὶ ἄλλοι διήκοοντες ἐδρῶν. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. quod vero paulo antecedit, τὸ καθεσθῆναι ἡκρόν σε λέγοντας ὡς ἔστιν ἔκφυλον. *audivi te dicentem imperativum καθεσθῆναι sede, vocem esse peregrinam*

nam vel barbaram, Luciani forte respicit verba quæ in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵππατο, καὶ ἀπανλώμεν, καὶ τὸ καθεαίς ἔδὲ μετοικικὰ τ' Ἀθλωαίων Φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit hic aliquid desiderari. cui equidem non invitus assensero vel propter hæc verba quæ infra habentur. οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφῶς ἀνῆρ. Σολ. πάνυ οἶδα νῦν γέ σ' ἀκρόας ταῦτα λέγοντι. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφῶς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέω, inquit Thomas, καθεαίς, καθεαθήσομαι, καθεαλώμαι, καὶ ὅσαι διὰ τῶν βάρβαρα. λέγει ἐν καθεζομαι, ἐκαθεζομένω, καθεδέωμαι, κατεδέμεν, καθεῖδαι καὶ ὅσαι διὰ τῶν. Phrynichus ἐκαθεῖδη, καθεαίς, καθεαθήσομαι καὶ πληθυντικὰ καθεαθήσονται ἐκφυλα. Parum igitur Attice Heliodorus in IV: καθεαίς ἢ πλησίον θάρος θυγάτηρ ἔλεγον. Et Basilus in epistola: Ταῦτα λογίζομενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέστημεν. Lucianus in priore verarum narrationum: ὁ πτωχῶν δὲ περικαθεαίνετο ὡς περὶ δὴ περὶ τρέπεν. Herodianus in V: Συγκαθεαίς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ Φορείῳ.

Jose-

Josephus Ἀρχαιολογίας libro II: καθεοῖς
 ὅτι πινῶ φρέατῶ. Idem libro VIII: κα-
 θεοῖς δὲ ἡ βεθουλή. & pluribus aliis in lo-
 cis. De καθίζω & καθίζομαι Thomas Ma-
 gister: καθίζω ἐγὼ καὶ καθίζομαι καὶ καθίζω
 ἕπερον. Pollux scribit Xenophontem καθί-
 ζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est
 in II ἀναβάσεως· καὶ ἀπαγγελλόμεθα ὅτι Ἀ-
 ραίω ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸ θρόνον τὸ βασιλεῖον
 καθίσαι collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν
 apud Demosthenem & Galenum. Mo-
 schopolus: καθίζω ἕπερον μεταβαλὼς. καὶ
 καθίζω ἐγὼ ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ
 αἰὲς μετὰ βασιλιν, &c. τὸ καθεοῖς, καὶ ἐκα-
 θεοῖς βάρβαροι. Alibi Thomas: τὸ κα-
 θίζω εἰ μόνον πῆται ἀντὶ τοῦ ἕπερον ποιεῖν κα-
 θίζειν ἀλλὰ καὶ ἐμχυτὸν. Lucianus in Ni-
 grino: καὶ καθίσας ἑμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεά-
 τῳ.

LXIV. Ζυγγραφὸς ἀνὴρ] Ζυγγρα-
 φεὺς, inquit Thomas, εἰ μόνον ὁ συγγρα-
 ψάμην πλεμὸν πνα, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ
 γρόμην, οἷον ὁ Θεκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γρά-
 φοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιούτων συγγρα-
 φέας ἐκάλεον. Θεκυδίδης· καὶ εἰσήνεγκαν οἱ
 Ζυγγραφεῖς, ἄλλο μὲν εἶδεν. Ammonius
 quoque poene eadem habet: ἰσομογράφ-

ΦΘ. μὲν γάρ ἐστιν ὁ πὰ πρὸ ἑαυτῶ γεγονότα συγγραψάμενον Θ. ὡς Ἡρόδοτος Θ. Συγγραφεὺς δὲ ὁ πὰ ἐφ' ἑαυτῶ γεγονότα ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii.

LXV. τὸ μὲν κατὰ δαλῆμα ἐτέρω, τὸ δὲ κατὰ δαλὲν ἑαυτῷ.] Moschopulus paulo aliter: δαλῶ ἑμαυτὸν, κατὰ δαλῆμα πῶς ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucydidis: τὰς μὲν συγκατὰ δαλὲν ἀν σφισὶν ἔ αὐπῆς πὲ τὴ θαλάττης μέρ Θ. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III: τὰς μὲν κατὰ δαλῆμα μέρους πῶς ἑλλάδα.

T E A O Σ.

Δόξα τῷ Θεῷ.

A D D E N D A.

P Ag. 23. versu 16. post κατὰ σφᾶς αὐτῆς, adde: cum de vobis loqueremur.

Pag. 40. v. 13. post intellectus, adde: Recte Matthæus IX, 18: Ἀρὲ ἐπελότησε, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. Joh. IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12.

Pag. 48. v. 5. post λέγοντες Χριστιανοί, adde: Cæterum pro ἀρετῆ παρῆξαι; lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ: ἀρετῆ παρῆξεν. Sane præteritis.

Pag. 65. v. 12. post γυνὴ μέθυος, adde: Idem tamen XIX: πᾶς ᾧ μέθυος καὶ πονηρότος πωχόσι.

Pag. 66. v. 4. post μέθυος, adde: In his quæ statim apud Lucianum sequuntur, ἐπὶ τῷ λέοντι, διπλασιάζεις, ἔφη τῷ λέοντι, nemo unquamprehender Solæcismum. Locum esse corruptum dudum vidi. sed quomodo emendandus esset nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis vetusti codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἐπὶ τῷ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη τῷ ἐξελοχότας. Attici enim respuunt ἐκλελοχός. vide quæ notavi de λέλοχα p. 105.

Pag. 74. v. 19. post τοῖς ἐφεξῆς, adde: Et Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13: Ναὶ μὲν τὸ καθολικότατον. quod est supremum omnium.

Pag. 105. v. 17. post σύγκληται, adde: Im-
proprie igitur Lucianus in Aëtionē: ὁπότε δακὺν
φέροντες βαροῦντο.

Pag. 107. v. 7. post τὸ φαγόν, adde: Latinis
dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Ca-
saubonus ad Athenæum observavit.

Pag. 114. v. 9. post, *tertia persona*, adde: Ma-
le igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 1:
ἐναργὲς ἐπιδείγμα δρετῆς σφᾶς αὐτὲς παρυσάντες.
Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21.
σφᾶς αὐτὲς πρὸς τὸ ἀμεινον ἁγματοποιεῖν. *Nos ipsos ad
meliozem vitam componere.*

Pag. 115. v. 10. post ἐν βοιωτίᾳ, adde: sed pro
Moschopulo stat Eustathius ad Iliad. 1. p. 625:
Ἰσως δὲ ὁξυπνήθη πρὸς Ἀλκίον ὃ ἡγεῖται ὁ
πρῶτος. οἷον ἡγεῖται μοι πρῶτος ὁ Φοῖβος.

Pag. 127. v. 5. post ἐναλλαγῶν, adde: In iis
quæ sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάτ-
τειν, lacuna est sic ex vetere codice, uti patet
ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάτ-
τειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειεν λέγειν. Ni-
hil certius.

INDEX SCRIPTORVM,

qui in transcurso in his notis
emendantur.

- A** Mmonius 66.
Arrianus 66.
Cicero 43, 53.
Demosthenes 113.
Diodorus Siculus 111.
Herodianus 212.
Herodotus 68, 76.
Hesychius 87.
Isocrates 112.
Iosephus 69.
Iustinus Martyr 73.
Lucianus 43, 113, 117.
Moschopulus 126.
Plato 98, 112.
Plutarchus 110.
Scholiastes Aristophanis 57.
Suidas 57.
Thomas Magister 41, 118, 127.
Xenophon 48.

I N D E X.

A μὴ αἰδῆσθαι πρὸς τὴν ἀρετήν, πρὸς δὲ respuunt Attici. 41.

Accusativos numeri multitudinis nominum in *αις* veteres scriptores Attici semper in *εαις* non in *εις* formant. 109.

Adhibere. 96.

Adverbia cum præpositionibus componere vitio vertunt Attici. 97.

Ἀθλοῦ certamen, Ἀθλον præmium Atticis. 43.

Ἀθλα ἀνααιρεῖσθαι. 43.

Ἀῖμα φάγειν. 48.

Ἀνα εἰς pro ἀνὰ ἓνα solæcismus, 118.

Ἀναρεῖν proprie dicitur oraculum cum responderet consulenti. 115.

Ἀνέωκα pro ἀνέωκαμαι improbant Attici. 108.

Ἀνὴλ αἰσχρονομία pro intelligo reprehenditur ab Atticis, 100. sed exemplis defenditur: ibid.

Ἀπαρῆ. 98.

Ἀπὸ τότε, ἀπὸ πέραςιν vitant Attici. 97.

Ἀποβάλλειν γυναῖκα. 122.

Ἀποκαθιστάνειν pro ἀποκαθίσταμι improbant. 93.

Ἀπολείπειν ἄνδρα proprie dicitur mulier, quæ divortit: ἐκβάλλειν vero γυναῖκα vir qui repudiat uxorem. 121.

Ἀποπέμπειν γυναῖκα. ibid.

Ἀρῆ non cum futuro jungitur, sed cum præsentī. 38.

Ἀρῆσθαι & ἀρῆσθαι quomodo differant. 42.

Ἀπὲρ pro ἰαπὲρ vitiosum Atticis. 90.

Ἀφιστάναι dicunt Attici, non ἀφιστάν & ἀφιστάνειν. 93.

Αὐτ.

I N D E X.

Αὐξάνειν & αὐξῶ pro αὐξάνομαι & αὐξομαι, seu cresco apud meliores scriptores non invenitur, sed activæ notionis est pro alere & augere. 52, 53. dissentit Thomas Magister. 55.

Βαρεῖν pro βαρύνειν repudiant Attici. 104.

Βασνίζειν Atticis est explorare, quæstioni subicere, non autem morbo vexare. 85.

Βεβαρηκώς Attici utuntur pro βεβαρημένος. 104.

Βροδίον pro βροδύπερον non ferunt Attici. 101.

Concivis, coequalis, conterraneus, contribulis barbara sunt. 62.

Δεδίπομαι Atticis est terreo, non metuo. 72.

Διακένεσθαι. 79.

Διαφθείρειν contra usum Atticorum in passiva notatione vulgo ponitur. 48.

Διαχέσθαι. 95.

Διεφθαρὸς male secundum Atticorum dialectum pro διεφθαρμένος. 49. alii tamen tenentur. ibid.

Διτάνειν pro διτάναι rejicitur ab Atticis. 93.

Δοκεῖ male cum nominativo ponitur. 81.

Εἰ μὴ dicunt Attici pro ὅτι μὴ. 94.

Εἰληχα Atticis familiare, non λέλεχα. 105.

Εἰς τρίτῳ ponunt Attici pro εἰς τρίτῳ ἡμέραν. 92.

Εκβάλλειν γυναῖκα proprie dicitur maritus, qui repudiat uxorem, sicut mulier ἀπολείπειν ἄνδρα quæ a viro divorcit. 124.

Εκ παλαις dicunt Attici pro vulgato ἐκπαι. 99.

Εκτός εἰ μὴ pro εἰ μὴ alienum est ab Atticis. 94.

Εκπτε pro ἐξ ἐκείνης refugiunt Attici. 97. sicut & ἐκπαι, ἐκπέουσιν. ibid.

Εξ ἐκείνης Atticum est pro communi ἐκπτε. 97.

I N D E X.

Ἐξορμαῶ Atticis incito, impello proprie, cum vulgo pro exeo, proficiscor usurpetur. 74.

Ἐπιδιδόναι Atticis est incrementa capere, progredi. 88.

Ἐπιπολῆς Atticis in usu, pro quo vulgus ἐξ ὀπιπλῆς. 75.

Ἐξατάτω barbarum. 74.

Ζυγوماχεῖν Atticis est cum hostibus contendere, non cum amicis, quod tamen non perpetuum. 84.

Θάπερ pro ἄπερ ab Atticorum consuetudine abhorret. 90.

Θᾶλλον Atticum est, pro quo vulgus τάχον, & ταχύτερον. 102.

Θέειν dicebant Attici non θέν. 47.

Θηλάζειν dicitur mater ubera præbens infanti, male vero infans sugens, pro quo dicitur θηλάζειν ἐκ τῆς πίττης. 51. aliter sentit Suidas. 52.

Ἰδὲ sine accusativo adjecto simpliciter positum pro ἰδὲ rejiciunt Attici. 100.

Infinitivis pro imperativis poetæ utuntur & legissatores, non scriptores in prosa. 56.

Ἰππιαδῶ pro πέτεαδῶ volare non probant Attici. 105.

Καθ' εἰς vitiose ponitur pro καθ' ἑνα. 116.

Καθ' ἑνα Atticis *singuli*. 117, ut & καθ' ἑνα ἕκαστον. 118.

Καθίζω sedeo, & sedere jubeo. 129.

Κάθιστον dicitur ad stantem, quem jubemus sessum capere: καθήστων ad sedentem, quem rogamus ne surgat. 127.

Καρῆναι Atticis de infami tonsura, κείρεαδῶ de honesta. 83.

Κα-

I N D E X.

- Καταδελῆν & καταδελῆσαι** ut differant. 130.
Κείρεσθ de tonsura honesta. 83.
Κεφαλαιωδέπαι barbarum. 74.
Κορυφαῖοι usurpant barbari pro **κορυφαῖοι**.
 73.
Κόπιεσθαι dicuntur fores cum pulsan- tur, **ψοφεῖν**
 cum crepant. 133.
Κρεῖν τὴν ἰσχύαν. 123.
Λαγῶ & λαγῶ in accusativo vitiosum Atticis, pro
 quo hi ponunt **λαγῶν**. 45, 47.
Λαγοί in nominativo plurali Atticis est familiare,
 non **λαγῶ**. 48.
Λῆμα est fortitudo, præsentia animi, **λήμμα** lu-
 crum, quæ male confunduntur. 66.
Λῆμα plerumque ponitur cum adjectivo laudis
 aut vituperii. 68.
Λῆμμα syllogismi pars. 68. argumentum. ibid.
Μανθιέσθ proprie consulere oraculum, 114. dici-
 tur etiam de oraculo respondente. 115.
Μεθιστάνειν pro **μεθιστάναι** improbatum Atticis. 93.
Μέθυσ barbarum pro **ἡ μέθυσ**. 64.
Μείρεξ ἡ Atticis dicitur, non vero **μείρεξ** ὁ, vel
μειρεξίσκη, nisi de molli & pathico. 69.
Μελετήσ Atticis est secundæ personæ, barbaris
 tertiæ. 90.
Ἔ Μελετῶ futurum medium in usu apud Atticos
 magis quam activum & aoristus medius. 90.
Μιγνύσθ Attice dicitur de viro cum muliere con-
 suescente, non vero de muliere. 82. quod ta-
 men non est perpetuum. ibid.
Μνασθ proprie est ambire puellam. 119. interdum

I N D E X.

etiam usurpatur de muliere ambiente nuptias viri. *ibid.*

Μνησθεσθαι proprie dicitur desponderi festinæ.

119. *μνησθεσθαι γάμον* recte etiam dicitur. 120.

Νικητήρα φέρειν. 44.

Nomina in εως apud Atticos veteres scriptores accusativum pluralem semper in εας non in εις formant. 109, 110.

Νυν δὲ contra consuetudinem Atticorum cum futuro jungitur, a quibus præsentī adiungitur. 123. sed huic consuetudini nonnulli præclati scriptores refragantur. 125.

Εὐγρηγορός scriptor libri, & scriba collegii. 129.

Ὁφελον pro εἴδε male cum conjunctivo ponitur. 42.

Παράστημα τῆ ψυχῆς. 67.

Πάτρια Atticis leges & consuetudines patriæ, *πατρῶα* patrimonium, hæreditas paterna. 59.

Παλαιώτης barbaris dicebatur, qui Græcis *παλιός*. 64.

Περίπαδς male pro circumstare. 78. eleganter pro fugere & vitare. *ibid.*

Περίσερός improbat Lucianus pro *περιεργός*. 106. dissentit Athenæus. *ibid.*

Πέρυσι pro ὑπὲρ πέρυσι dicunt Attici. 98.

Πτεπδοι volare Atticum est. 105.

Πηνηα Atticis est quæ hora. 56. male generaliter pro quando & quò tempore ponitur. *ibid.*

Πάλω εἰ dixerunt Attici pro *παλιν εἰ μή*. 93.

Προσπη pro incremento Attici respuunt, 87, 88. multi tamen eo vocabulo usi sunt. 89.

Προ-

INDEX

Progreſſu pro ſubſiſtentiâ, ſeu progredi, incrementa capere, improbant Artici ſecundum quosdam magiſtros. 86. ſed optimorum ſcriptorum exemplis reſelluntur. 86, 88.

Προσέπειν οἶνον est decolare vinum. § 7.

Πρόπαραστ. 98.

Σπυδαΐζεν. 127.

Στοχάζομαι pro φείδομαι est inter improba. 22.

Συμπαινώτης rejicitur ab Articis. 61. 1151

Συμπολίτης, σωηλικώτης, σωθηρότης. συμφύλακτη

Συνολο male pro συνήκων: 44

Συγκρίνεσθαι πνι cum aliquo nasci significat Atticis: 79. male pro comparari cum aliquo vel judicio experiri. 79.

Σύγκριμα. 81.

Σύγκρισις proprie *concretio*. § 1. male pro compara-
tione. § 1.

Συντάσσειν proprie ordines instruere. 77. male
pro jubere vulgo capitur. ibid.

Συντάσσει ἐπ' ἔργον. 78.

Σφᾶς αὐτὸς tertiæ personæ est Articis, barbaris
primæ. 114.

Tantum quod pro ægh, modo, commodum. 40.

ῥάχυν & παχύτερον rejiunt Attici, qui pro hoc
ῥᾶτιον utuntur. 102. multorum tamen bono-
rum scriptorum exemplis illud asseritur. 103.

Τεθνήξει Atticis est secundæ personæ, morieris,
barbaris ponitur pro τεθνήξετω, morietur. 91.

πελοποννησίῳ Atticum. 73. πελοποννησίῳ barba-
rum. ibid.

I N D E X.

Υβρίζειν πνα est contumelia aliquem afficere.
υβρίζεις εἰς πνα alicujus amicos contumelia af-
ficere. 126.

Υπαλάττειν. 127.

Υποακκίζειν οἶνον. 87.

Φακὴ lens. 107. item lentigo. ibid.

Φακοὶ lentes crudæ. 107.

Φακὸς est vasculum. 107. pro φακὴ improbum,
ibid.

Χεῖρ & χεῖρῶς. 95.

Χεῖρῶς est oraculum consulere Atticis, pro quo
vulgo χεῖρῶς. 95. χεῖρ tamen dicebant non
χεῖρ. 114, 115.

Ψεφὴν dicitur ostium cum crepat, κρήνη cum
pulsatur. 127.

Expositio Solæcismorum & verborum Græcorum in Latina versione occurrentium.

- P** Ag. 11. v. 18. Πηνίκα ἔξεισι. *quando exhibit?*
 Ibid. v. 21. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα. *sati habeo paternorum bonorum.*
- P.** 13. v. 2. Συμπατριώτης εἰμί μοι. *est meus civis.*
 Ibid. v. 5. Οὐ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης. *ille est ebrinus.*
 Ibid. v. 7. Λέοντες. *leones.*
 Ibid. v. 10. Λήμμα πάρεστιν αὐτῷ. *in eo est lucrum.*
 Ibid. v. 13. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἑμὸς φίλος. *Accedit adolescens meus amicus.*
 Ibid. v. 16. Δεδίηκα γὰρ τὸν ἀνδρα καὶ φόβω. *Timeo virum & fugio.*
 Ibid. v. 19. Τῶν φίλων κρυφαίότατος. *amicorum summus.*
 Ibid. v. 22. Ἐξορμῶ ἐκεο, *sive erumpo.*
- P.** 15. v. 1. Ἐξορμᾷς. *impellis.*
 Ibid. v. 1. Ἐξ ὑψηλῆς. *superne, in superficie.*
 Ibid. v. 2. Ἐκ τῆς ὑψηλῆς ὡς ἐκ τῆς πηδαλίου. *Ex superficie ut ex dolio.*
 Ibid. v. 4. Σωετάξατό μοι. *Iussit mihi.*
 Ibid. v. 5. Σωετάξατο, *composuit, ordinavit.*
 Ibid. v. 6. Περιέσω αὐτὸν ὥστε λαθεῖν. *Circumsteti ipsum ut laterem.*
 Ibid. v. 8. Περιέσης. *circumsteteris.*
 Ibid. v. 9. Σωεκεῖνέλο αὐτῷ. *comparabatur cum ipso.*
 Ibid. v. 10. Καὶ διεκρίνετο πάντως. *dijudicabatur quoque omnino.*
 Ibid. v. 13. Νῶϊ τὰτο δοκεῖ. *Nobis hoc videtur.*
 v. 14. Νῶϊν. *Nobis.*

- v. 18. Μιχθεῖσθαι. *rem habere.*
 v. 19. Εμίχθη αὐτῇ. *Cum illa rem habuit.*
 v. 20. Καρίωμαι. *tonderi.*
 P. 17. v. 2. Ζυγισμαχεῖν. *contendere.*
 v. 4. Ζυγισμαχεῖς. *contendens.*
 v. 6. Βασανίζεσθαι. *torqueri.*
 v. 8. Προσέτι ἐν αἷσι μαθήματα. *Prosscit in disciplina.*
 v. 9. Επιδιδόναι. *proficere.*
 v. 10. Εἰ μελετήσει ὁ δέων. *An declamaturus ille est.*
 v. 13. Οὐ δέων. *ille.*
 v. 15. Ταθνήξει. *morietur.*
 v. 18. Σπχαζομαι αὐτόν. *parco ei.*
 v. 19. Φείδομαι αὐτοῦ. *parco ei.*
 v. 19. & 20. Αἰφιστῶν, αἰφιστῶν. *ad defectionem sollicitare.*
 P. 19. v. 2. Πάλω εἰ μὴ. *nisi.*
 v. 3. Χρησθῆναι. *oraculum consulere.*
 v. 6. Ἐκτοτε. *ab eo tempore.*
 v. 7. Ἐκπέρυσιν. *superiore anno.*
 v. 8. Εἰς τότε. *in id tempus.*
 v. 9. Ἴδε, ἰδὲ. *vide.*
 v. 11. Ἀνὴ λαμβάνομαι, συνίημι. *intelligo.*
 v. 12. Οὐ ἀνὴ ποιέμεν & λέγοντι, *cum dicente certaret.*
 v. 13. Ἀνὴ ποιέμεν. *certare.*
 v. 14. Βραδύον. *tardius.*
 v. 16. Τάχον. *celerius.*
 v. 16. Βαρύνειν, & v. 18. βαρύνειν. *est gravare.*
 v. 19. Δέλοσθα, εἰληχα. *nausus sum.*
 v. 20. Ἰπτασθα, πέτασθα. *volare.*
 P. 21. v. 1. Ἀπὸ τῆς πτήσεως. *a volatu.*

- P. 21. v. 3. Περαιτερόν. *columbum.*
 v. 5. Τὸν Φάτιον. *palumbum.*
 v. 7 & 8. Φακὸν. *lentem.*
- P. 23. v. 3. Ἀνέωγξω. *aperuit, pro apertum est.*
 v. 16. Κατὰ σφᾶς αὐτῆς. *inter eos ipsos narravimus.*
 v. 21. Μανθόμενον. *vaticinantem.*
- P. 25. v. 1 & 3. Καθεῖς. *singuli.*
 v. 6. Γάμος μνησδόμῳον. *nuptias ambientem.*
 v. 8. Τὸν μνησδόμῳον αὐτῷ. *sibi ipsi despondentem.*
 v. 14. Ὡς ἀπολείποι τὴ γυναῖκα. *ut repudiet uxorem.*
- P. 27. v. 7. Τὸν κῆποντα, τὸ φοφέντα, *qui pulsar, qui crepare facit.*
 v. 11 & 13. Γενήσομαι. *ero.*
- P. 29. v. 11. Τὸ τὸ ὕβρεως. *contumelia.*
 v. 15. Τέριζεν. *contumelia afficere.*
- P. 31. v. 8. Ταῦτα ὑπαλάττειν. *per hypallagen istis abuti.*
 v. 10. Ἐναλάττειν. *Abuti per enallagen.*
- P. 33. v. 4. Σπυδαίνει περὶ πνα. *obsequiosum esse erga aliquem.*
 v. 6. περὶ πνα. *circa aliquem.*
 Ibid. Κάθισον, κάθισον. *sede, noli surgere.*
- v. 22. Ἦσιν ξεῖν ἡμεῖς ὅ καὶ ἀλλοῦθι δῆμον δῶκεν.
Sede hospes, nos autem etiam alibi inveniemus sellam.
- P. 35. l. 12. Ἐν γράφῃς αἰνῆς. *Historiarum scriptor.*

Emendanda.

P. 31. vers. 9. *At nunc sciam.* p. 32. v. 10. Καθί-
 ζεν ἢ πὸ καθίσον. p. 47. v. 18. ἢ λαγῶ. p. 48. v. 22. IX.
 p. 50. v. 2. Ἀελεΐδης. p. 51. v. 20. *industria, interpres*
Græcus. p. 57. v. 24. Ὁ πηνικά (*id est illa hora*). p. 59.
 v. 20. Ἐα, paulo post. Ibid. v. 26. παρεχώρησε τοῖς οἰ-
 κείοις. p. 61. v. 27. ἀλλήλως. p. 65. v. 2. Γραῦν με-
 θύσιω. Ibid. v. 4. Μέθυς Θ. Ibid. v. 5. δοκίμων. p. 76.
 v. 13. ἐαυτῇ. p. 79. v. 12. *Andream.* p. 82. v. 7. νῶϊ.
 p. 83. v. 16. πόλιν. p. 86. v. 13. πρηνόπλεον. p. 87.
 v. 14. *eruditorum cum dolore.* p. 92. v. 25. *legitur*
σχαίζομαι φείδομαι. p. 96. v. 16. *vocassent.* p. 103.
 v. 17. Ὀπιτηδείων. p. 121. v. 10. *uxor cum a viro di-*
vorit.